

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

B ***i*** ***h*** ***à*** ***i*** ***k*** ***h*** ***ị*** ***c*** ***h*** ***ị*** ***Đ*** ***a*** ***i*** ***H*** ***ội*** ***N*** ***h*** ***à*** ***v*** ***à*** ***n*** ***V*** ***i*** ***ệ*** ***t*** ***N*** ***à*** ***m*** ***!!!***

Boris Pasternak (1890-1960), Arthur Koestler (1905-1983), Milovan Djilas (1911-1995), Virgil Gheorghiu (1916-1992) Alexandre Soljenitsyne (1918-2008)... là những văn sĩ lừng danh thế giới với những tác phẩm sắc bén và mạnh mẽ, có cuốn đoạt giải Nobel. Boris Pasternak với cuốn "Bác sĩ Zhivago", Arthur Koestler với cuốn "Bóng tối giữa trưa", Milovan Djilas với cuốn "Giải cấp mới", Virgil Gheorghiu với cuốn "Giờ thứ 25" và cuốn "Đức Mẹ chỉ bảo đang lạnh", Alexandre Soljenitsyne với cuốn "Quần đảo tù ngục"... Ngoại trừ cuốn "Giờ thứ 25" lên án chủ nghĩa Phát-xít Đức, các cuốn còn lại đều lên án chủ nghĩa và chế độ Cộng sản, bênh vực các nạn nhân của chế độ khốn nạn chưa từng có trong lịch sử này. Chính vì thế họ đã được nhân loại tôn phong như những chứng nhân và người tố cáo thời đại, trở thành khuôn mặt tiêu biểu của giới văn sĩ thế kỷ XX...

Nhà văn Ngô Minh, trong bài tham luận gửi Đại hội Hội Nhà văn Việt Nam lần thứ 8 (Đã đi với nhân dân thì thơ không thể khác) cũng viết: "*Có thể khẳng định rằng, lịch sử các tác phẩm nổi tiếng của văn chương Việt Nam trước năm 1945 đều là lịch sử sự đồng hành của Nhà văn với người dân cùng khổ. Cổ điển có "Truyện Kiều" của Nguyễn Du, "Chinh phụ ngâm" của Đặng Trần Côn, thơ Nguyễn Khuyến, Tú Xương, "Lục Vân Tiên" của Nguyễn Đình Chiểu v.v... Hiện đại trước Cách mạng có "Chí Phèo", "Sống mòn" của Nam Cao, "Bỉ Vỏ" của Nguyễn Hồng, "Tắt đèn" của Ngô Tất Tố, "Giông tố", "Số đỏ", "Làm đĩ" của Vũ Trọng Phụng, "Vang bóng một thời" của Nguyễn Tuân, truyện ngắn Thạch Lam, Kim Lân..."*

Việt Nam dưới chế độ xã hội chủ nghĩa cũng có những nhà văn. 923 người trong họ là thành viên của Hội Nhà văn Việt Nam và vừa họp Đại hội lần thứ 8 tại Hà Nội (như nêu trên) từ hôm 4 đến 6-08 mới rồi. Đây là một sự kiện quan trọng, được đồng bào Việt Nam từ trong ra tới ngoài nước theo dõi. Ta thử xem có gì đáng để ý.

Trước hết, Đại hội nhóm họp tại hội trường Học viện Chính trị và Hành chính quốc gia Hồ Chí Minh (tức là trường Đảng). Khai mạc Đại hội, ông Phùng Hữu Phú, Phó thường trực Ban Tuyên giáo Trung ương (tức người của Đảng) đã phát biểu chỉ đạo. Theo ông Phú thì Đại hội Nhà văn lần thứ 8 được lãnh đạo Đảng và Nhà nước hết sức quan tâm, đặc biệt qua việc có một Ban chỉ đạo Đại hội được thành lập! Tới dự buổi khai mạc này còn có ông Trương Tấn Sang, ủy viên Bộ Chính trị, thường trực Ban Bí thư (lại Đảng ở cấp tối thượng). Ông Sang đánh giá đây là sự kiện chính trị quan trọng của các nhà văn Việt Nam (mà 624/923 là đảng viên), và ông đặt niềm tin vào họ trong "sứ mệnh vì sự cường thịnh của đất nước và vì phẩm giá con người". Nhà thơ Hữu Thịnh, chủ tịch Hội Nhà văn khóa 7 đã thay mặt Hội nhận bức trướng Ban Bí thư tặng gồm 8 chữ vàng "Đoàn kết - Dân chủ - Xây dựng - Sáng tạo" như khẩu hiệu của Đại hội từ tay ông Sang. Rõ ràng bóng ma đảng Cộng sản ngay từ đầu đã phủ lên Đại hội!

Tiếp đến, ngồi trên ghế chủ tịch đoàn trước hết có ông Hữu Thịnh, một người nổi tiếng nhờ "tình yêu đắm đuối nhất nước dành cho Bác và Đảng", nhờ lời tuyên bố trong Đại hội các nhà văn công an trước đó rằng nếu không đưa từ "chính trị" vào cương lĩnh Hội (Hội Nhà văn là một hội chính trị nghề nghiệp) thì sẽ xin ra khỏi Hội, và nhất là nhờ tài đạo thơ, lấy cả ý lẫn từ một bài thơ Đức (được dịch ở Sài Gòn trước năm 1975) để làm thành thi phẩm "Hồi", bị tờ Vietnamnet và nhà phê bình Đặng Tiến tố cáo. Hai bên ông ta là hai nhà văn công an (mang sắc phục đảng hoàng) mà một là trung tướng Hữu Ước. Ông này cũng nổi tiếng không kém, trước hết như tay chuyên bịa đặt vu khống các nhà dân chủ trên tờ An ninh Thế giới của ông (bị họ vạch mặt tố cáo nhiều lần), thứ đến như kẻ từ nhận đả tặc nhưng lại bị nhà văn Trần Mạnh Hào gọi là nhạc sĩ mù nhạc, soạn sĩ mù nhạc, nhà văn ít chữ..., và trong chính Đại hội thì bị hầu hết các nhà văn đánh giá là điều hành Đại hội rất xấc mé, côn đồ và trịch thượng.

Chính vì thế mà theo tin tức của báo chí, đặc biệt của chính các nhà văn truyền ra bên ngoài trong và sau Đại hội, những nhà văn nào lên đọc tham luận kiểu xã luận báo Nhân Dân thì được chủ tịch đoàn mở micro nghe hết cỡ. Còn những nhà văn nói về thân phận con người, số phận nhân dân, thăm trạng đất nước thì micro bỗng trở nên nhỏ không nghe được. Tham luận của Giáo sư Phong Lê có nhắc đến Hoàng Sa, Trường Sa, đến nguy cơ mất nước thì micro bị nhiễu, rè như kẻ khản đặc tiếng, nghe câu được câu chẳng... Nhà thơ Bùi Minh Quốc, sau nhiều lần xin phát biểu mà không được (có lẽ vì bài tham luận phổ biến trước đó: "Tổ quốc và Tự do"), cuối cùng khi được lên nói, có nhắc đến Trường Sa, Hoàng Sa và tình thân yêu nước, thì bị đuối xuống bằng nhiều tràng vỗ tay đều. Phát biểu của nhà văn bỏ đảng Phạm Đình Trọng thì bị micro đều làm méo hết giọng.

Đau nhất có lẽ là nhà văn Trần Mạnh Hào, một tín đồ Công giáo đồng thời là thành viên Khối 8406 (số đăng ký 42). Trước đó khoảng một tuần, trên mạng đã thấy lưu hành bài tham luận của ông nhan đề "Chỉ có sự thật mới giải phóng con người, giải phóng văn học và đất nước". Đây là một bài gây chấn động cả trong lẫn ngoài nước vì thẳng thắn và mạnh mẽ, dám vạch trần những gian dối đủ mặt của chế độ Cộng sản qua ba loại sự thật đang bị chà đạp. Ông cho biết (qua bài trả lời phỏng vấn của BBC 09-08-2010): "*Tôi có viết bài tham luận rất dài, đã nộp lên ban lãnh đạo Hội nhưng họ không cho đọc. Vậy nên hôm 05-08 tôi chỉ xin lên phát biểu mấy câu. Họ cũng không cho lên, nên mấy người bạn ở bên cạnh mới giành lấy chiếc micro đưa cho tôi. Tôi vừa nói được mấy chữ 'Kính thưa' thì micro tắt tiếng. Thế là tôi phải bước lên trên chỗ bục chủ tọa để dùng micro trên đó. Mới nói được như thế này: "Kính thưa quý vị, hình như tôi đã đi nhầm địa chỉ. Tôi cứ tưởng đây là Đại hội Nhà văn, nhưng hình như lại là Đại hội chính trị, tranh giành quyền lực. Tại sao mà chúng ta lại để không khí trở nên căng thẳng và thiếu văn hóa đến như vậy? Tôi thấy các vị đã đánh tráo khái niệm." Nói đến đó thì micro tắt tiếng. Tôi không*

**GIẢI NHÃN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Bi hài kịch Đại hội Hội Nhà văn Việt Nam !!!**
- Trg 03 ► **6 nhà văn Việt Nam được vinh danh vì dân thân cho...
-TC Theo dõi Nhân quyền**
- Trg 05 ► **Kiến nghị thư v/v phóng thích Tù nhân chính trị...
-Cựu Tù nhân CT-TG VN**
- Trg 06 ► **Khẩn báo về hiện tình sức khỏe của ông Ng. Hữu Cầu
-Phòng Thông tin PGQT**
- Trg 07 ► **Tuyên cáo về diễn biến mới tại Biển Đông
-UB Báo vệ sự Vẹn toàn LT**
- Trg 09 ► **Thông điệp Vu Lan của Hòa thượng Thích Quảng Độ
-Phòng Thông tin PGQT**
- Trg 11 ► **Tuyên bố của khối tín đồ Phật giáo Hòa Hảo Truyền thống**
- Trg 12 ► **Mục sư Tin Lành Hồ Hữu Hoàng bị CSVN đàn áp
-Ms Thân Văn Trường**
- Trg 14 ► **Những thông điệp từ Giáo xứ Côn Đảo, Đà Nẵng
-Nguyễn Hưng An**
- Trg 15 ► **Thời cơ đã chín cho một sự thay đổi về cơ bản
-Bùi Tấn**
- Trg 17 ► **Những món nợ giấu kín
-Nguyễn Xuân Nghĩa**
- Trg 18 ► **Nhà nước hãy trả lại quyền tư hữu về đất đai cho dân
-Hà Đình Sơn**
- Trg 20 ► **Hội Nhà văn hay gánh hát chèo?
-Phạm Trần**
- Trg 21 ► **Chỉ có sự thật mới giải phóng con người, văn học, đất nước
-Trần Mạnh Hào**
- Trg 25 ► **Tân mạn về ngàn năm Thăng Long
-Mai Thanh Tuyết**
- Trg 26 ► **1000 năm Thăng Long hay 61 năm Quốc khánh TC?
-Trần Việt Trinh**
- Trg 27 ► **Sau 30-04-1975, tà đảng tà quyền CS đã làm được gì...
-Nguyễn Thế Phong**
- Trg 28 ► **Làn da của đảng trong những tấm hình anh Tô
-Kim Châm**
- Trg 31 ► **Sự khốn nạn tột cùng của 2 kẻ gọi là "CA nhân dân"
-Tạ Phong Tần**

biết nên vẫn tiếp tục nói thêm một lúc. Sau đó thì ông Hữu Thịnh và ông Hữu Ước trên đoàn chủ tịch có giải thích là lý do kỹ thuật, ông Thịnh cũng xin lỗi tôi ở trong Đại hội. Thế nhưng khi tôi bước xuống thì âm thanh trở lại bình thường".

Chưa hết! Đến lúc bầu Ban chấp hành mới thì lại thấy thêm không khí "quần ngư tranh thực" rất vô văn hóa của Đại hội này. Nhà thơ Hữu Thịnh, sau hơn 10 năm làm chủ tịch với thành tích quan trọng nhất là duy trì sự kiểm soát và khống chế của Đảng CS trên trái tim và đầu óc của các nhà văn, nay lại trúng cử chủ tịch lần thứ ba, tham quyền cố vị thêm 5 năm nữa. Về việc ông Thịnh trúng cử với số phiếu cao nhất trong Ban chấp hành 15 người này, nhà văn Trần Mạnh Hào nhận định (trong cuộc chat với Đàn Chim Việt): "Tín nhiệm nên mới đa số phiếu. Nhưng có Nhà văn báo: bố ai biết ma ăn cỗ ở chỗ nào. Đám kiểm phiếu là người của ông Thịnh... Cứ để ý mà xem, sau lần kiểm phiếu toàn thắng, mấy Nhà văn kiểm phiếu đều có thường, được ông Thịnh cho đi thăm nước ngoài, gọi là thưởng cho tinh thần kiểm phiếu hết sức bí mật, hết sức trung thực của các đồng chí. Các đồng chí kiểm phiếu tuyệt, tuyệt vời, trên cả tuyệt vời, tốt tốt tốt". Rồi theo tin từ trang web Talawas.org mấy hôm trước, khi Đại hội chưa bầu thì ông Trương Tấn Sang đã ký xong cho ông Hữu Thịnh giấy bổ nhiệm làm Chủ tịch Hội Nhà văn VN từ tuần trước rồi. Quả không khác chi các tờ hồ báo Quốc hội kiểu "đăng cử (trước) dân bầu (sau)" tại Việt Nam suốt mấy chục năm qua. Một chi tiết khôi hài khác là có đến 357 người được và tự đề cử vào Ban Chấp hành. Vị trí này chắc là béo bở lắm, vì từ năm 2005-2010, Hội Nhà văn đã được Nhà nước cấp 86,6 tỷ đồng, trong đó có chỉ có 14,7 tỷ tài trợ sáng tác, hơn 5 tỷ tài trợ tác phẩm chất lượng cao cho 235 Nhà văn, hơn 4,2 tỷ tài trợ công bố tác phẩm cho 802 lượt.

Rõ ràng Đại hội với khẩu hiệu om sòm "Đoàn kết - Dân chủ - Xây dựng - Sáng tạo" chỉ là một màn kịch kịch cỡm khôi hài, càng khôi hài vì nhân sự lại là những con người lẽ ra phải có văn hóa, lịch lãm (chỉ trừ một thiểu số).

Tất cả chúng ta đều biết: xét như quyền lực độc tài và toàn trị, các đảng Cộng sản từ Đông sang Tây, từ trước tới giờ, đều thành lập Hội Nhà văn để kiểm soát thành phần ưu tú, tiếng nói dẫn dắt này của xã hội. Hội Nhà văn Việt Nam đã được Hồ Chí Minh thành lập vào năm 1957, tách ra từ Hội Văn học và Nghệ thuật. Đảng lập ra Hội, thì hội viên phải viết theo đúng định hướng và chỉ thị của Đảng. Điều này được xác định rõ ràng trong Điều lệ của Hội (đoạn 3): "Hội Nhà văn Việt Nam đặt dưới sự lãnh đạo của Đảng CSVN; Hội hoạt động theo đường lối văn hoá văn nghệ của Đảng; chịu sự quản lý của Nhà nước và tuân thủ theo quy định của pháp luật Nhà nước CHXHCNVN" Không những thành lập, đảng còn cấp kinh phí hoạt động như thấy trên. "Ai trả tiền, nấy điều khiển". Nhận tiền của ai thì phải làm cho họ, phục vụ mục đích của họ. Ý thức mỗi ngày đó, 28 nhà văn đã cùng ký tên kiến nghị đại hội dứt khoát rời bỏ cơ chế bao cấp, chuyển từ hội xin tiền nhà nước thành hội tự nuôi tự quản. Với tiếng nói ít ỏi như thế, dĩ nhiên việc này sẽ thất bại.

Chính vì thế mà trong hơn 50 năm dưới chế độ CS, chẳng có tác phẩm nào lớn được xuất hiện, ngoại trừ những tác phẩm mang tính phê phán, đối kháng, trình bày thảm trạng con người và đất nước dưới sự cai trị của đảng. Nhiều nhà văn tiếp tục bán rẻ lương tâm, bê cong ngòi bút, tự nguyện trở thành nô bộc. Tiêu biểu như Tố Hữu, Xuân Diệu, Nguyễn Đình Thi, Hữu Thịnh, Hữu Ước, Vũ Hạnh... Các Đại hội Hội Nhà văn vẫn mãi là những hài kịch. Tuy nhiên đó cũng chính là bi kịch, vì nhà văn không còn (được) đóng vai trò tiếng nói của nhân dân, ngọn đuốc của quần chúng, phản ánh trung thực của xã hội và lương tâm của thời đại. May mà còn có những nhà văn nhà thơ giữ được khí phách và tiết tháo như Trần Mạnh Hào, Bùi Minh Quốc, Võ Thị Hào... nhất là 6 nhà văn (ngoài Hội) vừa được Tổ chức Theo dõi Nhân quyền tặng giải Hellman-Hammett.

BAN BIÊN TẬP

Giải Nhân quyền Hellman-Hammett 2010

TỔ CHỨC THEO DỐI NHÂN QUYỀN (HUMAN RIGHTS WATCH)

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

6 Nhà văn Việt Nam được vinh danh vì dẫn thân cho tự do ngôn luận

.....New York 04-08-2010.....

Sáu nhà văn Việt Nam nằm trong nhóm 42 nhà văn từ 20 quốc gia đã giành được giải thưởng uy tín Hellman/Hammett, giải ghi nhận sự dũng cảm đối mặt với khủng bố chính trị, Tổ chức Theo dõi Nhân quyền tuyên bố hôm nay.

Ông Phil Robertson, phó giám đốc phụ trách Châu Á của Tổ chức Theo dõi Nhân quyền – tổ chức quản lý giải thưởng thường niên Hellman/Hammett, tuyên bố: “Các nhà văn Việt Nam thường xuyên bị sách nhiễu, thậm chí bị bỏ tù, chỉ vì bày tỏ quan điểm của mình một cách ôn hòa... Qua việc vinh danh các nhà văn dũng cảm phải chịu đựng sự khủng bố chính trị, mất việc làm, và thậm chí hy sinh cả tự do, chúng tôi hy vọng sẽ hướng sự chú ý của quốc tế tới những tiếng nói mà chính phủ Việt Nam đang cố gắng bắt phải câm lặng.”

Tất cả những người được giải năm nay từ Việt Nam đều là các nhà văn mà tác phẩm và hoạt động của họ bị chính phủ đàn áp trong nỗ lực nhằm hạn chế tự do ngôn luận, kiểm soát các phương tiện truyền thông độc lập, giới hạn việc truy cập và sử dụng internet.

Các hành động của chính phủ VN nhằm đối phó với những người được giải bao gồm việc sách nhiễu đời sống cá nhân và việc làm của họ, tấn công các trang web, cắt điện thoại và gây áp lực với gia đình để thúc giục họ chấm dứt các hoạt động của mình. Một vài người thậm chí còn bị côn đồ được hợp thức hóa tấn công và đã thương, hoặc bị đầu tở và làm nhục tại các cuộc họp quần chúng đã được dàn xếp sẵn. Cả 6 người đều từng bị bắt và tạm giữ; bốn người hiện đang ở tù.

Những người đoạt giải năm nay

từ Việt Nam gồm có **Bùi Thanh Hiếu**, người viết blog với bút danh Người Buôn Gió; **Nguyễn Ngọc Như Quỳnh**, blogger được biết trên internet với bút danh Mẹ Năm; nhà hoạt động vì nhân quyền **Phạm Văn Trội**; nhà thơ cựu chiến binh **Trần Đức Thạch**; nhà giáo **Vũ Văn Hùng**, và tiểu thuyết gia **Trần Khải Thanh Thủy**. Phạm Văn Trội, Trần Đức Thạch, Vũ Hùng và Trần Khải Thanh Thủy hiện đang ở tù. (Xem tiểu sử chi tiết bên dưới).

Giải thưởng thường niên Hellman/Hammett được trao cho các nhà văn trên khắp thế giới từng là nạn nhân của đàn áp chính trị hoặc lạm dụng về nhân quyền. Giải thưởng này bắt đầu vào năm 1989, khi nhà biên kịch người Mỹ Lillian Hellman để lại di chúc dành bất động sản của bà vào việc giúp đỡ các nhà văn đang gặp khó khăn về tài chính vì đã bày tỏ quan điểm của mình.

Ý tưởng của Hellman tạo ra chương trình trợ giúp các nhà văn bắt nguồn từ sự khủng bố mà chính bà và bạn đồng hành lâu năm của bà, tiểu thuyết gia Dashiell Hammett, từng phải gánh chịu trong thời kỳ sản lung Cộng sản ở Mỹ vào thập niên 1950, khi mà cả hai bị các ủy ban Quốc hội truy vấn về niềm tin chính trị và liên hệ với các nhóm phái. Hellman chịu thiệt thòi về nghề nghiệp và gặp khó khăn khi kiếm việc làm. Hammett phải vào tù một thời gian.

Năm 1989, những người chịu trách nhiệm điều hành bất động sản của Hellman đề nghị Tổ chức Theo dõi Nhân quyền thiết lập một chương trình nhằm giúp đỡ các nhà văn bị đàn áp vì bày tỏ những quan điểm mà chính phủ của họ phản đối,

vì chỉ trích các quan chức hoặc các hành động của chính phủ, hoặc vì viết về những đề tài mà chính phủ của họ không muốn đưa ra trước ánh sáng.

Trong 21 năm qua, hơn 700 nhà văn từ 92 nước đã nhận giải Hellman/Hammett với giá trị có thể lên tới \$10,000 một người, tổng cộng hơn 3 triệu đô la. Chương trình này cũng trao những khoản tài trợ khẩn cấp nhỏ cho những nhà văn đang cần cấp tốc rời khỏi đất nước của họ, hoặc những người cần được điều trị y tế ngay sau khi ra tù hoặc bị tra tấn.

“Giải Hellman/Hammett nhằm mục đích giúp đỡ những nhà văn đã dũng cảm bày tỏ ý kiến chỉ trích các chính sách công khai chính thức hoặc những người cảm quyền,” Marcia Allina, điều phối viên của chương trình, tuyên bố. “Nhiều nhà văn chia sẻ mục đích chung với Tổ chức Theo dõi Nhân quyền: Bảo vệ nhân quyền cho những người dễ bị tổn thương bằng cách đưa ra trước ánh sáng những vụ lạm dụng và xây dựng áp lực công chúng để thúc đẩy những thay đổi tích cực và lâu dài.”

Tiểu sử tóm tắt của những người đoạt giải từ Việt Nam năm nay:

Bùi Thanh Hiếu, viết blog dưới bút danh “Người Buôn Gió”, là một trong những blogger nổi tiếng nhất ở Việt Nam. Trang blog của anh chỉ trích chính phủ về chính sách đối với Trung Quốc, về việc chấp thuận cho khai thác bauxite gây nhiều tranh cãi, và về đối sách bất hợp lý về những buổi cầu nguyện của những người Công giáo. Hiếu bị bắt vào tháng Tám năm 2009 và bị giam giữ hơn một tuần vì tội “lạm dụng tự do dân chủ.” Nhà anh bị khám và máy tính bị thu giữ. Vào tháng Ba năm 2010, Hiếu bị công an triệu tập và thẩm vấn suốt mấy ngày. Hiện giờ anh luôn bị theo dõi và có thể bị bắt và tổng giam bất kỳ lúc nào.

Nguyễn Ngọc Như Quỳnh, người viết blog với bút danh Mẹ Năm, bị tạm giữ và thẩm vấn vào năm 2009 sau khi bị chụp ảnh mặc chiếc áo với khẩu hiệu “Không Bỏ

Xít, Không Trung Quốc: Trường Sa và Hoàng Sa là của Việt Nam.” Vào tháng Chín năm 2009, cô bị công an bắt giải khỏi nhà vào nửa đêm và bị thẩm vấn về những bài viết trên trang blog chỉ trích chính sách của chính phủ liên quan đến Trung Quốc và những tranh chấp về quần đảo Trường Sa. Cô được thả sau 10 ngày bị giam giữ, nhưng vẫn bị theo dõi; công an tiếp tục gây áp lực nhằm buộc cô đóng cửa trang blog. Đơn đề nghị cấp hộ chiếu của cô bị bác bỏ.

Phạm Văn Trội sử dụng nhiều bút danh khác nhau để viết về nhân quyền, dân chủ, quyền sử dụng đất đai, tự do tôn giáo và những tranh chấp về lãnh thổ giữa Việt Nam và Trung Quốc. Ông là thành viên tích cực trong Ủy ban Nhân quyền Việt Nam. Ông cũng viết cho tạp san bất đồng chính kiến Tổ Quốc. Kể từ năm 2006, ông bị công an sách nhiễu và triệu tập nhiều lần. Ông bị bắt vào tháng Chín năm 2008 và bị truy tố với tội danh phát tán tài liệu tuyên truyền chống chính phủ. Vào tháng Năm năm 2009, Nhóm Công tác Liên Hợp quốc chuyên Giám sát việc Giam giữ Tùy tiện (the UN Working Group on Arbitrary Detention) xác định rằng Phạm Văn Trội đã bị giam giữ một cách sai trái. Bất chấp kết luận của nhóm này, vào tháng Mười năm 2009, ông bị kết án bốn năm tù giam và bốn năm quản chế.

Trần Đức Thạch là tác giả của một tiểu thuyết, hàng trăm bài thơ, bài báo và các báo cáo lên án tham nhũng, bất công và các vụ lạm dụng nhân quyền. Là cựu chiến binh Quân đội Nhân dân, ông cũng là hội viên Hội Nhà văn Nghệ An. Tiểu thuyết Đôi Bạn Tù hoàn thành năm 1988 mô tả bản chất tùy tiện của hệ thống pháp lý và tình trạng phi nhân của nhà tù ở Việt Nam. Các bài thơ xuất bản với tiêu đề Những Điều Chưa Thấy viết về cuộc sống không có tự do và công lý. Trần Đức Thạch thường xuyên bị sách nhiễu kể từ năm 1975. Vào năm 1978, áp lực trở nên thô bạo tới mức ông phải tự thiêu và bị bông nặng. Kể từ đó, ông đã bị bắt 10 lần và bị đưa ra

tòa bốn lần, lần nào tòa cũng phải thả vì thiếu chứng cứ. Năm 2009, Nhóm Công tác Liên Hợp quốc chuyên Giám sát việc Giam giữ Tùy tiện xác nhận rằng ông bị giam giữ sai trái và tùy tiện vào lần bị bắt sau cùng hồi tháng Chín năm 2008. Bất chấp điều đó, ông bị kết án ba năm tù giam và ba năm quản chế.

Trần Khải Thanh Thủy là một tiểu thuyết gia và một nhà báo nổi tiếng; bà viết về quyền sử dụng đất của nông dân, nhân quyền, nạn tham nhũng, và đa nguyên chính trị. Bà thường chỉ trích chính phủ và đảng Cộng sản Việt Nam. Vào tháng Mười năm 2006, bà bị đầu tố tại một phiên tòa dàn dựng trước hàng trăm người. Tháng sau, bà bị đuổi việc và bị quản chế tại gia. Vào tháng Tư năm 2007, bà bị bắt tại nhà và bị biệt giam tại trại giam B14 ở Hà Nội trong chín tháng. Vào năm 2008 và năm 2009, bà thường xuyên phải chịu sự sách nhiễu của công an và của các băng nhóm khu phố được sắp đặt, bao gồm ít nhất là 14 lần bị côn đồ ném phân và chuột chết vào nhà. Tháng Mười năm 2009, bà bị bắt sau khi cố gắng tới dự phiên tòa xử các nhà bất đồng chính kiến khác và bị kết án 42 tháng tù giam. Bà bị bệnh lao và bị tiểu đường, nhưng không được nhận chăm sóc y tế trong tù.

Vũ Văn Hùng là một nhà giáo và cộng tác viên của tạp san bất đồng chính kiến Tổ Quốc. Ông bị cơ quan sa thải vì có quan hệ với các nhà hoạt động dân chủ và các nhà văn bất đồng chính kiến. Ông bị tạm giữ chín ngày vào năm 2007 và sau đó bị quản chế tại gia. Ông viết Chín Ngày Trong Tù, kể lại việc mình bị thẩm vấn. Vào tháng Tư năm 2008, ông bị bắt và bị đánh đập thậm tệ vì tham gia cuộc biểu tình ôn hòa chống Trung Quốc trong thời gian rước đuốc Olympic Bắc Kinh qua Thành phố Hồ Chí Minh. Vào tháng Chín năm 2008, ông lại bị bắt vì đã treo khẩu hiệu trên cầu kêu gọi dân chủ đa đảng. Hiện ông đang chịu án tù giam ba năm, và sau khi ra tù sẽ chịu thêm ba năm quản chế tại gia. Phiên tòa xử ông vào năm 2009 diễn ra chỉ

vài tháng sau khi Nhóm Công tác Liên Hợp quốc chuyên Giám sát việc Giam giữ Tùy tiện xác nhận rằng ông là nạn nhân của việc giam giữ sai trái và tùy tiện. Có tin rằng ông hiện đang bị giam tại Trại giam Hòa Lò 2 ở Hà Nội; ông gặp nhiều vấn đề về sức khỏe sau khi bị đánh đập thậm tệ trong khi thẩm vấn và sau một tháng tuyệt thực.

Để biết thêm thông tin, đề nghị liên hệ:

- *Tại New York, Marcia Allina (tiếng Anh): +1-212-216-1246*

- *Tại Bangkok, Phil Robertson (tiếng Anh, tiếng Thái): +66-85-060-8406*

- *Tại Washington, DC, Sophie Richardson (tiếng Anh, tiếng Hoa phổ thông): +1-202-612-4341*

Hân hoan chúc mừng 4 thành viên Khối 8406: Vũ Hùng, Trần Đức Thạch, Trần Khải Thanh Thủy, Phạm Văn Trội và 2 nhà dân báo: Bùi Thanh Hiếu, Nguyễn Ngọc Như Quỳnh đoạt Giải Hellman-Hammett 2010 của Human Rights Watch (Hoa Kỳ)

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng, xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1, thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên đây, Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

CỰU TÙ NHÂN CHÍNH TRỊ VÀ TÔN GIÁO TẠI VIỆT NAM

KIẾN NGHỊ THƯ

v/v phóng thích tù nhân chính trị và tôn giáo

.....*Sài Gòn, VN, 01-08-2010*.....

**CỘNG HÒA XHCN VIỆT NAM
KIẾN NGHỊ THƯ**

**V/v: PHÓNG THÍCH TÙ NHÂN
CHÍNH TRỊ VÀ TÔN GIÁO**

Kính gửi:

- Ông Nông Đức Mạnh, Tổng bí thư đảng CS Việt Nam
- Ông Nguyễn Minh Triết, Chủ tịch nước CHXHCN Việt Nam
- Ông Nguyễn Tấn Dũng, Thủ tướng nước CHXHCN Việt Nam
- Ông Nguyễn Phú Trọng, Chủ tịch Quốc hội nước CHXHCN Việt Nam

Đồng kính gửi:

- Cựu tù nhân Chính trị và Tôn giáo của nhà tù nước CHXHCNVN.
- Gia đình các Cựu tù nhân chính trị và Tôn giáo nhà tù nước CHXHCN Việt Nam.
- Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.

Kính thưa các Quý ngài lãnh đạo đất nước.

Nhân dịp ngày Quốc khánh nước CHXHCN Việt Nam 2-9-2010 và Đại lễ ngàn năm Thăng Long 10-10-2010, chúng tôi một số cựu tù nhân Chính trị và Tôn giáo cùng với gia đình những tù nhân Chính trị và Tôn giáo đang còn bị giam giữ, kiến nghị khẩn thiết kính gửi đến Quý ngài lãnh đạo nước CHXHCN Việt Nam hãy trả tự do cho những tù nhân Chính trị và Tôn giáo đang bị giam giữ vì các lý do sau đây:

Về tình trạng tù nhân: Những tù nhân Chính trị và Tôn giáo bao gồm những tù nhân sắc tộc khác nhau, hiện nay đều là những người yêu đất nước Việt Nam với những tư tưởng ôn hòa. Có nhiều trường hợp họ bị kết án vì nói lên tiếng nói khác biệt với quan điểm của đảng CS Việt Nam, hoặc chỉ vì đề nghị một đường lối chính sách xây dựng đất nước khác với quan điểm của đảng CS Việt Nam và phù hợp với lòng dân. Trong số đó có những

người bị giam giữ đến 27, 28 năm chưa kể thời gian họ bị tập trung cải tạo trước đó vì tham gia chính quyền Việt Nam Cộng hòa. Nhiều tù nhân còn bị kết án một cách không minh bạch, không công bằng, không đúng với thủ tục tố tụng. Điển hình là vụ án của ông Nguyễn Hữu Cầu đang bị giam tại phân trại 2, Trại giam Xuân Lộc, Đồng Nai với thời gian giam cầm gần 29 năm, mắt hầu như không còn thấy, người đầy bệnh tật, sức khỏe giảm sút...

Về tình trạng giam giữ: Mặc dù đã có phần nào cải thiện so với thập niên 80, 90 của thế kỷ trước, tuy nhiên nhà tù VN hiện nay vẫn là một trong những nơi giam giữ khắc nghiệt nhất thế giới. Chế độ dinh dưỡng thiếu thốn, phòng giam chật hẹp thiếu dưỡng khí, tù nhân chen chúc trong điều kiện thiếu vệ sinh, dễ lây lan cá bệnh truyền nhiễm, dịch vụ y tế khám chữa bệnh thiếu thốn và lạc hậu. Tất cả đó là những nguyên nhân khiến nhiều tù nhân mang bệnh chết trong nhà tù hoặc khi được trả tự do, về nhà phải mang nhiều bệnh nan y, hiểm nghèo. Đó là chưa kể đến sự ngược đãi và bạo hành của những người có trách nhiệm trong việc quản lý trại giam.

Ngoài ra do hoàn cảnh khó khăn của gia đình những người tù, nên việc thăm nuôi không thể thường xuyên và đều đặn. Có những tù nhân không có người thăm nuôi trong suốt thời gian ở tù như trường hợp của anh Đình Quang Hải ra tù ngày 1-7-2010, không có gia đình thăm nuôi trong suốt 11 năm.

Ngoài các tình trạng nêu trên chúng tôi thấy rằng tạo môi trường hòa giải hòa hợp dân tộc là một lý do chánh đáng mà chúng tôi kiến nghị

Thưa các vị lãnh đạo!

Cuộc nội chiến Việt Nam đã

chấm dứt 35 năm, nhưng lòng người dân Việt chưa bao giờ thống nhất. Thời thời gian gần đây Đảng CS và Nhà nước Việt Nam luôn nói về HÒA HỢP, HÒA GIẢI DÂN TỘC, nhưng những ngôn từ cao đẹp này sẽ trở nên vô nghĩa nếu nó không được thể hiện bằng hành động cụ thể. Đảng CS và Nhà nước Việt Nam còn có thể bắt tay làm hòa với Hoa Kỳ, Hàn Quốc, Úc Đại Lợi... là những quốc gia đã từng tham chiến tại Việt Nam trở thành đối tác chiến lược thì tại sao không thể bắt tay làm hòa với những người dân Việt Nam theo chủ nghĩa ôn hòa. Không có HÒA HỢP, HÒA GIẢI DÂN TỘC nếu chưa hòa giải với những nạn nhân của chế độ, của sự khác biệt tư tưởng và ý thức hệ.

Trả tự do các tù nhân Chính trị và Tôn giáo đó là sứ mệnh cao đẹp nhất mà Quý ngài có thể thực hiện ngay, ngoài mục đích nhân đạo còn là sự biểu hiện thiện chí rõ ràng của đảng CS và Nhà nước Việt Nam trong lời kêu gọi HÒA HỢP, HÒA GIẢI DÂN TỘC.

Vì những lý do trên, chúng tôi, những cựu tù Chính trị và Tôn giáo và gia đình kiến nghị những nhà lãnh đạo Đảng Cộng sản và Nhà nước CHXHCN Việt Nam hãy mở rộng lòng mình trả tự do vô điều kiện các tù nhân Chính trị và Tôn giáo đang còn bị giam giữ trên khắp đất nước Việt Nam. Trước mắt đưa ngay các tù nhân bị bệnh nặng, bệnh nan y, bệnh mãn tính đến các bệnh viện có điều kiện hơn để chữa trị hay cho gia đình bảo lãnh về nhà chữa bệnh.

Trân trọng kính chào

Sài Gòn, ngày 1-8-2010

Đại diện cựu Tù nhân Chính trị và Tôn giáo của nhà tù nước CHXHCN Việt Nam

Thượng tọa Thích Thiện Minh (ký tên và đóng dấu)

Đồng ký tên có 114 cựu tù nhân tính đến ngày 15-08-2010

Nhân sự việc này, chúng tôi tha thiết kêu gọi các cá nhân và tổ chức hoạt động nhân quyền trong cũng như ngoài nước vận động chính quyền VN trả tự do cho tất cả tù CT và TG đang còn giam giữ hiện nay.

HỘI ÁI HỮU TÙ NHÂN CHÍNH TRỊ TÔN GIÁO VN

KHẨN BÁO

về hiện tình sức khỏe của người tù thế kỷ Nguyễn Hữu Cầu

Sài Gòn 08-08-2010

Kính thưa quý đồng bào Việt Nam trong nước và hải ngoại,

Kính thưa quý vi hữu, quý độc giả, quý chiến hữu và quý niên trưởng,

Hội Ái hữu Tù nhân Chính trị và Tôn giáo Việt Nam ở quốc nội xin được gửi đến đồng bào, quý độc giả, quý vi hữu, quý chiến hữu và quý niên trưởng Bản tin khẩn báo về tình trạng sức khỏe vô cùng bi đát của người tù thế kỷ, cựu Đại úy Nguyễn Hữu Cầu như sau:

Thưa quý vị,

Hôm qua Thứ Bảy, ngày 07-8-2010, hai cháu Nguyễn Thị Anh Thư và Trần Ngọc Bích (*) đã đến khu tù biệt giam chính trị thuộc phân trại K2, Z30A, Xuân Lộc, Đồng Nai để thăm cha là cựu Đại úy Nguyễn Hữu Cầu, người đã bị chính quyền CSVN giam cầm suốt 34 năm 4 tháng qua nhiều nhà tù từ miền Tây cho đến khám lớn Chí Hòa và hiện tại là ở trại giam này.

Các cháu đã không thể nào cầm được nước mắt, không thể nói nên lời khi gặp lại người cha trong lần này, bởi so với lần thăm nuôi trước vào đầu tháng 6 tức là cách đây tròn hai tháng thì thể trạng của người tù thế kỷ này đã hoàn toàn thay đổi. Hiện nay thể trạng của cựu Đại úy Nguyễn Hữu Cầu bị suy kiệt nghiêm trọng, mặt mày hốc hác vô hồn, thân hình gầy guộc chỉ còn da bọc xương, cả hai mắt đã hoàn toàn không còn nhìn thấy gì nữa, thính lực cũng giảm đến 98 phần trăm, phải kê sát vào tai để nói, thì anh Nguyễn Hữu Cầu mới có thể nghe được.

Nhưng kê sát miệng vào tai để nói chuyện lại là vi phạm nội quy của trại giam, nên đã không ít lần các “cán bộ quản giáo” của trại

giam đã lớn tiếng cảnh cáo là sẽ ngưng ngay thời gian thăm nuôi, vì đã được nói chuyện với cha, các con của anh Cầu đã phải nhiều lần “vi phạm nội quy của trại giam” vì phải kê sát miệng vào tai để nói thì anh Cầu mới nghe được.

Ngay trong thời gian thăm nuôi gần 15 phút, sáng 07 tháng 8 vừa qua, “cán bộ quản giáo” cũng lớn tiếng cảnh cáo người tù thế kỷ Nguyễn Hữu Cầu là tại sao trong tình trạng sức khỏe suy kiệt này, chính bản thân anh Nguyễn Hữu Cầu không làm đơn xin ân xá gửi lên Quốc hội, lên Nhà nước, lên Chính phủ nước CHXHCNVN để xin được khoan hồng đặc xá, tha tù để về trị bệnh, mà lại nhờ cựu tù chính trị Nguyễn Bắc Truyền và những tên “phản động lưu vong ở nước ngoài” đưa thông tin lên các báo đài của người Việt ở hải ngoại, anh Nguyễn Hữu Cầu phải nhắc lại với “cán bộ quản giáo” rằng bản thân anh đã hơn 500 lần gửi đơn đến các cấp để khiếu nại, để kêu oan rằng anh vô tội, nhưng cả hơn 500 lá đơn của anh sau khi gửi đi đều bị chìm vào quên lãng mà không có bất cứ sự phản hồi nào của giới hữu trách, nên những người tù lương tâm và cộng đồng người Việt hải ngoại buộc lòng phải lên tiếng thay anh, thay cho người bị buộc phải làm thinh.

Nghe đến đây, do thói thường không chịu nổi những lời khẳng khái của người tù thế kỷ Nguyễn Hữu Cầu, hai “cán bộ quản giáo” tuyên bố là đã hết thời gian thăm nuôi, và mỗi tên xóc một bên nách của anh Cầu, dẫn giải trở lại phân khu biệt giam K2 của trại Z30 A để tiếp tục đọa đày khi sức anh đã tàn, lực anh đã kiệt, bởi hơn 34 năm

qua, anh Nguyễn Hữu Cầu luôn luôn bị biệt giam trong những điều kiện giam cầm khắc nghiệt nhất của nhà tù.

Kính thưa quý đồng bào và quý đồng hương,

Kính thưa quý vi hữu, quý độc giả, quý chiến hữu và quý niên trưởng,

Trong mỗi quan tâm và lo lắng chung của đồng bào đối với tình trạng sức khỏe người người tù thế kỷ Nguyễn Hữu Cầu hiện nay, Hội Ái hữu Tù nhân Chính trị và Tôn giáo Việt Nam ở quốc nội kính gửi đến quý vị khẩn báo này, kính mong các cá nhân, các tổ chức, các cơ quan truyền thông của người Việt quốc gia ở hải ngoại kịp thời loan tin rộng rãi đến quý đồng hương, quý đồng bào mọi giới.

Kính mong các tổ chức bảo vệ nhân quyền của người Việt cũng như quốc tế, kính mong Quốc hội Hoa Kỳ, Quốc hội Châu Âu kịp thời can thiệp với nhà nước CHXHCNVN để người tù thế kỷ Nguyễn Hữu Cầu được sớm phóng thích, mới mong cứu được mạng sống của người tù lương tâm này, bởi vì chế độ lao tù của CSVN đã hủy hoại sức khỏe của anh hơn 34 năm qua, và hiện nay sinh mạng của anh đang như ngàn cân treo sợi tóc.

Trân trọng cảm ơn sự quan tâm của đồng bào, quý đồng hương, quý độc giả, quý chiến hữu và quý niên trưởng.

Sài Gòn, ngày 08-08-2010

Hội Ái hữu Tù nhân Chính trị và Tôn giáo Việt Nam ở quốc nội

(*) Người con trai của anh Cầu tên Trần Ngọc Bích mang họ của cha dượng

**Đấu tranh hoà
bình, bất bạo động.
Phơi bày phổ biến
sự thật về Hồ Chí
Minh.
Giải thể chế độ
Cộng sản độc tài.**

ỦY BAN BẢO VỆ SỰ VỆ TOÀN LÃNH THỔ TUYÊN CÁO VỀ DIỄN BIẾN MỚI TẠI BIỂN ĐÔNG

.....California 10-08-2010.....

Tháng 5 năm 2009, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa (Trung Cộng, TC) gửi văn thư cho Tổng thư ký Liên Hiệp Quốc chống lại CHXHCNVN (VC) và Mã Lai Á nộp hồ sơ nói rộng thêm lục địa tại Ủy ban Thềm Lục địa Liên Hiệp Quốc vào ngày 6 và 7 tháng 5. Trong văn thư, TC xác nhận chủ quyền của chúng trên Biển Đông, có kèm theo Bản đồ hình lưỡi bò. Đây là hành vi chính thức trước Liên Hiệp Quốc để xác nhận chủ quyền của TC trên Biển Đông của Việt Nam.

Trong những năm gần đây, TC đã có nhiều hành vi khác nhau, hoặc liên tục báo cho thế giới hoặc dẫn mặt các quốc gia khác về cái mà chúng coi là xâm phạm đến chủ quyền của chúng trên Biển Đông của Việt Nam.

Các hành vi này càng ngày càng tích cực và trực tiếp hơn, vì lẽ chúng nghĩ rằng chúng đã có cơ sở quân sự vững chãi trên Biển Đông và lực lượng hải quân hùng hậu đối đầu với bất cứ kẻ địch nào kể cả Hoa Kỳ để bảo vệ quyền lợi của chúng, gồm cả vùng biển ngoài Biển Đông.

Trước hết, ngoài phạm vi Biển Đông:

Năm 2008, một viên tướng thuộc Bộ Quốc phòng TC đề nghị với Đô đốc Keating, Tổng tư lệnh quân đội Mỹ vùng Thái Bình Dương rằng Mỹ và TC nên chia đôi Thái Bình Dương làm 2: phía Tây thuộc Mỹ và phía Đông thuộc TC.

TC cho mọi người hiểu rằng quốc phòng của chúng trên mặt biển ngày nay là có nhiệm vụ bảo vệ quyền lợi “viễn dương”. Có hai chuỗi đảo là giới hạn địa lý đề phòng thủ: 1) từ Nhật Bản xuống Phi Luật Tân; 2) từ Nam Dương qua Guam xuống Úc Châu.

Rồi đến trong phạm vi Biển Đông:

Năm 2007, TC đòi hỏi với lời lẽ đe dọa các công ty dầu BP ngưng khai thác dầu trong vùng Côn Sơn dù đã có khế ước với VC và đang thi hành khế ước ấy, Exxon Mobil không được ký khế ước với Việt Nam để khai thác dầu trong thềm lục địa của Việt Nam.

Trong nhiều năm qua, từ tháng 5 đến tháng 8 mỗi năm, TC thông cáo cấm ngư dân Việt đánh cá trong một khu vực trên vĩ tuyến 15 thuộc vùng Biển của Việt Nam với lý do bảo vệ

tài nguyên về hải sản của chúng. Chúng liên tục cho các tàu tuần tra kiểm soát vùng Hoàng Sa và Trường Sa, lùng bắt ngư dân Việt vì “vi phạm lãnh hải” của chúng, mang về đảo Phú Lâm thuộc Hoàng Sa xét xử, phạt tù, phạt tiền đòi chuộc mạng. Ngoài việc cướp đoạt, tài sản, thuyền bè, tịch thu ngư cụ, chúng còn bắn giết hay đánh chìm thuyền đánh cá ngư dân Quảng Ngãi.

Hồi tháng 3-2009, TC quấy nhiễu tàu của Mỹ như vụ cho vây xung quanh, cản trở tàu Impeccable của Mỹ hoạt động cách đảo Hải Nam 70 dặm về phía Nam.

Hồi tháng 9-2009, hải quân TC tổ chức một cuộc tập trận bắn đạn thật, có đổ bộ, nhảy dù trên đảo thuộc vùng đá Ngâm Chữ Thập, sâu xuống phía Nam của Trường Sa của Việt Nam, để “bảo vệ biên cương của tổ quốc”. Tại khu vực này, chúng đã xây sẵn một số kiến trúc kiên cố trên nhiều bãi đá ngầm khác nhau làm bộ chỉ huy quân đội, kho tiếp vận, bãi đáp trực thăng, hệ thống viễn thông, văn phòng...

Tháng 3-2010, Phụ tá Bộ trưởng Ngoại giao TC, Cui Tiankai nói cho hai viên chức cao cấp của chính quyền Obama biết rằng TC hiện “xếp lời tuyên bố chủ quyền của TC trên Biển Đông ngang hàng với chủ quyền của TC ở Đài Loan và Tây Tạng, Tân Cương.” Đó là “quyền lợi cốt lõi” mà TC sẽ bảo vệ.

Với các căn cứ hải quân đã được bố trí và phối trí khắp Biển Đông từ các đảo Phú Lâm, Quang Hòa, Lincoln, Tri Tôn bao trùm cả khu vực xuống mãi phía Nam: vùng đá Chữ Thập và vùng đá ngầm Vành Khăn, với các hoạt động kể cả quân sự của hải quân dưới sự chỉ đạo từ căn cứ Tam Á ở Hải Nam, TC tự cho rằng chúng đã xây dựng được đủ sức mạnh hải quân trong vòng hơn hai thập niên qua. Chúng đã công khai thách thức Mỹ về việc bảo vệ chủ quyền này, ngụ ý chúng sử dụng võ lực để bảo vệ. Lời thông báo chính thức của Tiankai kể trên của TC cảnh báo, nếu không nói là thách thức, cho Mỹ biết rằng Biển Đông là ao hồ của chúng, rằng chúng có quyền lợi sinh tử trên Biển Đông và rằng chúng phủ

nhận quyền lợi của Mỹ, cũng như sẽ không chấp nhận sự hiện diện của Mỹ trong khu vực này.

Tóm lại hành động của TC đã trắng trợn, trực tiếp đối đầu với Mỹ, một kẻ thù “nguy hiểm” đang thống trị thế giới. TC cho rằng nay Mỹ đang sa lầy ở A Phú Hãn và khu vực Trung Đông và suy yếu. Chúng nghĩ rằng cần nắm lấy cơ hội để thay thế Mỹ và tiến vào địa vị thống trị toàn cầu, nhất là giải quyết vấn đề dân số: 800 triệu dân Trung Hoa cần phải di chuyển đến nơi khác, vì lãnh thổ Trung Hoa chỉ đủ cho 500 triệu mà thôi. Đây là ưu tiên nhất của chúng. Và như thế, chúng sẽ đạt được tham vọng bá chủ thế giới.

Thái độ và phản ứng của Mỹ như thế nào?

Tại Hội nghị Đối thoại Shangri-La vào 29-5-2010, Robert Gates Bộ trưởng quốc phòng Mỹ tuyên bố: “Nói về tự do trên biển và tuân thủ luật quốc tế, Hoa Kỳ ủng hộ ‘tự do lưu thông’, thay vì giữ độc quyền, và Hoa Kỳ cũng ủng hộ quyền mọi người sử dụng không phận.” Ngoài ra, Gates nói rằng “chính sách an ninh tương lai của Mỹ sẽ dựa trên ‘quyền lợi thiết yếu và lâu bền trong vùng.’ Với chính sách trên, Hoa Kỳ nói rõ là 1) tất cả mọi quốc gia được tự do lưu thông trên Biển Đông và Thái Bình Dương theo luật quốc tế, như vậy phủ nhận tuyên bố đòi độc quyền của TC và, 2) Gates nói liên quyền lợi thiết thân và lâu bền của Mỹ với an ninh quốc gia. Có nghĩa là Mỹ sẽ bảo vệ các quyền lợi ấy bằng sức mạnh.

Rồi tại Hội nghị An ninh Khu vực do ASEAN tổ chức ở Hà nội, ngày 24-7-2010, Ngoại trưởng Mỹ Hillary Clinton cũng với tinh thần mà Bộ trưởng Gates nêu ra đã công khai, nhưng trực tiếp và cứng rắn bác bỏ lời tuyên bố hung hăng của TC:

Khi nói về chủ quyền trên Biển Đông mà TC đòi hỏi, Clinton tuyên bố tại hội nghị rằng cần phân chia ra hai loại: Chủ quyền trên toàn vùng Biển Đông và Chủ quyền trên các quần đảo.

1) Về chủ quyền trên toàn thể Biển Đông, Mỹ có **lợi ích quốc gia** đòi hỏi là phải có **tự do lưu thông** trên vùng biển, vùng trời theo luật biển quốc tế. Một viên chức của chính quyền Obama biện luận rằng TC không có căn cứ khi tuyên bố chủ quyền như vậy, vì không có người nào sinh sống trên đảo đá và đảo san hô. Clinton đã thẳng thừng bác khước tuyên bố chủ quyền của TC.

2) Về chủ quyền trên các quần đảo, Mỹ đòi hỏi tất cả các bên tranh chấp trong vùng biển phải giải quyết

các bất đồng, không bằng bạo lực, mà bằng thương thuyết như các bên đã đồng ý và ký kết trong bản Quy tắc Hành sử vào năm 2002 tại Cao Miên, và Mỹ không đứng về phía tương tranh nào.

Để giúp giải quyết các tranh chấp về chủ quyền, Mỹ kêu gọi các quốc gia ASEAN hợp tác với nhau vào một phía và thương thảo với phía bên kia là TC.

Trước lời tuyên bố này, Dương Khiết Trì, Bộ trưởng Ngoại giao TC phần nộ, bỏ phòng họp đi ra ngoài. Một tiếng đồng hồ sau, Trì lại trở lại phòng họp, đọc một bản tuyên bố trong vòng 30 phút, mà một người tham dự gọi là thiếu mạch lạc, tố cáo Mỹ can thiệp vào quyền lợi của TC như bác bỏ chủ quyền mà TC tuyên bố về Biển Đông; như quốc tế hóa tranh chấp Biển Đông mà TC chỉ muốn giải quyết tranh chấp chủ quyền trên các quần đảo này bằng cách song phương, nghĩa là chia các quốc gia Đông Nam Á ra để trị, bằng cách mua chuộc, hù dọa từng quốc gia một; như TC trước đó đã vận động không đưa vấn đề an ninh vào chương trình nghị sự, nay lại xảy ra tại Hội nghị ASEAN.

Bản tuyên bố ấy của Dương Khiết Trì còn đi ra ngoài đề tài ở điểm là Trì chỉ trích, có tính cách miệt thị, Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam, không biết có phải vì với tư cách Chủ tịch, CHXHCNVN không đủ khả năng kiểm soát buổi họp theo lệnh của TC hay không?

Và cuối cùng Trì còn đe dọa Singapore khi quay mặt vào Bộ trưởng Ngoại giao George Yeo của nước này mà đe dọa (không phải sỉ nhục): "Trung Quốc là nước lớn và các nước khác là nước nhỏ. Đó là một thực tế."

Để cụ thể hóa cam kết trên, ngay sau Hội nghị ASEAN kết thúc ở Hà Nội, Mỹ gửi hàng không mẫu hạm nguyên tử George Washington từ Nhật đến vùng Biển Đông trong một cuộc tập trận với hải quân Hàn Quốc nhân vụ Bắc Hàn đánh đắm tàu ngầm Cheonan của nước này hồi tháng 3-2010, mặc dù TC phản đối dữ dội cuộc tập trận này và Bắc Hàn đe dọa dùng vũ khí nguyên tử tấn công cuộc tập trận. Sự hiện diện của George Washington là hành động để biểu dương sức mạnh đối với thách đố của TC.

Để phản ứng với cuộc tập trận của Mỹ và Nam Hàn, TC cũng tổ chức với vài một cuộc tập trận ở "Nam Hải" để phô trương sức mạnh.

Cần phải thêm rằng một số quốc gia trong Khối ASEAN đã có một thái

độ tích cực hơn, quyết tâm hơn trong việc bảo vệ chủ quyền và độc lập chống lại âm mưu bá quyền của Bắc Kinh. Nam Dương ngày 8-7-2010 có gửi một văn thư cho Tổng Thư Ký LHQ phân bác lập luận của TC viện dẫn với Bản đồ Lưỡi bò mơ hồ để biện minh chủ quyền của chúng trên Biển Đông. Là một quốc gia không nằm trong nhóm có tranh chấp chủ quyền, và cũng là một quốc gia mạnh, đông dân trong khối ASEAN, Nam Dương như vậy đã đứng về lập trường của Hoa Kỳ trong việc ngăn chặn âm mưu bành trướng của Bắc Kinh. Hành vi đó trực tiếp giúp sức cho dân tộc Việt Nam bảo vệ lãnh hải và chủ quyền dân tộc.

Nam Dương cũng đã đặt mua thêm tiềm thủy đình để bảo vệ lãnh hải. Mã Lai Á mua 2 tàu ngầm của Pháp. Úc mua/xây thêm 9 tàu ngầm nữa và cũng đặt mua thêm 100 chiếc F.35 của Mỹ.

Hiện nay TC rất phần nộ với Mỹ vì rõ rệt làm tiêu diệt âm mưu bá quyền truyền thống của nhà Hán, dù TC có tuyên bố sẽ có cuộc tập trận thứ hai để cảnh giác Mỹ về chống phá các quyết tâm của chúng. TC đã làm cho đối phương hiểu rằng chúng có hỏa tiễn Dong Feng 21D với tầm xa 1,500 cây số có thể bắn chìm hàng không mẫu hạm của Mỹ từ xa, đã phát triển hỏa tiễn bắn hạ vệ tinh của Mỹ để làm "mù" vệ tinh, không còn điều khiển các hàng không mẫu hạm, cũng như không theo dõi được các tàu ngầm nguyên tử 094 (Jin Class) hay tàu ngầm Song S20 trang bị hỏa tiễn Yingji-8 di chuyển sâu dưới nước để bắn hạ hàng không mẫu hạm của Mỹ hoạt động trên mặt nước, và với một dàn phóng đã xây sẵn trên một bãi đá ngầm thuộc khu vực Chữ Thập của VN, sức mạnh ấy sẽ không là gì với sức mạnh của quân đội Hoa Kỳ.

Hàng không mẫu hạm Hoa Kỳ George Washington đồ sộ như một thành phố dài 333 thước tây, với 6250 thủy thủ được trang bị đủ vũ khí tối tân có thể tiêu diệt đối phương tại chỗ ngay khi kẻ thù mới khai hỏa.

UBBVSVTTLT chưa nói tới hệ thống phòng thủ SDI với các vũ khí laser (beamery weapons) nằm trên vệ tinh thường trực bay quanh quỹ đạo, mỗi ngày 24 giờ. Chính vũ khí này nếu đối phương khởi động hàng loạt tấn công trước, sẽ tiêu diệt hết toàn bộ các cứ điểm quân sự, dàn phóng hỏa tiễn tại chỗ, ngay khi bắn, trước khi hỏa tiễn bay đến mục tiêu, nghĩa là trước khi đến Hoa Kỳ để gây thiệt hại. Hình ảnh hỏa tiễn 'Patriots' trong trận chiến vùng Vịnh ở Trung Đông là thí dụ. Với tình thế đó, chính vũ khí

của mình giết mình. Vũ khí này đã làm cho Liên bang Xô viết thay đổi chiến lược từ giữa thập niên 1980 và đưa đến chế độ Cộng sản Liên Xô sụp đổ. Cần nói thêm rằng sức mạnh của Liên bang Xô viết vào thời kỳ đó rất ghê gớm với từ 7000 tới 8000 dàn phóng hỏa tiễn, cố định hay di động, công khai hay che giấu, gồm cả tàu ngầm thường trực nằm dưới đáy biển, để dùng cho khoảng 40,000 đầu đạn nguyên tử. Hoa Kỳ còn nhiều vũ khí khác. Vài chục quả bom nguyên tử, 5 chiếc tàu ngầm 094, hỏa tiễn DF 21D của TC có nghĩa gì?

Với mưu đồ áp dụng chiến tranh nhân dân của Mao, bằng cách mua chuộc các nhà cầm quyền các quốc gia, kể cả Phi châu, và với cung cách đầu tư khắp nơi trên thế giới làm cơ hội/phương tiện để cho dân Trung Hoa xâm nhập làm hậu thuẫn cho công tác thống lãnh thế giới về sau, TC cũng không thể đối đầu được với Hoa Kỳ dù chúng đã ước tính rằng chúng sẵn sàng hi sinh 1/2 dân số cho âm mưu này, chung cuộc chúng nghĩ rằng vẫn còn 6 hay 700 triệu người. Chúng sẽ chờ đến khi mà chúng chuẩn bị xong một trận đánh cuối cùng bằng các phương tiện khác ngay tại Hoa Thịnh Đốn như chúng tính toán, với sự yểm trợ của dân Trung Hoa đã xâm nhập vào nhiều nơi trên thế giới. Như thế, còn phải chờ nhiều chục năm nữa.

Tập trận lần 2 của TC được loan báo để cảnh giác Hoa Kỳ chỉ là trò chơi hù dọa những kẻ tay sai của chúng để tay sai không bỏ chạy. Đây là trường hợp VC và vài quốc gia Đông Nam Á. Sĩ nhục CHXHCNVN một cách không nương tay trước sự hiện diện của các nhà lãnh đạo thế giới cũng nhằm mục đích này. Rồi, chung cuộc, chúng sẽ rút lui. Rồi nữa, mọi việc sẽ qua đi.

Với Hoa Kỳ chính thức "nhập cuộc" như trường hợp này là một dịp may hiếm có và tạo một tình thế thuận lợi để Việt Nam có thể bảo vệ chủ quyền của Việt Nam trên Biển Đông, cũng như bảo vệ độc lập và bảo toàn lãnh thổ.

Vì ĐCSVN đã sai lầm chấp nhận làm thái thú người bản xứ cho TC, làm tay sai cho kẻ thù của dân tộc để bành trướng thế lực tại Việt Nam, **UBBVSVTTLH đòi hỏi**

1. ĐCSVN phải ra lệnh cho nhà nước CHXHCNVN gấp rút nắm bắt cơ hội này bằng cách lên tiếng công khai đứng vào hàng ngũ của thế giới tự do, kêu gọi các quốc gia thấy được nguy cơ do TC gây ra, giúp chống lại bọn bá quyền Bắc Kinh xâm chiếm Biển Đông, vì đã có các hậu thuẫn

cần thiết.

2. ĐCSVN phải chấm dứt vai trò thừa sai cho TC. Một mặt, phải chấm dứt đàn áp dã man bất cứ ai lên tiếng hô hào Hoàng Sa và Trường Sa là của Việt Nam. Mặt khác phải có hành động cụ thể bảo vệ ngư dân Việt đánh cá trên vùng biển của cha ông để lại khi hải quân TC bắn giết, bắt bớ tù đầy ngư phủ hay đòi tiền chuộc mạng. Còn nữa, phải nhân danh là chủ nhân ông, lên tiếng tố cáo trước quốc tế và tích cực chống lại các công tác xây dựng thêm các căn cứ quân sự trên các bãi đá ngầm quanh vùng Hoàng Sa và Trường Sa. Chúng đang xây cất thêm các kiến trúc tại đảo Tri Tôn, một đảo gần Đà Nẵng, và đang mở rộng thêm hải cảng thuộc đảo Phú Lâm. Hơn thế nữa, ĐCSVN phải chấm dứt các khế ước cho thuê rừng dài hạn và thu hồi đất đã cho thuê tại 18 tỉnh, tại những nơi đây quân xâm lược phương Bắc sẽ xây dựng căn cứ địa ngõ hầu kiểm soát lãnh thổ Việt Nam.

3. Thái độ và hành động của CHXHCNVN chống lại chủ nghĩa bá quyền Bắc Kinh trước tình thế này phải thể hiện công khai, minh bạch. Đó là điều cần thiết và bắt buộc để có đồng minh giúp bảo vệ lãnh hải, được sự ủng hộ của dân chúng, một yếu tố phải có, để bảo vệ độc lập quốc gia, bảo vệ lãnh thổ. Với việc mua 6 chiếc tàu ngầm "Kilo" và một tá máy bay Sukhoi của Nga, mua radar và một số thiết bị quân sự của Pháp, tự mình CHXHCNVN không thể đọ sức với hay chiếm lại các đảo đã mất được, nghĩa là các phương tiện ấy không là một cái gì so với sức mạnh của đối phương. Vì thái độ mập mờ giấu giếm, với các hành động mà ĐCSVN đã làm một cách công khai với tư cách là tay sai của TC trong nhiều năm qua, quốc dân Việt Nam có thể nghi ngờ rằng nếu có chiến tranh xảy do TC chủ mưu để chiếm Đông Nam Á, và ĐCSVN đã bị ĐCSTH khống chế như hiện nay, thì với các phương tiện quân sự kể trên CHXHCNVN sẽ sử dụng chúng với vai trò của một tên lính tiền phong đánh thuê trong âm mưu bành trướng của Bắc Kinh.

4. UBBVSVTLT nghiêm trọng cảnh giác ĐCSVN rằng dù tự nguyện hay bị lôi cuốn vào vị trí làm lính tiền phong của kẻ thù của dân tộc trong âm mưu Hán hóa vùng Đông Nam Á và cả thế giới thì hiểm họa gây ra cho dân tộc rất to lớn: dân Việt có thể đi tới bị tàn sát trước vũ khí hiện đại có sức hủy diệt tập thể lớn của Hoa Kỳ. Ngay cả tính mạng của các lãnh đạo ĐCSVN sẽ bị tiêu diệt trước khi quân xâm lược TC có hành vi khởi động

thôn tính các quốc gia Đông Nam Á. Đừng tưởng rằng với 16 chữ vàng mà lãnh đạo VC luôn xưng tụng mà được TC bao che hay bảo vệ. Chúng rất thâm độc, với kiến thức khoa học và với phương tiện hiện đại, chúng có thể dàn cảnh để mượn tay Hoa Kỳ tận diệt dân tộc Việt, thừa cơ hội chúng sẽ chiếm tòa lãnh thổ Việt Nam. Bằng cơ vừa mới xảy ra là nếu Dương Khiết Trì, đại diện chính thức của Đảng CSTH, coi trọng VC như một đồng chí "tốt", láng giềng "tốt", đáp lại việc các lãnh đạo VC nhiều lần hô hoán rằng mối liên hệ giữa 2 đảng và hai quốc gia đã lên được 'các' tầng cao mới, thì đã không si nhục công khai lãnh đạo CHXHCNVN trước mặt các nhà lãnh đạo thế giới như trong kỳ họp Hội nghị An ninh Khu vực tháng 7 vừa qua. Lãnh đạo Việt cộng nên nhớ kỹ rằng tự mình đã có đóng góp vô giá cho TC trong thập niên vừa qua như hiến đất, dâng vịnh qua các hiệp định 1999, 2000, thế mà lại không được nể mặt, không được coi là một đầy tớ trung thành và còn bị đối xử tệ bạc. Hoàng Văn Hoan trong thời gian lưu vong ở Bắc Kinh bị đối xử như thế nào, thì lãnh đạo Việt cộng biết rõ hơn người ngoài. Rồi, Pol Pot trước đây được TC che chở như thế nào, rồi cũng bị bỏ rơi, một cách nhục nhã là thí dụ khác.

Nên học các bài học này để có thể sống với cộng đồng dân tộc và quốc tế./.

Làm tại California 10-8-2010
Đại diện: GS Nguyễn văn Canh

qua lời dạy của Đức cố Đệ tứ Tăng thống Thích Huyền Quang : "Người Phật tử bồi đắp tâm linh bao nhiêu cho tiến trình giải thoát giác ngộ, thì càng bảo vệ lãnh thổ bấy nhiêu cho chủ quyền của nòi giống tự do thoát ly nô lệ".

Ngoài truyền thống Báo hiếu của mùa Vu Lan, là "câu nguyện cứu huyền thất tổ, ông bà cha mẹ nhiều đời và pháp giới chúng sinh, nhất thời đồng chứng vô thượng chánh đẳng chánh giác", Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ kêu gọi Phật giáo đồ "nỗ lực thể hiện Bồ tát hạnh, tinh tấn hơn nữa trong việc thanh tịnh hóa ba nghiệp để cùng nhau chuyển vận bánh xe chánh pháp. Chánh pháp có tồn tại thì thế giới nhân loại mới chung sống hòa bình, những ý thức hệ đảo điên mới không còn cơ sở phát tác".

Ngài kêu gọi "giới cầm quyền Cộng Sản VN, trước tình trạng đất nước bị suy thoái về mọi mặt và nhất là trước hiểm họa quốc gia bị xâm lấn" hãy "sớm nhận thức được việc áp dụng chủ thuyết sai lầm mà chính trong thâm tâm quý vị cũng không tin tưởng nữa" và "hãy đặt sự sống còn của dân tộc lên trên quyền lợi riêng tư của phe đảng".

Đồng thời kêu gọi "các chính phủ đảng có quan hệ với Việt Nam

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Thông điệp Vu Lan của Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ

*** Paris 10-08-2010 ***

Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế vừa nhận được từ Viện Hóa đạo trong nước bản Thông điệp Vu Lan để phổ biến.

Thông điệp Vu Lan năm nay của Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo, nhắc lại tinh thần chuyển hóa thế sự trầm luân thành cảnh giới tương sinh, an lạc của người Phật tử

hãy quan tâm đến đại khối dân tộc Việt Nam thay vì chỉ quan tâm đến thiểu số lãnh đạo độc tài toàn trị, không được lòng dân vì không đại diện thực sự cho dân".

Sau đây là toàn văn Thông điệp :

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM THỐNG NHẤT **VIỆN HÓA ĐẠO**

Thanh Minh Thiên Viện, 90 Trần Huy Liệu, P. 15, Q. Phú Nhuận, SG

Phật lịch 2554 Số : 11/VHĐ/TB/VT

THÔNG BẠCH VU LAN

Nam mô Bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Kính bạch Chư tôn Giáo phẩm, Hoà thượng, Thượng toạ, Đại đức, Tăng, Ni,

Thưa quý Thiện tín Cư sĩ trong và ngoài nước,

Mùa Vu Lan báo hiếu lại về, thay mặt Hội đồng Lưỡng viện, tôi nhất tâm cầu nguyện chư liệt vị phước huệ trang nghiêm, bồ đề tâm kiên cố.

Thưa chư liệt vị,

Đức Phật dạy : “Phụng sự chúng sanh là cúng dường chư Phật”. Nhân mùa Vu Lan báo hiếu, chúng ta hãy gia tâm hơn nữa trong sứ mệnh cứu khổ độ sinh. Chúng ta không chỉ có chánh kiến, chỉ thuần tuý nhắc lại lời Phật dạy, mà điều tối cần thiết là sống đời sống Phật tức thể hiện đầy đủ Giới, Định, Huệ cách thường trực trong đời sống. Đức Đệ tử Tăng thống, Đại lão Hoà thượng Thích Huyền Quang khẳng định rằng : “**Người Phật tử bồi đắp tâm linh bao nhiêu cho tiến trình giải thoát giác ngộ, thì càng bảo vệ lãnh thổ bấy nhiêu cho chủ quyền của nòi giống tự do thoát ly nô lệ**”. Trước hoàn cảnh khôn khó của con người vì nạn khủng bố ; trước hiểm họa diệt vong của cả dân tộc vì nạn ngoại xâm, tôi thành tâm khuyến thỉnh toàn thể Phật giáo đồ trong và ngoài nước hãy nỗ lực thể hiện Bồ tát hạnh, tinh tấn hơn nữa trong việc thanh tịnh hóa ba nghiệp để cùng nhau chuyển vận bánh xe chánh pháp. Chánh pháp có tồn tại thì thế giới nhân loại mới chung sống hòa bình, những ý thức hệ đảo điên mới không còn cơ sở phát tác ; nhờ thế nghiệp lành sẽ tăng triển, nghiệp ác sẽ đoạn trừ, môi trường sống nhờ đó mà cải thiện, tệ nạn xã hội từ đây mà chấm dứt, khủng bố vì thế mà diệt vong, công lý tự do cũng vì vậy mà có mặt. Với tuệ giác và đại bi tâm, lấy việc phụng sự chúng sanh làm sự nghiệp, chúng ta sẽ kiến tạo một cảnh giới an bình, đây chính là hành động báo ân cụ thể nhất đối với quốc gia dân tộc, các bậc sinh thành dưỡng dục, đa

sanh phụ mẫu.

Riêng đối với giới cầm quyền Cộng Sản Việt Nam, trước tình trạng đất nước bị suy thoái về mọi mặt và nhất là trước hiểm họa quốc gia bị xâm lấn, tôi thiết tha kêu gọi chư vị sớm nhận thức được việc áp dụng chủ thuyết sai lầm mà chính trong thâm tâm quý vị cũng không tin tưởng nữa ; nhưng chỉ vì quyền lợi cá nhân, phe nhóm nên quý vị cố nán nứ đến nỗi gây nguy cơ đưa Tổ quốc tới diệt vong, hãy kịp thời sám hối, trả tự do cho những nhà hoạt động tôn giáo, các nhà đấu tranh cho dân chủ, nhân quyền, độc lập, tự chủ và toàn vẹn lãnh thổ ; trả lại những tài sản mà nhà nước đã chiếm dụng của các Tôn giáo và nhân dân oan ức để tạo điều kiện cho toàn dân tích cực tham gia công cuộc cứu nguy và tái thiết đất nước. Hãy đặt sự sống còn của dân tộc lên trên quyền lợi riêng tư của phe Đảng.

Đại diện Giáo hội dân lập truyền thống, chúng tôi chân thành đề nghị các chính phủ đang có quan hệ với Việt Nam hãy quan tâm đến đại khối dân tộc Việt Nam thay vì chỉ quan tâm đến thiểu số lãnh đạo độc tài toàn trị, không được lòng dân vì không đại diện thực sự cho dân.

Mùa Vu Lan thắng hội là dịp để chúng ta sửa đổi chính mình, canh tân đất nước và hoàn thiện thể giới. Con người đã quá khổ đau, đất nước đã quá tụt hậu. Hãy tỉnh giác để khỏi trôi lăn theo những ý niệm vô minh. Cố gắng vượt lên trên tất cả, giải thoát mọi nô lệ và hết lòng phụng hiến cho sự phúc lạc lâu dài của tha nhân.

Cầu nguyện cứu huyền thất tổ, ông bà cha mẹ nhiều đời và pháp giới chúng sinh, nhất thời đồng chứng vô thượng chánh đẳng chánh giác

Nam mô Đại hiệu Mục Kiền Liên Bồ tát đại chứng minh.

Thanh Minh Thiền viện, Mùa Vu Lan Báo Hiếu Canh Dần 2010.

Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo

(ấn ký)

Sa môn Thích Quảng Độ

NHỮNG CHỨC SẮC, TÍN ĐỒ LÂM NẠN, CẦN ĐƯỢC CỨU GIÚP

Mục sư Dương Kim Khải

Ms. Dương Kim Khải, quản nhiệm Hội thánh Tin lành ở trong chuồng bò xưa đã bị công an Sài Gòn bắt tra ngày 10-08-2010. Rồi, Ms Khải bị khám xét nơi làm việc và tịch thu nhiều giấy tờ và CA dùng vũ lực đẩy mục sư lên xe có bảng số 71 (tỉnh Bến Tre) chờ đi mất tích. Sau đó, mật vụ an ninh tên Tâm quay lại báo cho con trai Ms Khải tên Hùng biết, bố cháu được công an đưa sang Cầm pu chia truyền giáo 4 ngày (!).

Đây là 1 sự lạ chưa từng có ở Việt Nam, từ khi đảng Cộng sản ra đời, một mục sư bị công an bắt cóc đi truyền giáo.

Cũng xin được nói rõ thêm, trong thời gian gần đây, anh em trong Hội thánh đã làm chứng được rất nhiều người ở Bến Tre tin Chúa Giêsu. Ms. Khải và nhân sự Hội thánh thường xuyên xuống gây dựng, chăm sóc số tân tín hữu ở tỉnh Bến Tre. Trong số đó có một số là nông dân mất đất, theo đuổi khiếu kiện đã lâu, có người đang ở tù là anh Thông.

Để biết thêm chi tiết về chiến dịch khủng bố Tin lành này của công an, xin quý vị gọi số:

- 1/ Cháu Hùng con trai Ms Khải 01887762604.
- 2/ Thầy truyền đạo Nguyễn Chí Thành 01202902073
- 3/ Nhân sự hội thánh Nguyễn Mạnh Hùng 0906342908.

Ước mong mọi người quan tâm trên khắp đất cầu nguyện cho Ms. Dương Kim Khải và những tân tín hữu bị bắt bớ cách mờ ám.

Mục sư Thân Văn Trường

Dt. 0907872617

Các Tín đồ Phật giáo Hòa Hảo

3 Tín đồ Phật giáo Hòa hảo đang bị tù tại trại Z30A, Xuân Lộc, Đồng Nai, gia đình rất khó khăn khốn bách, đang cần sự cứu giúp:

1- Cả 2 vợ chồng Mai Thị Dung và Võ Văn Bửu đều bị tù, Cô Dung bệnh nặng, hoàn cảnh thương tâm nhất hiện nay. Liên lạc giúp đỡ Trương Kim Long 454, ấp An Quới, xã Hội An Đông, huyện Lấp Vò, tỉnh Đồng Tháp, dt: 016381824077.

2- Tô Văn Mãnh, liên lạc em rể là: Phan Văn Xiêu, 212 ấp Bình Tấn, xã Bình Phước Xuân, huyện Chợ Mới, tỉnh An Giang, dt: 01656642489

3- Trần Văn Hiệp, liên lạc vợ ông là Bà Huỳnh Thị Lụa, 170, ấp An Bình, xã Định Yên, huyện Lấp Vò, tỉnh Đồng Tháp, dt: 01255565772

Dù xây chín bậc phù đồ, không bằng làm phúc cứu cho một người

Thượng toạ Thích Thiện Minh

PHẬT GIÁO HÒA HẢO NĂM ĐẠO THỨ 71

TUYÊN BỐ

Của khối tín đồ Phật giáo Hòa Hảo Truyền thống tại Việt Nam

Việt Nam 24-07-2010

Kính gửi:
Chư tín hữu PGHH quốc hội, hải ngoại.

Kính quý vị.
Khối tín đồ PGHH Truyền thống, một trong những thực thể đối kháng với GH. PGHH quốc doanh, long trọng tuyên bố:

I- Khối tín đồ PGHH Truyền thống tại Việt Nam là một sinh hoạt đại chúng gồm đại bộ phận tín đồ nông dân chất phác thuần tu, không tham gia chính trị, không tổ chức hành chánh, chung sức chung lòng quyết tâm giữ gìn bằng được truyền thống đạo nhà trong con nghiêng ngửa; tích cực đấu tranh đòi hỏi quyền tự do tôn giáo, chẳng những cho riêng PGHH mà luôn cả các tôn giáo lớn hiện có mặt tại Việt Nam, như: GH Phật giáo Việt Nam Thống nhất, Thiên Chúa giáo, Cao Đài giáo... bằng lập trường nhất quán: “Tuyệt đối ôn hòa bất bạo động”.

II- Về mặt quyền hạn, chúng tôi theo phương thức toàn khối “đồng tâm đồng quyền”, không phân biệt cao thấp, không có khối trưởng, khối phó, không ai lãnh đạo ai, mỗi người đều có quyền ngang nhau. Nếu có 2 ý kiến khác nhau cho một vấn đề, chúng tôi chọn ý kiến có quá bán số biểu quyết.

III- Chúng tôi và toàn khối không là hội viên hay thành viên của một Hội một Ban nào, bởi như đã nói ở phần trên là chẳng những chúng tôi không tổ chức hành chánh trong khối mà cũng nhất định không tham gia một tổ chức, một hệ thống nào trong nước.

Chúng tôi khẳng định: nếu có ai đó cho rằng chúng tôi đứng trong Hội này, Ban kia hay một tổ chức nào khác là hoàn toàn sai sự thật.

IV- Suốt những tháng năm qua, kể từ khi hình thành, khối tín đồ PGHH Truyền thống đã có những thành công khiêm tốn trên cả hai mặt: đối nội, đối ngoại. Toàn khối xin chân thành ghi nhận và cảm tạ:

- Quý tín hữu PGHH trong nước đã đồng cảm, tham gia ngày càng nhiều.

- BTS. TW PGHH và quý tín hữu hải ngoại đã tích cực ủng hộ chúng tôi trong công cuộc đấu tranh và thực hiện những đạo sự quan trọng cho đạo.

- Quý Thượng tọa, Đại đức thuộc GH. Phật giáo Việt Nam Thống nhất đã quan tâm thăm viếng và chia sẻ.

- Ủy hội Tự do Tôn giáo Quốc tế đã trực tiếp làm việc để nắm bắt tâm tư nguyện vọng của PGHH.

- Tổng Lãnh sự và Chính phủ Hoa Kỳ cùng nhiều quốc gia tự do tôn giáo trên thế giới đã kịp thời can thiệp cấp quốc gia nhiều vụ việc khi chúng tôi bị trấn áp.

- Các cơ quan truyền thông, truyền hình quốc tế, tổ chức báo chí không biên giới kịp thời phỏng vấn loan tải thông tin khách quan trung thực để giúp đỡ những tín đồ tôn giáo PGHH thấp cổ bé miệng.

V- Khối tín đồ PGHH Truyền thống vì tiền đồ đạo pháp nhất quyết vượt qua giông ngoài bão trong, kiên trì đấu tranh cho đến khi:

- Đảng và nhà nước thật sự rút chân ra khỏi sinh hoạt tôn giáo, chỉ giữ vai trò giám sát tôn giáo trên căn bản pháp luật.

- Kim ngôn của Đức Huỳnh Giáo chủ phải được công nhận theo ấn bản ngày rằm tháng 7 Ất Tỵ (1965) của Ban Phổ thông Giáo lý T.Ư nhiệm kỳ I, không cắt xén.

- Đại lễ 25/2 âm hằng năm phải được tổ chức trang nghiêm hoành tráng.

- Giáo sản PGHH đã bị cưỡng đoạt tịch thu sau 30-4-1975 phải được trả lại cho PGHH.

- Đạo kỳ PGHH phải có tại mỗi gia đình tín đồ và được treo trong những ngày lễ đạo.

- Thánh danh Thánh địa Hòa Hảo phải được phục hồi.

- BTS. TW. PGHH quốc doanh phải công bố chính thức bãi bỏ kế hoạch di dời An Hòa Tự.

- Trả lại quần thể trang nghiêm thanh tịnh cho An Hòa Tự kể cả mặt bằng đất đai của chùa đã tự ý chiếm đoạt và xây dựng nhiều công trình trái phép.

- Trả tự do vô điều kiện 14 tín đồ PGHH đang bị giam cầm oan ức, bởi nhà nước đã công bố là ở Việt Nam không có tù tôn giáo.

Những yêu cầu trên đây đạt thành, khối tín đồ PGHH truyền thống xem như mãn nguyện, thoả mái thực hiện kế hoạch “hậu đấu tranh”, là “*Thiền môn trở gót Phật Đà nam mô*”. Khối tuyệt đối không tham gia chính sự, trì tâm tu niệm kiện toàn sinh lộ giải thoát cho mình, cho cứu huyền thất tổ và nhân loại chúng sinh.

Khối tín đồ PGHH Truyền thống tại Việt Nam trân trọng tuyên bố.

Việt Nam, ngày 24-7-2010.

TM. Khối tín đồ Phật giáo Hòa Hảo Truyền thống:

Trần Văn Cái, Nguyễn Quý Giới, Trần Hoài Ân, Nguyễn Văn Lía, Trần Văn Kiệm, Trương Kim Long, Nguyễn Văn Hoa, Trần Văn Mơi.

**Dừng nghe những gì
Cộng sản nói.
Hãy nhìn những gì
Cộng sản làm.
Sông có thể cạn, núi
có thể mòn, nhưng
chân lý ấy không
bao giờ thay đổi!**

MỤC SƯ TIN LÀNH HỒ HỮU HOÀNG bị Cộng sản Việt Nam đàn áp

—*Thân Văn Trường-Đỗ Hiếu*—

MỤC SƯ HỒ HỮU HOÀNG BỊ TƯỚC QUYỀN LỢI THƯƠNG BINH

Hôm nay Chúa nhật đầu tiên sau ngày thương binh-liệt sĩ, tôi được Ms. Hồ Hữu Hoàng mời giảng luận Kinh Thánh tại Hội thánh nơi ông quản nhiệm ở xã Xuân Tâm, huyện Xuân Lộc, Đồng Nai. Xin được ghi lại đôi điều về gia đình người thương binh khốn khổ này, sau bữa tiệc Thánh tại Hội thánh Tin Lành tư gia nơi đây.

Cách đây ba ngày, tức ngày 27/7, người viết bài này được nhận quà ủy lạo của Chủ tịch nước Nguyễn Minh Triết, và quà của chủ tịch tỉnh, xã, tổng cộng số tiền lên đến 900.000VND. Hỏi thăm mục sư Hoàng vốn có hoàn cảnh giống chúng tôi, cả 2 vợ chồng cùng bộ đội, thương binh nhưng Ms. Hoàng thực sự “không có gì”!

Nói không có gì thì không phải, mà ông có giấy mời của công an PA 38 tỉnh Đồng Nai triệu lên làm việc. Sự việc tại vừa qua mục sư Hoàng mới gia nhập Khối 8406, và ông công khai bày tỏ lập trường chống chủ nghĩa Cộng sản đến cùng, có thể hiện ngay cả trên mạng internet. Công an bắt ông viết cam kết từ bỏ Khối 8406 thì đổi lại, công an sẽ can thiệp cho ông Hoàng được phục hồi hưởng quyền lợi thương binh. Dù vậy, Ms. Hoàng không chịu cam kết theo ý muốn sai lầm của công an PA 38. Vì vậy, các thế lực thù địch tôn giáo đã và đang ra sức chống phá đạo Tin Lành tại VN, bằng những thủ đoạn rất đê hèn.

Mục sư Hồ Hữu Hoàng quê Quảng Nam, đi bộ đội 1978, bị thương trong cuộc chiến xâm lăng Cam Bốt, thương tật ¾ vĩnh viễn. Ông bị tước quyền lợi thương binh tại quyết định không số ngày 30-10-

1987 do phó sở TBXH Đồng Nai, ông Võ Thành Công ký. Ông Võ Thành Công đã rất thành công trong việc làm bản cùng hóa gia đình mục sư Hồ Hữu Hoàng. Lý do: Ms. Hoàng bị kết án 7 năm tù, do bắn chết một tên cộng sản ác ôn tại Long Khánh hồi sau 1975.

Mục sư Hoàng chua chát kể: Tôi còn thua cả thương phế binh VNCH, vì họ còn được người Việt hải ngoại thương, đôi khi có quà. Còn tôi bị VC ngược đãi, đâu có ai nhớ đến tôi!

Các tổ chức Tin Lành thì không nhóm nào dám nhận Hội thánh do Ms Hoàng làm quản nhiệm, vì có ông tham gia Khối 8406, các vị lãnh đạo Tổng hội sợ mất tư cách pháp nhân của Giáo hội. Giáo hội cũng yêu cầu Ms Hoàng cam kết ra khỏi Khối 8406 thì sẽ được ở trong Giáo hội. Vì vậy, hiện nay Hội thánh địa phương do mục sư Hồ Hữu Hoàng đứng độc lập, với danh xưng Hội thánh Chúa Xuân Tâm chứ không ở trong tổ chức hệ phái nào.

Ngày nay có một số mục sư lãnh đạo các Hội thánh Tin Lành, họ công khai làm chính trị bằng việc cấm các mục sư thuộc quyền tham gia Khối 8406 hay bày tỏ ý kiến trên mạng internet. Nếu ai không chịu thì buộc phải ra khỏi Giáo hội, để chịu công an khủng bố. Ms Hồ Văn Hoàng là một trong số các mục sư như vậy. Cách đây 3 năm, chúng tôi cũng phải ra khỏi Giáo hội Báp-tít, để khỏi ảnh hưởng tư cách pháp nhân của tổ chức tôn giáo này.

Hoàn cảnh gia đình Ms Hoàng rất khốn khổ. Bản thân là thương binh, vợ bệnh binh. Một cô con gái tên Thủy mới thi đậu 2 trường đại học thì bị mổ khối u, đang nằm ở bệnh viện Long Khánh. Tôi ghé thăm cầu nguyện cho cháu, thấy

Thủy còn rất yếu. Một cháu lớn đang học đại học ở Sài Gòn. Sáng nay Hội thánh thờ phượng Chúa, một cháu đang học lớp 11, con gái của Ms Hoàng dẫn chương trình rất được ơn Chúa. Các con của mục sư Hoàng yêu mến Chúa, chăm học nhưng cũng là gánh nặng cho ông, bà mục sư. Khi con thi đậu đại học rồi chạy vạy sao đây cho con đi học, đang khi chạy tiền viện phí cho con chưa xong...

Mục sư Hoàng là người yêu thơ, ông cho tôi xem tập thơ ông sáng tác và viết tay mà theo ông, mong in thành một tập, hầu tặng bạn bè. Đề đến gần với 1 tâm hồn thơ mới, được phép của tác giả, tôi xin chép tặng quý bạn đọc xa, gán 1 bài thơ của Ms. Hoàng có tựa đề KHÍ THÀNH NGƯỜI như sau:

*Khí già ra suối, tối vào hang,
Rượu, thịt, gái tơ đã sẵn sàng
Bàn đá chông chênh nằm hưởng lạc
Cuộc đời của khí, thế mà sang. (*)
Loài khí làm gì có lương tâm
Quen sống sơn lâm, tính thú cầm
Thử hỏi làm sao “Tư tưởng” có???
Có chăng lục tặc với sai lầm.
Còn lại khí em; lũ khí con
Chúng báo cùngh nhau muốn sống còn
Thì cứ dối lừa và ăn cướp
Âm thầm nhượng bán hết nước non.*

Nguyện Chúa thương xót gia đình đầy tớ Chúa và những kẻ mồ côi, người góa bụa dưới búa liềm cộng sản Việt Nam.

*Tôn vinh Đức Chúa Trời
Suối Tre, mùa hè 2010
Mục sư Thân Văn Trường
ĐT. 0907872617*

() Nhại thơ Hồ Chí Minh
Ngày ra bờ suối, tối vào hang,
Cháo bẹ rau măng vẫn sẵn sàng.
Bàn đá chông chênh dịch sử Đảng,
Cuộc đời cách mạng thật là sang."*

"KHÍ THÀNH NGƯỜI" - BÀI THƠ BỊ KẾT TỘI BỒI NHỘ CHẾ ĐỘ

*Đỗ Hiếu, phóng viên RFA
2010-08-05*

“Khí thành người” là tựa đề một bài thơ mới được tung lên mạng gây sự chú ý đặc biệt của dư luận người Việt trong và ngoài nước.

Bài thơ gói gọn trong vòng 12

dòng, mỗi hàng có 7 chữ, nhưng đang mang lại bao rắc rối và phiền hà cho tác giả, vì ông bị công an mời lên làm việc và rồi đây có thể bị ngồi tù. Nội dung những vần thơ “thất ngôn”, “thập nhị cú” đó hàm chứa nội dung gì khiến người sáng tác bị cho là bôi nhọ chế độ, phỉ báng lãnh tụ, xin mời quý vị nghe cuộc trao đổi với tác giả bài thơ, Mục sư Hồ Hữu Hoàng, từ Xuân Tâm, Xuân Lộc, Đồng Nai, do Đỗ Hiếu ghi lại.

Gặp rắc rối vì bài thơ ...

Đỗ Hiếu: *Xin Mục sư tự giới thiệu với quý thánh giả đang theo dõi chương trình đài Á châu Tự do.*

Mục sư Hồ Hữu Hoàng: Tôi hầu Chúa mười mấy năm rồi. Trong sinh hoạt hàng ngày, nói chung cũng là bình thường, nhưng vừa rồi có đứa con gái bị mô, tôi thấy có vài khó khăn, tôi nhờ anh em cầu nguyện thì mục sư Trường (Thân Văn Trường) thấy tội nghiệp, ông xuống thăm, rồi ông post lên mạng bài thơ của tôi, và có thể gây rắc rối cho tôi đó.

Đỗ Hiếu: *Bài thơ mà Mục sư nói là đang gặp rắc rối, mang nội dung ra sao, ông có thể trình bày sơ lược với các bạn nghe đài ?*

Mục sư Hồ Hữu Hoàng: Hồi nhỏ tôi thích làm thơ, rồi thấy trong xã hội này có nhiều bất công, mình là mục sư thì không nên làm những bài thơ như vậy, nhưng xuất phát từ những cái trong sâu thẳm, trong sự bức xúc, tôi có làm bài thơ “Khi Thành Người”, nói rằng loài khi thì không có tư tưởng gì, nếu có cũng sai lầm mà thôi. Ý tôi nói như vậy, nhưng ông (mục sư Trường) thấy thơ hay quá, coi xong thì post lên trên mạng. Vừa rồi an ninh gọi điện, nói họ sẽ mời tôi lên làm việc. Tôi sẵn sàng lên làm việc với họ, chứ không có gì hết.

Đỗ Hiếu: *Mục sư nói an ninh, đó là cơ quan, đơn vị nào, khi nào diễn ra buổi tiếp xúc, gọi là “công an mời tới làm việc”?*

Mục sư Hồ Hữu Hoàng: Trước đây tôi có gia nhập Khối 8406, anh an ninh tên Đức có mời tôi lên gặp. Trước đây tôi là thương binh, sau đó bị người ta cắt chế độ, lúc đó tôi chưa đi theo Chúa, tôi là người dân

bình thường. Năm 1978 qua bên Campuchia, bị thương, cụt một chân, khi về tôi mở quán cà phê, còn đồ vô ăn uống, không trả tiền, thách đố tôi, nói một giò thì làm được gì, rồi đánh vợ con tôi. Tôi xách súng bắn chỉ thiên, nó nhào vô giựt súng, buộc lòng phải tự vệ tôi bắn nó chết, tôi bị xử 7 năm tù.

Sau đó, qua thông tư 25 của chánh phủ, tôi kiện thưa các nơi, họ nói với án trên 5 năm thì họ sẽ giải quyết. Những đối tượng bị tù 14, 15 năm thì họ giải quyết hết, riêng tôi thì họ không cho hưởng trợ cấp. Tôi nghỉ vì mình là Tin Lành nên bị chi phối bởi nhiều thông tư, nghị định, tôi thấy bất công quá. Tôi làm những bài thơ nói lên nỗi bất công xã hội, những điều xét không hay cho chế độ, chỉ để lưu lại thôi. Rồi khi con gái tôi bị mô, khó khăn quá, tôi mới yêu cầu các mục sư cầu nguyện. Nói chung không ông nào hỗ trợ, giúp đỡ, chỉ có ông mục sư Trường, đến thăm tôi. Ông kêu gọi hòa thượng Thích Không Tánh giúp cho được một triệu đồng.

Lúc kêu tôi lên làm việc, an ninh nói: nếu ông không gia nhập Khối 8406 thì sẽ kiến nghị giải quyết chế độ thương binh cho ông. Nói vậy chứ từ đó chẳng giúp đỡ, phục hồi gì. Tôi thấy lâu quá, nên không tin tưởng gì, rồi trình bày hết sự việc cho mục sư Trường nghe. Ông viết trên mạng hoàn cảnh của tôi, kêu gọi anh em giúp đỡ, vì con tôi hiện đang học đại học, thi đậu vào hai trường rồi, nhưng lại bị khối u trong bụng, phải mổ. Tôi hầu việc Chúa thuộc hệ phái độc lập, không nhận được sự giúp đỡ nào, không có tiền cho con nằm viện, bị người ta đuổi lên, đuổi xuống, tôi đã mang con gái tôi về nhà rồi.

An ninh mời lên tôi không biết chuyện gì, qua điện thoại sớm mai này, họ hỏi tôi, tại sao ông hứa không liên hệ với Khối 8406 mà lại làm khác. Tôi đáp là đã hứa thì không liên hệ nữa, còn anh em Cơ Đốc giáo, trong giới mục sư lên mạng về chuyện của tôi, thì tôi không được biết. Trong tương lai, khi họ mời tôi lên, tôi biết trước chuyện gì sẽ xảy ra.

... bị cho là nói xấu lãnh tụ

Đỗ Hiếu: *Qua những lời giải thích như thế thì cơ quan an ninh có biện pháp hay cáo buộc gì đối với mục sư không?*

Mục sư Hồ Hữu Hoàng: Trước bài thơ đó, ông Trường chỉ kêu gọi xin giúp đỡ hoàn cảnh của tôi thôi, con tôi mổ tốn tới 4, 5 triệu bạc thì tôi không có tiền, còn về nội dung bài thơ, thì chắc chắn tôi sẽ bị tội là xuyên tạc chế độ, nói xấu lãnh tụ, rồi sẽ bị ở tù, mình cũng phải chấp nhận thôi, vì mình làm thì mình chịu.

Đỗ Hiếu: *Lãnh tụ mà Mục sư đề cập tới trong bài thơ là ai?*

Mục sư Hồ Hữu Hoàng: Ý là nói tới Bác Hồ, dùng lời của ông tôi viết trại lại, “khi già ra tuổi, tôi vào hang, bàn đá chông chênh nằm hưởng lạc, cuộc đời của khi thể mà sang”, tôi viết vậy thôi. Ở đoạn dưới tôi nói “loài khi làm gì có lương tâm”, chắc chắn họ sẽ làm khó để tôi trong ý tưởng đó.

Đỗ Hiếu: *“Bị làm khó dễ”, ông có nghĩ rằng, khi bị an ninh mời lên, mục sư sẽ rơi vào vòng lao lý không?*

Mục sư Hồ Hữu Hoàng: Chắc là vậy, vì cái tội nói xấu lãnh tụ, thì chế độ sẽ ghép tôi vào “tội tuyên truyền chống phá”, họ ghép tội gì thì mình chịu tội đó thôi. Là người dân, bức xúc trước sự đối xử bất công, mình làm thơ bày tỏ ý tưởng đó, chắc chắn họ sẽ ghép tội mình rồi đó.

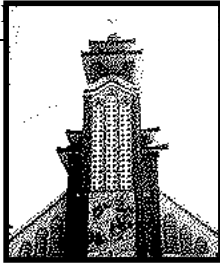
Đỗ Hiếu: *Trước khi tạm biệt, mục sư có điều gì cần trình bày thêm, để giải bày nỗi niềm của mình?*

Ms Hồ Hữu Hoàng: Ở trong nước thì cuộc sống hàng ngày rất khó khăn, đôi khi mình thấy cảnh chướng tai, gai mắt, mình bức xúc, muốn nói lên tư tưởng đó. Anh em ở ngoài có nhớ đến tôi thì xin cầu nguyện, giúp đỡ vợ con tôi, khi tôi đi tù, con tôi mới mổ, vợ tôi cũng yếu đuối, con 3, 4 đứa còn ăn học. Thương, giúp thế nào thì hay thế đó thôi, tôi không biết phải làm sao.

Đỗ Hiếu: *Xin cảm ơn mục sư đã dành thời giờ cho đài chúng tôi, cầu chúc ông cùng gia đình nhiều sức khỏe, bình an, may mắn.*

Những thông điệp từ GIÁO XỨ CỒN DẦU

.....**Nguyễn Hưng An 07-08-2010**.....

Những ngày qua, trên các hãng thông tấn trong và ngoài nước, sự kiện Cồn Dầu dần dần nóng lên bởi những thông tin về sự man rợ của nhà cầm quyền Đà Nẵng đối với dân chúng ở đây. Những biện pháp bạo lực Cộng sản như thời Trung cổ đã được thực hiện để hồng thực hiện việc trấn, cướp đất đai, tài sản... và xóa đi một làng quê hàng trăm năm lịch sử để phục vụ nhu cầu của một nhóm tư bản đồ nơi đây.

Nhiều phương tiện đưa tin về những cuộc đàn áp mà điển hình là cái chết của anh Tôma Nguyễn Thành Năm, một tín hữu Công giáo tại Giáo xứ Cồn Dầu, Đà Nẵng bị công an tại đây đánh chết một cách dã man vào ngày 3-7-2010.

Sự kiện tàn ác này gây nên một làn sóng căm phẫn đối với nhà cầm quyền Đà Nẵng đứng đầu là "hung thần Miền Trung Nguyễn Bá Thanh", ủy viên BCH Trung ương Đảng CSVN.

Trước tin đau thương xảy đến với anh chị em Cồn Dầu và đặc biệt trước cái chết của anh Nguyễn Thành Năm, chúng tôi lên đường về với Cồn Dầu đau thương như là mối hiệp thông với anh em mình trong cùng một Đức tin. Đến thành phố Đà Nẵng, chúng tôi muốn tới ngay Cồn Dầu để thỏa mãn được cơn khát hiệp thông với nỗi đau của anh chị em nơi đây đang phải chịu và đặc biệt đến đồng cảm cùng gia đình của anh Tôma Nguyễn Thành Năm, một chứng nhân SỰ THẬT vừa mới qua đời.

Giáo xứ Cồn Dầu quá khú và hiện tại.

Giáo xứ Cồn Dầu là một xứ đạo đã có trong lòng Giáo hội Việt Nam từ lâu, Khi chúng tôi đến thăm cũng là lúc Giáo xứ đang chuẩn bị bước vào Năm thánh kỷ niệm 80 năm thành lập Giáo xứ và kỷ niệm 135 năm hạt giống Tin mừng có mặt trên đất Cồn Dầu. Với thông tin này chúng ta thấy được một xứ đạo đã có bề dày lịch sử về đời sống Đức tin.

Cồn Dầu nằm trong khu vực thành phố Đà Nẵng nhưng khi chúng tôi đặt chân tới phần đất của Giáo xứ Cồn Dầu lại có một cảm giác khác lạ. Chúng tôi tưởng rằng nó cũng ồn ào

náo nhiệt như thường có của một thành phố đứng thứ 3 Việt Nam sau Sài Gòn và Hà Nội. Nhưng Cồn Dầu lại làm chúng tôi ngạc nhiên với một cảm giác yên ắng đến rợn người, cái yên ắng của một làng quê mà dấu vết tội ác vẫn còn như hiển hiện, phảng phất đâu đây.

Những ánh mắt ngờ vực, nhớn nhác của trẻ thơ, những cái nhìn lấm lét của các cụ già khi thấy người lạ vào làng đã phản ánh một tâm trạng hoảng sợ của những người dân lành nơi đây, nơi tội ác bạo lực của nhà nước "của dân, do dân" vừa đi qua chưa lâu.

Chúng tôi đến nhà thờ Cồn Dầu lúc trời đổ hoàng hôn, người dân ở đây đang chuẩn bị bước vào thánh lễ.

Tiếp xúc với chúng tôi vẫn là những ánh mắt ngờ vực, cho đến khi họ hiểu rằng chúng tôi là những đồng đạo của họ, đau cùng nỗi đau của họ thì họ mới có vài lời chia sẻ ngập ngừng. Khi chúng tôi hỏi họ về những biến cố vừa qua, một số vẫn còn mang tâm trạng sợ sệt không dám mô tả lại. Những câu chuyện họ nói với chúng tôi trong giọng nói thảm thì, trong những ánh mắt nhìn lấm lét đã cho chúng tôi biết sự tàn bạo và dã man của nhà cầm quyền ở đây đối với họ như thế nào. Tất cả được thể hiện không chỉ trong nội dung các câu chuyện họ kể, mà trong cử chỉ, thái độ và hành động của họ hôm nay. Họ đang sợ hãi đến tận cùng.

Sự bình yên giả tạo của Cồn Dầu khi nhìn người lạ lấm lét, khi chó còn không dám sủa trước người lạ cho thấy sự bình yên giả tạo bên ngoài đang che giấu đi những đau đớn, tuyệt vọng của những người dân nơi đây. Khi một đám tang bị cướp xác, những giáo dân bị trấn áp không thương tiếc, khi mới đây một giáo dân khỏe mạnh, lực lưỡng trong đội trợ tang là anh Tôma Nguyễn Thành Năm vừa mới bị đánh đập đến chết và 6 người hiện còn đang bị bắt giữ không biết số phận như thế nào trong vòng tay của lũ cường hào kiêu côn đồ Đà Nẵng.

Mọi người lặng lẽ bước vào Thánh lễ ban chiều, còn chúng tôi rảo bước quanh làng Cồn Dầu để cảm nghiệm

bi kịch đau thương vừa ập đến vùng đất hiền lành và đẹp đẽ này những ngày qua.

Chúng tôi đi trên những con đường vắng lặng của Cồn Dầu. Lâu lâu, chúng tôi mới trông thấy một vài người đang bước nhẹ trên con đường làng với một vẻ âm thầm và kín đáo đến mức lạ thường. Xa xa, trong sân nhà thờ một vài nhóm người đang tâm sự với nhau về một câu chuyện gì đó rất kín đáo, thấy chúng tôi đi ngang qua, họ nhìn với một ánh mắt hồ nghi trong vẻ lo sợ.

Ai sẽ cứu họ thoát khỏi bi kịch đau thương này? Chính điều đó đang là câu hỏi của bao người dân tại xứ Cồn Dầu. Trong lúc này "chỉ biết trông cậy vào Thiên Chúa" là tâm trạng của họ như lời của một cụ già tâm sự với chúng tôi.

Tương lai nào cho Cồn Dầu? Những thông điệp gửi đi

Trong những câu chuyện ngập ngừng trao đổi với chúng tôi, chúng tôi hiểu được tâm trạng lo lắng của những người dân nơi đây. Điều họ lo lắng nhất là tương lai của họ và con em họ, tương lai của Giáo xứ Cồn Dầu trong một ngày không xa khi nhà cầm quyền Đà Nẵng bằng mọi cách, sử dụng mọi thứ bạo lực, vũ khí để khuất phục buộc họ rời khỏi mảnh đất thân yêu với bao đời gắn bó này để đưa cả hàng ngàn con người ở đây vào cuộc phiêu lưu không định hướng và không đường sống.

"Cuộc sống của chúng tôi rồi sẽ ra sao" đó là câu hỏi của một giáo dân Cồn Dầu tâm sự với chúng tôi. Vì họ phải di dời đến một vùng đất mới mà nhà nước chỉ định cho với giá là 1.000.000đ/m² trong lúc khoản tiền người dân nhận được là 50.000đ/ m² đất ruộng và 350.000đ/m² đất thổ cư.

Ngoài chuyện có thể mua được đất, còn tiền làm nhà, rồi sinh sống bằng cách gì khi nhà cầm quyền đã tước từ tay họ mọi thứ công cụ và nguyên liệu sản xuất bao đời nay họ đã chắt chiu góp dựng. Con cái họ sẽ hướng về đâu?... Tất cả đang là những câu hỏi đặt ra trước cuộc đời họ, với những người đã tuổi già tóc bạc như một câu đố không có lời giải.

Một người dân khác tâm sự: "*Gia đình chúng tôi rời phải chia ly. Mấy đứa con lớn phải đi nơi khác làm thuê làm mướn vì khi nhà nước cướp đất đai đất ruộng vườn thì chúng tôi lấy gì để sống?*" Một thảm họa nhìn thấy rất rõ là nạn thất nghiệp của biết bao người dân Cồn Dầu trong tương lai, và từ đó những tệ nạn, suy đồi đạo đức là chắc chắn.

Nhưng vất vả trong cuộc sống vật chất là một phần, điều chính yếu là

mảnh đất này cha ông họ đã dày công khai phá, vun đắp và xây dựng nên một truyền thống đầy tình yêu người, mến Chúa bằng lòng bị lột sạch thành trắng tay.

Liệu Giáo xứ Cồn Dầu của họ sẽ còn lại gì hay chỉ còn lại một ngôi nhà thờ chơ chỏng giữa muôn vàn thứ tệ nạn vây quanh như thường có của những khu ăn chơi của những tên tư bản đồ vốn nhiều tiền lắm của do cướp được từ tấm lưng công của người dân.

Ai cũng biết, chính sách của nhà cầm quyền CSVN đối với các xứ đạo toàn tông là "chia để trị". Họ không bao giờ muốn có một xứ đạo sầm uất tôn vinh Thiên Chúa cách công khai. Đó là một trong những nguyên nhân để nhà cầm quyền Đà Nẵng bằng mọi giá triệt hạ Giáo xứ có bề dày truyền thống đạo đức này.

Chúng tôi không thể cảm được nước mắt khi một cụ già da mồi tóc bạc cầm tay chúng tôi rưng rưng: "Chúng tôi tuyệt vọng chú ạ, chúng tôi như người đi biển cô đơn giữa cơn bão dữ không biết nương tựa vào đâu, chỉ cầu xin Thiên Chúa đỡ xuống ơn phúc để chúng tôi vượt qua được cơn khốn khó này".

Giáo dân Cồn Dầu đang tuyệt vọng, Giáo xứ Cồn Dầu đang đứng trước nguy cơ bị xóa sổ, Giáo hội Việt Nam đang phải chứng kiến một cuộc bách hại trắng trợn của nhà cầm quyền Cộng sản bằng nhiều cách tinh vi nhưng chưa có tiếng nói hiệp thông mạnh mẽ.

Nếu để Gx Cồn Dầu bị xóa sổ, sẽ là một tội ác không chỉ là của CSVN mà là của cả những kẻ đã đồng lõa, đã ngậm miệng trước tội ác này.

Nếu để Giáo xứ Cồn Dầu bị xóa sổ, Giáo hội Việt Nam hiện tại không thể biện minh cho sự nhu nhược, hèn dốn của mình trước công lao của các bậc tiền nhân đã đổ biết bao máu xương tử đạo để xây dựng nên Giáo hội hôm nay, nhưng thế hệ này đã không biết gìn giữ và phát huy những giá trị đó mà ngược lại đã làm ra vô ích máu xương của các đấng tiền nhân. Điều này chắc chắn sẽ làm tăng nguy cơ chia rẽ trong Giáo hội không thể biện minh.

Chúng tôi rời Cồn Dầu khi chỉ còn ba ngày nữa thì Giáo xứ kỷ niệm 80 năm Thành lập Giáo xứ, bao giấy mời đã được gửi đi và nghe rằng Đức Giám mục sẽ về dâng Thánh lễ tại đây. Chúng tôi hi vọng rằng trong cuộc lễ trọng đại đó, Đức Giám mục giáo phận, các linh mục, tu sĩ và quan khách sẽ hiểu được những thông điệp, những tiếng kêu khẩn thiết từ Giáo xứ Cồn Dầu.

Hãy chung tay góp sức để cứu lấy Cồn Dầu như một mệnh lệnh của trái tim những người Kito hữu. Hãy chung tay cứu lấy Cồn Dầu như một mệnh lệnh từ lương tâm của những người yêu Sự thật, Công lý, Hòa bình. Hãy chung tay cứu lấy Cồn Dầu, như cứu lấy một phần chi thể của Hội thánh Công giáo đang đứng trước nạn chia rẽ và hủy hoại bởi tai ương Cộng sản.

Đó là những thông điệp chúng tôi đọc được qua một chuyến ghé thăm Cồn Dầu. ■■■■■■■■■■■■

lại đánh dân thẳng cánh, còn giết dân, như ở Bắc Giang, Bình Dương, Hải Phòng, Tây Ninh, Đà Nẵng, Hà Nội... CA chống buôn lậu lại chuyên đạo bán hàng lậu thu được. CA chống ma túy lại chuyên bán ma túy đã bắt giữ được. Ở các nước dân chủ, nếu đề tình hình như vậy, bộ trưởng CA đã bị Quốc hội chất vấn từ lâu, bị mất chức từ lâu rồi, chứ không phải cứ chuyên đi huấn thị và phát bằng khen thưởng lu bù như bộ trưởng CA ở nước ta.

Thời cơ đã chín cho một sự thay đổi về cơ bản

Bùi Tín, Paris, 04-08-2010

Tình hình đã chín cho một sự thay đổi về cơ bản. Nghĩa là thay hẳn từ hệ thống độc đoán độc đảng sang hệ thống dân chủ đa đảng thật sự, văn minh. Ý muốn xây dựng dân chủ trong chế độ độc đảng đã thất bại rõ rệt, triệt để. Nó đã bị phá sản rành rành ở ngay Liên Xô rộng lớn, ở cả Đông Âu đông dân.

Ở VN ta, thiếu dân chủ nên không thể có pháp luật nghiêm minh. Thiếu dân chủ nên quyền làm người của công dân bị chà đạp. Thiếu dân chủ nên không có tự do ngôn luận, tự do báo chí – là linh hồn của nền dân chủ. Thiếu dân chủ nên chống lãng phí tham ô không thể kiên quyết, không thể quyết liệt như người cầm đầu chính phủ đã hứa. Các vụ PM18, Secu-rency, PCI, Nexus Technologies ở Việt Nam, Úc, Nhật Bản, Hoa Kỳ vẫn cứ bị che che giấu giấu, úp úp mở mở như trò trẻ con, làm trò cười cho thế giới.

Bất công xã hội đã đến tột đỉnh, cảnh mất đất, mất nhà, mất việc lan tràn. Cảnh người ăn không hết kẻ lần chẳng ra rộng khắp. Công chức và công nhân ăn lương rẻ mặt, trong khi quan chức có thể có quyền mặc sức vợ vét, mức lấy mức để ngân sách công, tài sản công vào túi riêng.

Nhiều nơi, công an (CA) nhân dân với biểu ngữ đẹp là «bạn dân»

Đạo lý cầm quyền đã sa sút xuống tận đáy khi nhóm quan Cộng sản đầu tinh trở thành nhóm ma cô, hăm hiếp tập thể các nữ sinh trong trắng thơ ngây, biến các em thành nhóm «nô lệ tình dục». Nếu ở một nước dân chủ văn minh, một chuyện như thế sẽ thành vụ án lớn chấn động toàn xã hội – nhưng ở nước ta đảng chỉ nhắc nhở để kiểm điểm, cùng lắm là thuyên chuyển sang chức vụ khác!

Không! không thể như thế này được nữa. Đất nước này không phải của riêng ai. Không thể để cho bất công, rữa nát đạo lý, suy đồi cuộc sống xã hội tận đáy như chưa từng có thể này được nữa.

Chế độ độc đoán độc đảng đã phoi bầy hết sự bất lực, tệ hại, tàn phá của nó. Không cần phải tranh cãi, bàn luận gì thêm nữa. Nhân dân đã nhìn rõ rành rành. Công luận đã lên tiếng mạnh mẽ.

Đảng viên cấp cao Nguyễn Trung, nguyên Đại sứ ở Thái Lan, đã có một chương dài bàn về việc chuyển sang hệ thống đa đảng trong pháp luật, trật tự. Luật sư Cù Huy Hà Vũ đã chứng minh đa đảng là một tất yếu của một nền văn minh chính trị hiện đại. Nhà văn hóa Nguyễn Ngọc đã biện hộ cho một nền văn hóa dân chủ đa nguyên đa đảng, cao hơn hẳn hệ thống độc đảng cổ lỗ một nấc

thang lớn, trong quá trình phát triển tư duy văn hóa – chính trị của nhân loại.

Nhà nghiên cứu Vũ Minh Khương ở Singapore cũng nêu rõ con đường phát triển bền vững duy nhất của VN là chuyển hẳn sang hệ thống đa nguyên đa đảng trong pháp luật, nếu không mọi đổi mới chỉ là giả tạo, vô hiệu quả, lãng phí thêm thời gian của dân tộc.

Cho đến nhóm tư vấn của Đại học Harvard (HK) cũng kiến nghị với thủ tướng VN là phải xây dựng hệ thống dân chủ đa đảng, từ đó mới có thể chấm dứt không chậm trễ cái quốc nạn kinh khủng là nền cai trị phe cánh, nền kinh tế cánh hâu (Crony Economy) đang phá cho tan nát tài nguyên, ngân sách, môi trường sống, nền giáo dục, từ đó tất cả tương lai của nước ta.

Những tiếng nói trên đây phải của cá nhân, mà là của một con số ngày càng đông đảo, hàng ngàn, hàng vạn, hàng chục vạn con người mang tâm huyết dân tộc, mang trí tuệ thời đại, biết vinh biết nhục. Họ hiểu rằng theo thống kê Liên Hợp Quốc, gần 200 nước được chia ra thành 3 loại, có 46 nước dân chủ thuần thực, hơn một trăm nước dân chủ bộ phận (partly democratic) và 33 nước độc đoán, độc tài, quân phiệt, độc đảng. VN cùng Trung Quốc, Cuba, Bắc Triều Tiên, Miến Điện, Congo, Somalia, Libya, Nigeria, Iran, Tchad... là thuộc số ít ỏi, lạc lõng các nước độc đảng độc đoán, tàn dư của các thế kỷ cũ. Trong Bộ Chính trị, có ai coi đó là điều si nhục quốc gia không?

Trong một bài trước, tôi có nói đến giấc mơ của tôi. Tôi mơ thấy trong nước một số anh chị em trí thức có tâm và có tầm, sẽ đứng ra công khai, đàng hoàng vậy gọi nhau cùng bàn luận lập nên một tổ chức mới, có thể mang tên là Tập hợp Công dân Việt Nam chẳng hạn, chưa cần theo chủ nghĩa hay học thuyết gì, với «mẫu số chung» là yêu nước, thương dân, độc lập dân tộc, toàn vẹn lãnh thổ, phát triển bền vững, bình đẳng, tự do, thống nhất trọn vẹn...

Do có dân chủ thứ thật, dù là mới mẻ, nước ta sẽ vĩnh biệt cái

thứ hạng thấp kém trong số 33 nước đèn đỏ của thế giới về quyền dân chủ, gia nhập số nước có dân chủ từng phần, để từ đó vươn lên nền dân chủ thuần thực, tiên tiến, có lợi cho toàn xã hội và cả loài người. Ta cần vươn lên phía trước, trước cả nước cực lớn láng giềng, vì chính Hồ Cẩm Đào và Ôn Gia Bảo đều hứa hẹn chừng 15 đến 20 năm nữa Trung Quốc mới đạt được một nền dân chủ đa đảng bình thường, khi ấy các đảng vận động tranh cử bình đẳng như mọi nền dân chủ thuần thực.

Nước ta gọn, không nhỏ, cũng không quá lớn, không quá nặng nề, khó cự mình, khó xoay chuyển như nước quá cỡ có hơn 1 tỷ dân. Sớm tiến về phía trước, ta có lợi vô giá về nhiều mặt. Có ganh đua cạnh tranh nên đảng nào cũng buộc phải giữ gìn hàng ngũ đảng mình trong sạch, tận tụy với công vụ, ích nước lợi dân, việc chống lãng phí tham nhũng sẽ thuận lợi khi báo chí tự do, quan chức lương đủ ăn không cần tham ô, pháp luật nghiêm, không dám tham ô, đạo đức trong sáng, không bị cám dỗ, làm ăn lương thiện, có công tâm.

Cái lợi ngay lập tức là ta sẽ gia nhập ngay hàng ngũ các nước dân chủ, kết thân và có thể liên minh

với các nước dân chủ tiên tiến, giàu mạnh nhất thế giới, như Hoa Kỳ, Canada, liên minh châu Âu, Úc, Nhật Bản, các nước Bắc Âu như Đan Mạch, Thụy Điển, Na Uy, Phần Lan, với các nước dân chủ trong khu vực Đông Nam Á như Indonesia, Philippines, Thái Lan, Malaysia, Singapore... vì đây là các nước dân chủ trẻ tuổi, sau khi lật đổ chế độ Suharto, Marcos... hiện đang thực hiện tự do lập hội, tự do báo chí và tự do bầu cử.

Điều trên đây hoàn toàn không có nghĩa là Việt Nam theo Mỹ, mà là Việt Nam kết thân với các nước dân chủ trong đó có Hoa Kỳ và hàng loạt nhiều nước dân chủ khác. Mỹ đang cứng cỏi trước bành trướng, chia tay kết thân với ta.

Để xoay chuyển tình hình, không bỏ lỡ thời cơ đã chín, còn đang chín mùm, tôi ước mong, hy vọng, phỏng đoán sẽ có những trí thức mạnh dạn dần thân, đi đầu mở đường, tập hợp mọi tầm lòng đang náo nức tìm cách hiến mình cho quê hương đất nước, cho đồng bào yêu thương. Theo tiếng Pháp, họ là những pionniers (mở đường), éclaireurs (dẫn đường), rassemb-leurs (người tập hợp), không may vì công danh, phú quý cho riêng mình, mà thật sự vì dân vì nước./.

THƯ MỜI THAM DỰ ĐẠI HỘI LIÊN MẠNG THẾ GIỚI

Kính gửi:

- Quý vị Lãnh đạo Tinh thần Quý Tôn giáo.
- Quý vị Lãnh đạo Quý Cộng đồng, Hội đoàn và Đoàn thể.
- Quý Thân hào Nhân sĩ, Quý Cơ quan Truyền thông Báo chí, Quý Anh chị em Thanh niên Sinh viên Học sinh, Quý Cư dân mạng đang sinh hoạt trên tất cả các mạng lưới

Kính thưa quý vị,

Hiện nay có tới hơn 2 tỷ người trên thế giới sử dụng mạng lưới toàn cầu (internet), riêng tại Việt Nam là 25 triệu trên tổng số 85 triệu dân. Chính vì ảnh hưởng quá lớn mạnh của hệ thống thông tin toàn cầu, mà những nhà cầm quyền độc tài đã ra sức ngăn chặn và đẩy mạnh kiểm soát internet, gây sự quan ngại đối với thế giới tự do.

Để tạo cơ hội cho mọi người quan tâm đến những lợi ích của phương tiện truyền thông internet, đặc biệt qua các hệ thống website, mailing group, Yahoo và Paltalk (hiện có tới 600 Diễn đàn tiếng Việt) có dịp gặp gỡ, liên kết, thảo luận, giới thiệu Diễn đàn của mình, đồng thời thảo luận, trao đổi kinh nghiệm sử dụng internet để phát triển những mặt tích cực, nhằm phục vụ Chân Thiện Mỹ, Dân chủ Nhân quyền, đồng thời đề ra những phương thức ứng phó với tiêu cực, lạm dụng, hoặc bưng bít thông tin, và kiểm soát gắt gao đối với mạng lưới toàn cầu.

Trân trọng kính mời Quý vị dành chút thời gian quý báu của mình để cùng tham dự: ĐẠI HỘI LIÊN MẠNG THẾ GIỚI và đêm văn nghệ Dạ tiệc Dạ vũ với chủ đề: HÁT CHO QUÊ HƯƠNG VÀ TÌNH NGƯỜI, được tổ chức vào hai ngày **16 và 17-10-2010** tại thành phố Houston, Texas, HK. Buổi họp mặt sẽ có sự tham dự của một số các đại diện chính quyền, dân cử, đại diện các tổ chức, các nhân sĩ và anh chị em bạn trẻ từ khắp mọi nơi tham dự để cùng thuyết trình và đóng góp ý kiến.

Thay mặt Ban Tổ chức : Linh mục Nguyễn Thanh

những Món nợ giấu kín

.....Nguyễn Xuân Nghĩa & Việt Long 04-08-2010.....

Khi dư luận tại Việt Nam bàng hoàng vì vụ tập đoàn quốc doanh Vinashin bị ngập nợ thì ở bên ngoài, thế giới lại chú ý đến một hiện tượng bất ngờ không kém. Đó là những khoản nợ vĩ đại của các chính quyền địa phương tại Trung Quốc, nơi mà người ta cứ tưởng là có dự trữ ngoại tệ dồi dào và còn đem tiền cho người khác vay. Nhà tư vấn kinh tế Nguyễn Xuân Nghĩa cho rằng hai hiện tượng Vinashin và Trung Quốc mắc nợ đều có chung một số nguyên do. Ông trình bày sự việc và giải thích như sau với Việt Long trong mục Diễn đàn Kinh tế tuần này...

Việt Long: Xin kính chào ông Nguyễn Xuân Nghĩa. Trước hết, chúng ta nói qua về vụ tập đoàn quốc doanh Vinashin bị mắc nợ có thể đến hơn bốn tỷ đô la, là một biến cố đang gây chấn động tại Việt Nam khiến ông Chủ tịch Tổng giám đốc đã bị ngưng chức. Sau đó thì mình sẽ tìm hiểu vì sao mà người ta có thể đi vay để dàng như vậy...

Nguyễn Xuân Nghĩa: Tôi lại xin nói ngược và nêu lên một vấn đề khác vì hiện tượng Vinashin không là hãn hữu. Vấn đề khác là Trung Quốc thật ra cũng ngập nợ mà dư luận bên ngoài không biết. Các Công ty Đầu tư Địa phương của xứ này được chính quyền địa phương lập ra để đi vay tiền vô tội vạ và **tính đến đầu năm nay thì mắc nợ ít ra là một ngàn bảy trăm tỷ đô la, bằng một phần ba tổng sản lượng kinh tế của Trung Quốc.** Y như Vinashin tại Việt Nam, họ hồn nhiên vay tiền để thổi vào các dự án vô giá trị về kinh tế và không thể sinh lời nên sẽ vỡ nợ. Khi ấy, chính quyền Bắc Kinh sẽ giải quyết ra sao? Người ta cứ nói rằng với hơn hai ngàn tỷ đô dự trữ ngoại tệ, Trung Quốc đang là một quốc gia chủ nợ của thế giới mà ít khi nhìn ra khối nợ bị che giấu đó. Đây là "hiện tượng Vinashin", nhưng với màu sắc và kích thước Trung Quốc! Và nguyên nhân vì sao thì tất nhiên là cũng giống nhau.

Việt Long: Ông vừa nêu ra một con số gây giật mình là 1.700 tỷ đô la nợ nần của các Công ty Đầu tư Địa phương của Trung Quốc. Các công ty này là gì mà có thể vay mượn đến như vậy?

Nguyễn Xuân Nghĩa: Tôi xin đề nghị là mình hãy nhìn sâu vào cơ chế

và hệ thống kinh tế của Trung Quốc thì có khi thấy ra những nguyên nhân đã dẫn tới vụ Vinashin ở Việt Nam. Cùng một hệ thống thì cũng dẫn tới một hậu quả. Tôi xin trình bày sự kiện, rồi mới phân tích nguyên do trước khi ta rút kết luận về hiện tượng Vinashin.

- Trước hết, các chính quyền địa phương tại Trung Quốc thường thiếu hụt ngân sách nên phải vay tiền. Nhưng theo luật lệ có dè dặt liên miên, mức vay của họ bị trung ương hạn chế. Vì vậy, chính quyền các tỉnh, huyện hay thành phố mới lập ra Công ty Đầu tư Địa phương để thay mặt vay tiền từ các ngân hàng cũng là quốc doanh. Chính quyền trung ương có thấy việc đó, nhưng từ hai năm nay lại khuyến khích - như chính quyền Việt Nam đã khuyến khích Vinashin dù rằng tập đoàn này đã bị trễ nợ khi đáo hạn từ hai năm nay rồi. Lý do khiến Bắc Kinh khuyến khích chuyện đó vì tin rằng nhờ vậy mà tiền sẽ sớm được giải ngân thực hiện các dự án ở địa phương.

- Kết quả thì có hơn 8.000 Công ty Đầu tư Địa phương đã ra đời và vay tiền các ngân hàng của nhà nước ở địa phương, với sự ủng hộ của chính quyền địa phương, để thực hiện các dự án cho địa phương, như cầu đường, nhà máy điện hay khách sạn, văn phòng, sân vận động, v.v... đôi khi với đất đai do chính quyền địa phương cấp cho các công ty đầu tư này làm tài sản thế chấp và thường thì với điều kiện tín dụng ưu đãi vì là dự án của địa phương.

Việt Long: Ông vừa trình bày sơ đồ toàn cảnh trước khi nói đến sự vận hành của hệ thống đó. Tôi xin được tóm lại, rằng trung ương cho địa phương lập ra công ty đầu tư thực tế là quốc doanh ở địa phương, đi vay tiền của ngân hàng cũng quốc doanh ở địa phương, với đất đai, tiếng là tài sản của toàn dân nhưng do nhà nước quản lý ở địa phương để đưa vào dự án của địa phương. Tức là một hệ thống kinh tế của nhà nước, mà ở cấp bộ địa phương, có phải vậy không? Nhưng chắc ông không quên rằng Vinashin là tập đoàn mang tầm cỡ quốc gia, kinh doanh một ngành chiến lược cho quốc gia.

Nguyễn Xuân Nghĩa: Về việc lập ra tập đoàn gọi là có tầm cỡ quốc gia như Vinashin thì chỉ là sáng kiến đại đột năm 2006, học lại từ các "chae-

bol" Nam Hàn mà quên mất hậu quả là khủng hoảng năm 1997 khiến nhiều "chaebols" vỡ nợ và phải cải cách sau đó. Mà "chaebols" Nam Hàn đều là tư doanh đi lên sau mấy chục năm tích lũy học hỏi, chứ các tập đoàn Việt Nam chỉ là con ếch muốn sớm to bằng con bò, được nhà nước thổi lên bằng tiền đi vay. Nói chung, tập đoàn nhà nước hay công ty đầu tư địa phương, tất cả chỉ là hệ thống do nhà nước ban xuống, bên trong là do đảng lập ra và chỉ đạo, vì nếu không là đảng viên thì chẳng thể ngồi vào các vị trí quyết định ấy. Ông Chủ tịch Vinashin cũng thế, là bí thư đảng trong tập đoàn này, và thi hành chiến lược quốc gia bằng cách mua hàng đồng nát và kinh doanh bữa phở qua mấy trăm chi nhánh.

- Nhìn chung thì trong hệ thống kinh tế nhà nước, mọi người đều tin là có nhà nước yểm trợ nên nảy sinh tâm lý ỷ thế mà bất cần. Cụ thể tại Trung Quốc, nếu dự án không có đất làm tài sản thế chấp thì ngân hàng địa phương đòi chính quyền ký giấy đảm bảo rồi cho vay. Ấn tin nhà nước là yếu tố an toàn cho hệ thống, nhưng theo kiểu "cha chung không ai khóc".

- Bây giờ, nói về sự vận hành của hệ thống thì yếu tố chính trị thực tế là quan hệ giữa đảng viên và quan chức địa phương với nhau trong các địa hạt hành chính, ngân hàng và đầu tư. Yếu tố tiền tài thực tế là sự chia chác đỉnh chung cho từng hợp đồng tín dụng, từng dự án. Điều là của công mà do cán bộ phân bổ cho nhau và báo cáo lên trên là đã có dự án này dựa án kia được thực hiện, rồi cất băng khánh thành hay hạ thủy...

Việt Long: Bây giờ, ta nói qua kết quả của chuỗi hiện tượng đó. Các Công ty Đầu tư và ngân hàng cùng chính quyền địa phương tại Trung Quốc đã làm được những gì?

Nguyễn Xuân Nghĩa: Kết quả của sự vận hành sáng tạo ấy là người ta lấy quyết định kinh tế mà bất kể rủi ro lời lỗ, nhưng đảng viên cán bộ thì đều có lợi. Trước hết là tín dụng ngân hàng của nhà nước được cấp dễ dàng cho các dự án đầu tư hay đầu cơ về bất động sản ở địa phương. Dân thì mất đất, nhưng quan chức có lợi và ngân hàng ôm vào một núi nợ khi bong bóng đầu cơ bị bẻ. Thế giới đang chờ đợi một vụ khủng hoảng ngân hàng vô cùng vĩ đại tại Trung Quốc vì khoản nợ lên tới một phần ba tổng sản lượng quốc gia lại là nợ thối, không sinh lời và sẽ mất. Các trường chủ bỏ tiền tiết kiệm vào ngân hàng sẽ trắng tay và nổi loạn nếu nhà nước không đứng ra trả nợ đặng.

- Thứ hai, người ta thực hiện các

dự án vĩ đại mà vô dụng, không kém gì các dự án của tập đoàn Vinashin đang được phanh phui ở nhà. Một thí dụ được giới nghiên cứu quốc tế nhắc tới là tại thành phố Ngân Xuyên, thủ phủ của Khu tự trị Ninh Hạ, gọi là Hồi Ninh Hạ.

- Ninh Hạ là tỉnh nghèo vào hạng thứ ba của cả Hoa lục - chỉ có hai tỉnh hay khu hành chính nghèo hơn - cần trung ương cấp cho 70% số thu ngân sách mà lại đang mắc nợ 15 tỷ đô la, bằng 75% sản lượng kinh tế của cả địa phương. Lý do là họ vay tiền thực hiện các dự án quy mô và vô dụng, như một cao ốc có kích thước và dáng vẻ của tòa nhà Empire State Building tại Mỹ, hơn 100 tầng, cao gần 400 thước. Hoặc một viện bảo tàng nguy nga, một thư viện khổng lồ, một trung tâm khoa học và công nghệ tân tiến, cái nào cũng lớn bằng mấy sân banh, mà trống không, chưa nói đến sân vận động thên thang và nhiều biệt thự tráng lệ cho tiêu chuẩn triệu phú. Cư dân nơi đó thừa thớt, đa số thuộc tộc Hồi, và quá nghèo để sử dụng loại phương tiện công ích hoành tráng như vậy. Mà địa phương không thể thu được tiền thì làm sao bảo trì và trả nợ?

Việt Long: Vì sao người ta lại thực hiện loại công trình như vậy ở giữa một khu vực khô cằn của sa mạc trong một địa phương thật ra vẫn còn rất nghèo? Người ta không biết tính hay sao?

Nguyễn Xuân Nghĩa: Như trong vụ Vinashin, người ta có biết tính cả đây. Nhưng là ai tính và tính cho ai, vì mục đích gì? Trong ngân sách dự án phi lý này, cái hợp lý là mối lợi của đảng viên quan chức khi ký hợp đồng cho vay và thực hiện công trình, rồi phò mặc tất cả cho người khác.

- Cấp lãnh đạo địa phương thì viện dẫn lý do rất phải đạo rằng họ thi hành chỉ thị của trung ương, là góp phần phát triển các khu vực lạc hậu nghèo đói ở miền Tây. Cấp lãnh đạo tại TƯ thì té ngựa, rồi đành tự an ủi và tuyên truyền rằng tộc Hồi được nâng đỡ và Ninh Hạ đang nhảy vọt vào thế kỷ 21. Nó cũng tương tự như lời quảng cáo về Vinashin đã xuất hiện từ năm 2008 là có công nghiệp đóng tàu tiên tiến nhất, có thể vượt qua cả nước Anh về tính hiện đại!

- Thực tế thì Bắc Kinh có thấy ra mối nguy nên từ tháng Sáu vừa qua, Quốc vụ viện Trung Quốc đã ra chỉ thị. Rằng thứ nhất, các chính quyền địa phương phải đảm bảo là mọi cơ sở đầu tư của địa phương đều có khả năng trả được thì sự việc sẽ ra sao, chúng ta chưa biết. Thứ hai, địa

phương phải hoàn tất các dự án dang dở trước khi khởi công dự án mới. Nếu đang thi công mà không vay thêm được tiền thì các dự án lưng chừng này sẽ đổ xuống đầu, người ta cũng chưa biết, nhưng chắc chắn đang là nỗi đau đầu cho địa phương.

- Trong khi ấy, thực tế phũ phàng của kinh tế và chính trị khiến chính quyền trung ương vẫn không thể đạt thắng được vì cần tạo ra việc làm. Và họ phải tiếp tục Chương trình Phát triển miền Tây trong 10 năm tới, với ngân khoản hơn một trăm tỷ đô la riêng cho năm nay, vì sợ động loạn xuất phát từ nông dân nghèo, từ đám "dân công" là công nhân di động đang đi kiếm việc, từ dân thiểu số sắc tộc. Vì vậy, Bắc Kinh đang gặp thế lưỡng nan là bị khủng hoảng ngân hàng với kích thước vĩ đại của TQ, hoặc bị suy trầm kinh tế và động loạn xã hội.

Việt Long: Tổng kết lại câu chuyện kinh hoàng này và nhớ tới vụ Vinashin, ta rút ra những bài học gì?

Nguyễn Xuân Nghĩa: Về Trung Quốc, lãnh đạo xứ này phải quan niệm lại vai trò và trách nhiệm ngân sách của các địa phương và phải kiểm soát được sự chi tiêu hay gọi là đầu tư của các địa phương. Nếu không, trung ương ề cổ lãnh nợ chứ không thể huênh hoang được nữa.

- Thứ hai, chuyện này đưa ta trở về VN, cần giải tỏa hệ thống kinh tế thực tế là nhà nước, khi thì đội mũ tập đoàn quốc doanh, khi thì khoác áo tổng công ty nhà nước, hay ngân hàng của nhà nước, và khi nào cũng có thể lấy quyết định mờ ảo và mờ ám mà thị trường và luật pháp không kiểm soát được trong khi vẫn được ở trên bao che vì cái gọi là "định hướng xã hội chủ nghĩa". Đây không chỉ là vụ đảng viên cán bộ tham ô làm thất

thoát tài sản quốc gia. Tham nhũng hay tệ nạn đưa thân nhân gia đình vào chốn bèo bờ này chỉ là hậu quả. Nguyên nhân nằm trong hệ thống kinh tế và chính trị ở trên.

- Chuyện Vinashin kinh doanh sai trái và vỡ nợ về pháp lý vì trễ hạn trả nợ đã xảy ra từ cuối năm 2008. Vậy mà sau đó chính nhà nước, là Chính phủ và Thủ tướng, vẫn bao che vì lý do này lý do nọ để Vinashin vay thêm và thực hiện các dự án quái đản và hoang phí cho tới ngày phá sản. Khi ta mới chỉ thấy Vinashin vỡ mủ thì nhiều doanh nghiệp nhà nước khác vẫn đang mừng mủ mà dân chúng không biết. Trong khi núi nợ vẫn chồng chất hàng ngày, lãnh đạo đòi kích thích kinh tế cho hồ hởi để chuẩn bị Đại hội đảng và thế giới thì hạ mức khả tín của Việt Nam khi vay tiền.

Việt Long: Ông nhắc đến việc công ty lượng cấp tín dụng là Fitch vừa hạ trái phiếu Việt Nam xuống bốn nấc dưới cấp đầu tư, tức là có giá trị của giấy lộn, của junk bond. Câu hỏi cuối, thưa ông, trong hoàn cảnh hôm nay đâu là những rủi ro của VN?

Nguyễn Xuân Nghĩa: Hạ tầng cơ sở vật chất và luật pháp lạc hậu lần giáo dục tồi tệ khiến xứ này khó phát triển lành mạnh, bền vững và cân đối được, cho dù bất cứ ai có luồn lách để lên lãnh đạo vào lúc này hay vào những năm tới. Đó là rủi ro từ trung hạn đến trường kỳ. Trước mắt, tham nhũng làm vẫn đục môi trường đầu tư và nản chí doanh gia quốc tế, và khả năng trả nợ rất yếu khiến VN vay tiền khó hơn, trả nợ càng đắt hơn. Mà nếu lại vay tiền theo kiểu Ninh Hạ thì khủng hoảng sẽ là tất yếu: vốn liếng của VN chi đủ cho hai tháng nhập khẩu thôi!

VL: Xin cảm tạ ông NXN. ❖❖❖❖

Nhà nước hãy trả lại quyền tự hữu chính đáng về đất đai cho NHÂN DÂN

.....Hà Đình Sơn 05-08-2010.....

Bách khoa toàn thư mở Wikipedia :

Đất hiểu theo nghĩa thông thường nhất là phần mỏng nằm trên bề mặt của Trái Đất mà không bị nước bao phủ. Tuy nhiên, trong các ngành khoa học có liên quan đến đất đai như kinh tế học, thổ nhưỡng học, địa chất học v.v... thì có những khái niệm hay thuật ngữ hoàn toàn khác nhau khi nói tới đất.

Bộ Luật Dân sự 2005:

Tiết a, khoản 1, Điều 174. Bất động sản và động sản: "1- Bất động sản là các tài sản bao gồm: a) Đất đai;..." Xác định đất đai là một loại tài sản.

Tuyên ngôn Nhân quyền Liên Hiệp quốc 1948:

“Điều 17: Ai cũng có quyền sở hữu, hoặc riêng tư hoặc hùn hiệp với người khác. Không ai có thể bị tước đoạt tài sản một cách độc đoán.” Khẳng định mọi người dân có quyền tư hữu về tài sản.

Công ước Quốc tế về những Quyền Kinh tế, Xã hội và Văn hóa 1966:

“Điều 1: 1/ Các dân tộc đều có quyền tự quyết. Chiếu theo quyền này, họ được tự do quyết định về chế độ chính trị và tự do theo đuổi đường hướng phát triển kinh tế, xã hội và văn hóa. 2/ Để đạt được mục tiêu này, các dân tộc có quyền tự do sử dụng các nguồn lợi thiên nhiên của mình, miễn là không vi phạm những nghĩa vụ phát sinh từ sự hợp tác quốc tế về kinh tế, đặt căn bản trên quyền lợi hỗ tương và luật pháp quốc tế. Trong mọi trường hợp các phương tiện sinh sống của người dân không thể bị tước đoạt.”

Hơn 80% người dân Việt Nam sống ở nông thôn và một phần không nhỏ dân sống ở thành thị, đất đai là phương tiện sinh sống của họ.

Như vậy, luật pháp trong nước và luật pháp quốc tế đều khẳng định **đất đai là một loại tài sản của người dân không thể bị tước đoạt.**

Thực trạng sở hữu đất đai ở miền Bắc trước năm 1954 và miền Nam trước 1975, đất đai đều có chủ, đa phần đất đai là sở hữu của nhân dân và một phần đất đai là thuộc sở hữu nhà nước. Cho đến khi chính quyền về tay đảng CS thì chính quyền đã **xóa bỏ chế độ tư hữu** nói chung và tư hữu đất đai nói riêng.

Hãy xem quan điểm của người Cộng sản về sở hữu tài sản.

Tuyên ngôn của đảng Cộng sản 1848:

Phần II. Những người vô sản và những người Cộng sản: “*Nhưng chế độ tư hữu tư sản hiện thời, lại là biểu hiện cuối cùng và đầy đủ nhất của phương thức sản xuất và chiếm hữu sản phẩm dựa trên những đối kháng giai cấp, trên cơ sở những người này bóc lột những người kia. Theo ý nghĩa đó, những người Cộng sản có thể tóm tắt lý luận của mình thành một luận điểm duy nhất này là: xóa bỏ chế độ tư hữu.*”

Pháp luật Việt Nam về sở hữu

đất đai, hiện nay:

Hiến pháp 1992 và sửa đổi 2001: “Điều 17: Đất đai, rừng núi, sông hồ, nguồn nước, tài nguyên trong lòng đất, nguồn lợi ở vùng biển, thềm lục địa và vùng trời, phân vốn và tài sản do Nhà nước đầu tư vào các xí nghiệp, công trình thuộc các ngành và lĩnh vực kinh tế, văn hoá, xã hội, khoa học, kỹ thuật, ngoại giao, quốc phòng, an ninh cùng các tài sản khác mà pháp luật quy định là của Nhà nước, đều thuộc **sở hữu toàn dân**”. Khẳng định đất đai là **sở hữu toàn dân**.

Sở hữu toàn dân được pháp luật thể chế hóa như thế nào?

Luật Đất đai 2003:

Điều 5. Sở hữu đất đai

“1. Đất đai thuộc **sở hữu toàn dân do Nhà nước đại diện chủ sở hữu**.

2. Nhà nước thực hiện **quyền định đoạt đối với đất đai** như sau:

a) **Quyết định mục đích sử dụng đất** thông qua việc quyết định, xét duyệt quy hoạch sử dụng đất, kế hoạch sử dụng đất (sau đây gọi chung là quy hoạch, kế hoạch sử dụng đất); b) Quy định về hạn mức giao đất và thời hạn sử dụng đất; c) Quyết định giao đất, cho thuê đất, thu hồi đất, cho phép chuyển mục đích sử dụng đất; d) Định giá đất.

3. Nhà nước thực hiện **quyền điều tiết các nguồn lợi từ đất đai** thông qua các chính sách tài chính về đất đai như sau: a) Thu tiền sử dụng đất, tiền thuê đất; b) Thu thuế sử dụng đất, thuế thu nhập từ chuyển quyền sử dụng đất; c) Điều tiết phân giá trị tăng thêm từ đất mà không do đầu tư của người sử dụng đất mang lại.

4. Nhà nước trao quyền sử dụng đất cho người sử dụng đất thông qua hình thức giao đất, cho thuê đất, công nhận quyền sử dụng đất đối với người đang sử dụng đất ổn định; quy định quyền và nghĩa vụ của người sử dụng đất.”

Khoản 4, Điều 7. Nhà nước thực hiện quyền đại diện chủ sở hữu toàn dân về đất đai và thống nhất quản lý nhà nước về đất đai: “Ủy ban nhân dân các cấp thực hiện quyền đại diện chủ sở hữu về đất đai và quản lý nhà nước về đất đai tại địa

phương theo thẩm quyền quy định tại Luật này”. Chỉ rõ người sở hữu đất đai chính là ủy ban hành chính các cấp.

Khoản 1, Điều 38. Các trường hợp thu hồi đất: “Nhà nước thu hồi đất trong các trường hợp sau đây: Nhà nước sử dụng đất vào mục đích quốc phòng, an ninh, lợi ích quốc gia, lợi ích công cộng, phát triển kinh tế”. Nhà nước quyết định **quyền chiếm hữu** đối với đất đai.

Điều 44. Thẩm quyền thu hồi đất:

“1. Ủy ban nhân dân tỉnh, thành phố trực thuộc trung ương quyết định thu hồi đất đối với tổ chức, cơ sở tôn giáo, người Việt Nam định cư ở nước ngoài, tổ chức, cá nhân nước ngoài, trừ trường hợp quy định tại khoản 2 Điều này.

2. Ủy ban nhân dân huyện, quận, thị xã, thành phố thuộc tỉnh quyết định thu hồi đất đối với hộ gia đình, cá nhân, cộng đồng dân cư, người Việt Nam định cư ở nước ngoài thuộc đối tượng được mua nhà ở gắn liền với quyền sử dụng đất ở tại VN”. Phân chia **quyền định đoạt** cho ủy ban hành chính các cấp.

Khoản 7, Điều 107. Nghĩa vụ chung của người sử dụng đất: “Giao lại đất khi Nhà nước có quyết định thu hồi đất hoặc khi hết thời hạn sử dụng đất”. Có nghĩa rằng người dân bị thu hồi đất bất cứ lúc nào, khi có lệnh của nhà nước.

Đến đây có thể khẳng định pháp luật về đất đai của Nhà nước Việt Nam đang đi ngược lại với Tuyên ngôn Nhân quyền Liên Hiệp quốc 1948, Công ước Quốc tế về những Quyền Kinh tế, Xã hội và Văn hóa năm 1966 mà chính mình đã ký cam kết khi gia nhập các tổ chức này.

Tuy rằng, Nhà nước Việt Nam đã trả lại quyền tư hữu đối với hầu hết các loại tài sản, nhưng còn tài sản quan trọng nhất là đất đai thì chưa chịu trả lại quyền tư hữu đó.

Nhà nước hãy trả lại quyền tư hữu chính đáng về đất đai cho Nhân Dân!

Hà Nội, 5-8-2010

Được đăng bởi bvnpost

HỘI NHÀ VĂN hay gánh hát chèo

Phạm Trần 04-08-2010

Đại hội Nhà văn Việt Nam trong nước lần thứ 8 diễn ra từ 4 đến 6-8-2010 theo cùng nhịp điệu lể lạc với các tổ chức của đảng Cộng sản Việt Nam đã làm cho tính văn hóa của những người làm công tác văn nghệ mờ nhạt trước quần chúng. Hãy kể ra đây một số việc cụ thể :

Thứ nhất, trang Báo điện tử của Hội Nhà văn cho biết : “Sáng ngày 4-8-2010, trước khi chính thức bước vào khai mạc Đại hội Nhà văn khóa VIII, Ban tổ chức Đại hội gồm Hầu hết BCH Khóa VII: các nhà thơ nhà văn Hữu Thỉnh, Nguyễn Trí Huân, Lê Văn Thảo, Trần Đăng Khoa... đã vào viếng Lăng Chủ tịch Hồ Chí Minh.”

Nhìn tấm ảnh chụp phổ biến mà thấy thương cho mấy nhà văn, nhà thơ mặc áo sơ-mi trắng dài tay, quần đen, cà-vạt lạng lẽ bước như lọt thẳm giữa quang trường Ba Đình rộng mênh mông theo người sĩ quan hướng dẫn và 2 lính gác khiêng vòng hoa tiến vào Lăng.

Cũng ngạc nhiên là Ban Chấp hành khóa VII, bầu ra từ tháng 4-2005 chỉ có 6 người mà 2 người không vào “viếng Bác” trong dịp trọng đại này thì có cần lời giải thích của Nhà thơ Chủ tịch Hữu Thỉnh không ? Hai người vắng mặt là Hồ Anh Thái và Phan Thị Vàng Anh.

Thứ hai, Đại hội Hội nhà văn Việt Nam lần thứ 8 cũng đúng hẹn 5 năm một lần như hầu hết nhiệm kỳ của các tổ chức chính trị-xã hội trong Mặt trận Tổ Quốc của đảng, theo Ban Tổ chức “sẽ diễn ra trong 3 ngày (4-6/8/2010) tại Học viện Chính trị Hành chính Quốc gia Hồ Chí Minh (Hà Nội)”. Câu hỏi của nhiều Nhà văn, Nhà thơ trong nước là tại sao lại phải họp ở nơi đào tạo cán bộ chính trị cấp cao của đảng mà không ở một nơi “thường dân” hơn, chẳng hạn như ở một khách sạn, một trường đại học hay một cơ sở văn hóa ?

Hay là vì ngay trong ngày đầu, Hội nghị của các “nhà văn đảng viên” tham dự Đại hội nhà văn Việt Nam lần thứ VIII đã được tổ chức tại Học viện Chính trị Hành chính Quốc gia Hồ Chí Minh nên Hội Nhà văn cũng “noi theo” cho tiện việc sổ sách mà lại không tốn phí ?

Thứ ba, tính “đảng hóa” nhà văn

còn được xác nhận bởi sự có mặt của Phùng Hữu Phú, Phó trưởng ban thường trực Ban Tuyên giáo TW tại Hội nghị các nhà văn đảng viên.

Theo tường thuật của Vietnam-Net ngày 4-8 (2010) thì Phú nói rằng: “Đại hội nhà văn lần thứ VIII được lãnh đạo Đảng và Nhà nước hết sức quan tâm. Đã có một Ban chỉ đạo đại hội được thành lập, Ban này không can thiệp vào công việc nội bộ của đại hội mà hỗ trợ, tạo điều kiện thuận lợi nhất để đại hội thành công nhất.”

“Không can thiệp vào công việc nội bộ”, nhưng lại cử một trong số cán bộ chuyên môn ngành Tuyên giáo có nhiều kinh nghiệm như Đào Duy Quát, nguyên Phó Trưởng ban Tư tưởng Văn hóa TW (nay đổi thành Ban Tuyên giáo) ngồi vào Ban chỉ đạo giúp Đại hội Nhà văn lần này thì đảng chỉ muốn “quan sát” hay còn “vẽ cả đường” cho Ban tổ chức họp ?

Quát là người mới bị mất chức Tổng Biên tập Báo Điện tử đảng CSVN vào ngày 2-8 (2010) vì đã phạm lỗi nghiêm trọng khi để cho báo này đăng tin Hải quân Trung Quốc thao diễn quân sự tại hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam hồi tháng 9 năm 2009, trong đó để nguyên cả lời tuyên bố của viên Tư lệnh Trung Quốc xác xược xác nhận chủ quyền của Trung Hoa tại 2 quần đảo này.

Thứ tư, trong Bản Dự thảo Điều lệ của Hội Nhà văn kỳ VIII, Ban soạn thảo kỳ VII đã viết rõ các hội viên chỉ có một “Tổ quốc VN xã hội chủ nghĩa” để phục vụ. Nói cách khác, nếu Tổ quốc VN mà không có cái đuôi “XH CN” thì không được phép phục vụ.

Cũng nên biết thứ “xã hội chủ nghĩa” mà đảng và nhà nước CSVN đang “thờ phượng” và kiên định hiện nay là Chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng CS Hồ Chí Minh được minh định trong “Cương lĩnh xây dựng đất nước trong thời kỳ quá độ lên chủ nghĩa xã hội năm 1991”, hay còn gọi là Cương lĩnh 1991.

Nguyên văn đoạn 2 của Điều 2 quy định “Tính chất, mục đích của Hội” viết thế này : “Hội tập hợp và đoàn kết các nhà văn trong sự nghiệp xây dựng nền văn học Việt Nam tiên tiến, đậm đà bản sắc dân tộc. Hội tôn

trọng phong cách riêng của mỗi nhà văn và khuyến khích mọi tìm tòi đổi mới trong sáng tạo nghệ thuật, nhằm phục vụ nhân dân, phục vụ Tổ quốc Việt Nam xã hội chủ nghĩa, vì hòa bình và hợp tác hữu nghị với các dân tộc trên thế giới.”

Thứ năm, minh bạch nhưng cũng rất phủ phàng khi các Nhà văn trong tổ chức này xác nhận trong đoạn 3, Điều 2: “Hội Nhà văn Việt Nam đặt dưới sự lãnh đạo của Đảng Cộng sản Việt Nam; Hội hoạt động theo đường lối văn hoá văn nghệ của Đảng; chịu sự quản lý của Nhà nước và tuân thủ theo quy định của pháp luật Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam.”

Tính nhà nước “bảo quản” Hội Nhà văn còn thể hiện trong ĐIỀU 4 của Điều lệ dự thảo nói về “Nguyên tắc tổ chức hoạt động”, theo đó : “Hội Nhà văn Việt Nam hoạt động theo Điều lệ Hội được cơ quan nhà nước có thẩm quyền phê duyệt.” Trong trường hợp này là Bộ Nội vụ như luật định đối với tất cả các tổ chức, hiệp hội.

Ngoài ra Hội Nhà văn, từ ngày thành lập đến nay vẫn nhận “Tiền cấp từ ngân sách Nhà nước” là nguồn ngân sách chính để hoạt động, ngoài các khoản tiền đóng góp nhỏ của các cơ quan trực thuộc Hội, Hội phí, tiền ủng hộ của các tổ chức và cá nhân trong và ngoài nước và tiền thu từ hoạt động khác của Hội.

Ai ở Việt Nam cũng biết khi đã ngửa tay xin tiền Nhà nước, tức là lấy tiền đóng thuế của dân để hoạt động thì không thể “không có điều kiện” của kẻ cho và người nhận. Do đó, trong nhiều năm, tổ chức Hội Nhà văn Việt Nam đã bị tai tiếng tự biến mình thành “bù nhìn” và công cụ của chế độ như tất cả các tổ chức khác được nhà nước chi tiền.

Tác giả Mai An tiết lộ trên báo Sài Gòn Giải Phóng hôm 5-8 (2010) rằng : “Những con số thống kê cho thấy, từ năm 2005-2010, Hội Nhà văn đã được Nhà nước cấp 86,6 tỷ đồng, trong đó có 14,7 tỷ đồng tài trợ sáng tác, hơn 5 tỷ đồng tài trợ tác phẩm chất lượng cao cho 235 nhà văn, hơn 4,2 tỷ đồng tài trợ công bố tác phẩm cho 802 lượt nhà văn.”

Không ai biết cái Hội của những người làm văn hóa này chi tiêu ra sao, nhưng Mai An đã nhắc khéo rằng sự thể Nhà nước chi tiền cho Hội “Cho thấy, vai trò của hội đã được đánh giá rất cao, nhưng cùng với đó, trách nhiệm của từng cá nhân hội viên lại càng phải cao hơn khi nhận những đồng tiền từ tiền thuế của người dân.”

Vì vậy vào ngày 3/8, một số Nhà văn đã phổ biến “kiến nghị” trên trang báo Bauxite VN kêu gọi Hội Nhà văn thôi nhận tiền của Nhà nước.

Kiến nghị viết : “*Để bớt đi một gánh nặng chi phí lớn cho Nhà nước (lấy từ tiền dân đóng thuế), chúng tôi, các nhà văn hội viên Hội Nhà văn Việt Nam ký tên dưới đây khẩn thiết kiến nghị Đại hội VIII của Hội quyết định dứt khoát rời bỏ cơ chế bao cấp, chuyển từ hội xin tiền Nhà nước lâu nay thành hội tự nuôi tự quản.*”

Đứng đầu danh sách ký tên là Giáo sư Ng. Huệ Chi, rồi đến các Nhà văn Lại Nguyên Ân, Trần Nhượng, Trần Thùy Mai, Tô Nhuận Vỹ, Nguyễn Quang Hà, Nguyễn Khắc Phê, Hoàng Phủ Ngọc Tường, Lâm Thị Mỹ Dạ, Bùi Minh Quốc, Ngô Minh, Võ Văn Trực, Võ Thị Hào, Trần Kỳ Trung, Dư Thị Hoàn, Cao Duy Thảo v.v...

Mai An của Sài Gòn Giải Phóng còn mỉa mai : “*Chưa bao giờ hơn lúc này, đất nước, nhân dân mong muốn các nhà văn hãy dừng cầm nhìn thẳng và nói thật những vấn đề của hội, hãy cùng nhau làm thay đổi những định kiến để hội thực sự thể hiện đúng vai trò của mình. Đó là giúp các nhà văn có thêm nhiều điều kiện tốt để sáng tác, bảo vệ những cái đúng, cái mới, cái tốt trong tác phẩm của hội viên, giúp thế hệ những cây viết trẻ được định hướng đúng đắn về tư tưởng, có trách nhiệm với dân tộc, với đất nước.*”

Những thế hệ độc giả của ngày hôm nay, những người đã từng đứng tần ngần trước các hiệu sách mà ở đó có tới 70% là sách dịch, đang thực sự mong chờ nhiều điều ở kỳ Đại hội lần này. Họ mong chờ các nhà văn hãy làm thế nào để văn học Việt Nam có được tiếng nói rõ rệt hơn trong đời sống văn hoá tinh thần của đất nước mình. Và tiếng nói ấy phải thực sự là tiếng nói của thời cuộc, phải làm lay động lương tri và tâm hồn, phẩm giá của con người, hướng con người tới những mục đích tốt đẹp trong cõi nhân sinh.”

Thứ sáu, quả đúng như Mai An viết, dù Hội Nhà văn đã nói nhiều đến lý tưởng và trách nhiệm cao đẹp của những người làm công tác Văn nghệ đối với dân tộc và đất nước, nhưng họ cũng như vô số cán bộ, đảng viên - nhất là những kẻ có chức có quyền - chỉ biết nói để khoe mà chẳng bao giờ làm.

Bằng chứng là họ đã hứa trong ĐIỀU 7 của Điều lệ rằng Hội Nhà văn Việt Nam có nhiệm vụ “*bảo vệ quyền lợi xã hội, nghề nghiệp và quyền tác giả được quy định trong pháp luật nhằm phát huy tự do sáng tạo với tinh thần trách nhiệm cao của mỗi nhà văn*

trước sự nghiệp xây dựng và bảo vệ Tổ quốc và quyền lợi của nhân dân”, nhưng trong thực tế Hội này đã cố tình làm ngơ trước hầu hết những trần trở và khó khăn của người dân trong cuộc sống hàng ngày.

Nhà thơ Chủ tịch Hữu Thịnh và trên dưới 1 ngàn hội viên Nhà văn, Nhà thơ, Nhà phê bình, Nhà biên kịch v.v... hãy sờ lên gáy tự hỏi mình đã làm gì cho khối dân đen có cả phụ nữ, cụ già, trẻ em đã phải cơm nắm, cơm gói lặn lội từ quê nghèo ra tỉnh, về tận Hà Nội ngủ đầu đường xó chợ để khiếu kiện, kêu oan đòi công lý, đòi công bằng xã hội ?

Nhiều dân nghèo còn đến tận trước cổng nhà Tổng Bí thư đảng, Thủ tướng Chính phủ, Quốc hội, Chủ tịch Ủy ban Nhân dân đòi nhà nước trừng trị những cán bộ hà hiếp dân thì lúc đó Hội Nhà văn ở đâu ? Và liệu Hội Nhà văn có mắc bệnh kinh niên “tham nhũng” như muôn ngàn tổ chức của Đảng và Nhà nước không ?

Tổ chức này còn ngậm miệng trước hành động xâm chiếm lãnh thổ và lãnh hải của Việt Nam trong hai “*Hiệp ước biên giới trên đất liền ngày 30-12-1999*” và “*Hiệp định phân định lãnh hải, vùng đặc quyền kinh tế và thềm lục địa trong Vịnh Bắc Bộ*” (còn gọi là Hiệp định phân định Vịnh Bắc Bộ) ngày 25-12-2000 giữa Việt Nam và Trung Quốc.

Hội Nhà văn cũng nhắm mắt làm ngơ trước việc đảng đề cho Tàu vào khai thác Bauxite trên Tây Nguyên, mặc cho lời cảnh giác hậu quả đến an nguy Tổ quốc của Đại tướng Võ Nguyên Giáp và hàng chục ngàn người dân, trong đó có vô số trí thức, cựu đảng viên cao cấp, khoa học gia trong và ngoài nước.

Họ cũng bảo nhau giấu mặt trước thảm cảnh của ngư dân Việt Nam bị quân Tàu sát hại, bắt giam đòi chuộc tiền trong khi đánh cá quanh vùng

Trường Sa và Hoàng Sa. Vì vậy nên không có ai ngạc nhiên khi thấy cái hội chỉ biết “nói phét” này đã im thin thít trước việc Nguyễn Tấn Dũng, Thủ tướng ra lệnh cho Công an đàn áp sinh viên và đồng bào nổi lên đồng loạt biểu tình chống Tàu ở Hà Nội và Sài Gòn năm 2007.

Các cuộc xuống đường tự phát này nhằm đòi lại Hoàng Sa bị Tàu chiếm năm 1974 và xác nhận chủ quyền của VN tại Trường Sa, sau khi Bắc Kinh công bố quyết định hành chính cai quản cả 2 quần đảo này.

Hội Nhà văn Việt Nam còn “nhu nhược” đến mức không dám lên tiếng chống lại những học giả, nhà báo, nhà văn Trung Quốc đang công khai chửi nhân dân Việt Nam và thúc hối nhà nước Trung Hoa mau chóng đem quân chiếm tất cả các đảo của Việt Nam ở Biển Đông.

Như vậy thì khẩu hiệu của đại hội lần 8 này là “*đoàn kết, dân chủ, xây dựng, sáng tạo*” và báo cáo “*Vì sự cường thịnh của đất nước, vì phẩm giá con người*” của Ban chấp hành khóa 7 có ý nghĩa gì không, hay đó chỉ là trò bôi bác vô nghĩa của những người mặc chiếc áo “Nhà văn” ?

Màn kịch tranh nhau đọc diễn văn tham luận, vỗ tay nhiều lần đòi diễn giả chấm dứt, bắt nhào gờ tay phản đối, ngủ gật, gác chân lên ghế ngồi đánh cho đỡ mệt hay bỏ ra ngoài nghỉ xả hơi cho khỏi phải nghe những điều “biết rồi khổ lắm nói mãi” đã diễn ra trong ngày bầu ban Ban Chấp hành mới hôm 5-8 (2010).

Những cảnh “hỷ, nộ, ái, ố” này đã được các Nhà báo Hạnh Phương - Vân Nam của VietnamNet và Lưu Hà của VNEXPRESS tường thuật lại tỉ mỉ với từng động tác của một cuốn phim hài hước rất khó coi của những người làm văn hóa trong chế độ đảng trị hiện nay ở Việt Nam. *****

CHỈ CÓ SỰ THẬT mới giải phóng con người giải phóng văn học và đất nước

Trần Mạnh Hảo 26-07-2010

Tham luận gửi Đại hội Hội Nhà văn lần thứ VIII

“Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý” – K. Marx

Thói thường, con người sợ món gì nhất? Sợ ma quỷ ư? Không! Sợ vợ ư? Không! Sợ công an ư? Không! Sợ kẻ cầm quyền ư? Không! Sợ chết ư? Không!

Theo chúng tôi, con người trên mặt đất này sợ nhất sự thật! Vì vậy, ngàn năm trước Trung Hoa từng nói: “Thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng”. Người Trung Hoa từ thượng cổ đã nói: “Trung ngôn nghịch nhĩ”. Người Ba Tư cổ khuyển: “Nếu nói.

ra sự thật, anh sẽ chết”. Người Ai Cập xưa cảnh cáo: “Khi sự thật bị bỏ quên quá lâu, một hôm nó thức dậy thành ngày tận thế”. Ngạn ngữ Tây Tạng tiền Phật giáo khuyên: “Mày chỉ được phép nói ra sự thật, nếu mày làm vua”. Thổ dân Úc bảo: “Ai nhìn thẳng vào sự thật sẽ bị mù mắt”. Lịch sử nhân loại đã ghi nhận hàng triệu con người từng dám cả gan nói lên sự thật mà bị mất mạng, bị tù tội hay bị quản thúc tại gia.

Đã có bao nhiêu lý thuyết chính trị thề bồi giải phóng con người, bao nhiêu cuộc lật đổ, cuộc cách mạng tuyên thệ giải phóng con người, giúp con người hoàn toàn tự do, sau khi đã giết hàng triệu triệu sinh mạng. Rút cuộc, con người hình như vẫn chưa được hoàn toàn giải phóng, chưa hoàn toàn được tự do, con người vẫn còn sợ hãi vì bị sự dối trá thống trị? Một số đất nước, một số dân tộc trên hành tinh vẫn còn bị nhốt trong nhà ngục có tên là dối trá. Cần phải làm một cuộc cách mạng của sự thật mới mong giải thoát cho nhân dân khỏi ngục tù kia.

Chìa khóa cuối cùng giúp con người được giải phóng, được hoàn toàn tự do, chính là sự thật, một sự thật không còn bị giấu như loài mèo giấu của quý. Karl Marx đã tôn vinh sự thật lên tột cùng của nhận thức luận và phương pháp luận: “*Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý*”: không có sự thật đi kèm, mọi kết luận, mọi lý thuyết, mọi kế ước, mọi hội kín, mọi cuộc cách mạng đều chỉ là ngụy lý, ngụy tạo, là lừa bịp. Cố Tổng thống Ba Lan Lech Kaczyński (1949-2010) người vừa bị tử nạn trong vụ rơi máy bay trên đường bay đến rừng Katyn tham dự lễ kỷ niệm 22.440 người con ưu tú của dân tộc Ba Lan bị Hồng quân Liên Xô chôn sống hồi đầu chiến tranh thế giới thứ hai; trong bài diễn văn viết sẵn mà ông không còn cơ hội để đọc, có đoạn viết như sau: “*Sự thật, kể cả sự thật đau đớn nhất luôn luôn giải phóng cho con người. Sự thật gắn kết. Sự thật mang lại sự công bằng. Sự thật chỉ ra con đường hòa hợp*”.

Lấy ý tưởng từ câu cách ngôn kinh điển của K. Marx và lời trăng trối thiêng liêng thống thiết lớn lao của ngài cố Tổng thống Ba Lan trên, chúng tôi viết bản tham luận theo yêu cầu của Hội Nhà văn Việt Nam này.

Dostoyevsky, nhà văn vĩ đại nhất của chủ nghĩa hiện thực Nga và thế giới, từng tuyên ngôn rất hoa mỹ, rằng: “*Cái đẹp sẽ cứu chuộc thế giới*”. Chúng tôi thêm: “*Sự thật sẽ cứu chuộc thế giới*”. Sự thật sẽ cứu chuộc nền văn học của chúng ta, cứu chuộc

Tổ quốc ta, nếu chúng ta cả gan một lần cùng nhau: “*Gọi sự vật bằng tên của nó*” theo cách ngôn phương Tây.

Nếu Đảng Cộng sản và nhà nước Việt Nam thử một lần hợp tác với đất nước, với dân tộc Việt Nam mở HỘI NGHỊ DIỄN HỒNG CHỐNG GIẶC NÓI DỐI để tìm ra con đường cứu nguy dân tộc đang trên đà suy vong, thì công này của quý vị rất lớn. Ông cha chúng ta đã đánh thắng giặc Hán, Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh.. để bảo tồn đất nước. Tất cả các thứ giặc trên cộng lại cũng không ghê gớm bằng giặc nói dối đang tàn phá Tổ quốc ta, giống nòi ta. Lần này, nếu nhân dân ta không vùng lên đánh tan BỌN GIẶC CÓ TÊN LÀ DỐI TRÁ, chắc chắn đất nước ta sẽ bị kẻ thù phương Bắc nuốt chửng, như mấy nghìn năm trước chúng đã nuốt chửng toàn bộ các dân tộc Bách Việt từng định cư lâu dài phía nam sông Dương Tử.

Chúng tôi viết bản tham luận này cũng để nhằm hưởng ứng cuộc hội thảo “*Văn học nghệ thuật phản ánh hiện thực đất nước hôm nay*” do Ban Tuyên giáo Trung ương vừa tổ chức tại Đà Lạt trong hai ngày 12+13-7-2010 với hơn hai trăm văn nghệ sĩ và các nhà lý luận phê bình hàng đầu Việt Nam tham dự. Cuộc hội thảo dừng cảm kêu gọi văn nghệ sĩ từ trên mây tình giặc, quay về với hiện tình đất nước, do GS.TS. Phùng Hữu Phú (Ủy viên Trung ương Đảng, phó trưởng ban thường trực Ban Tuyên giáo Trung ương, chủ tịch Hội đồng Lý luận Phê bình Trung ương), chỉ đạo. Theo Đại từ điển Tiếng Việt trang 803, từ “hiện thực” có nghĩa như sau: “*Cái có thật, tồn tại trong thực tế*” (Bộ Giáo dục & Đào tạo, Trung tâm Ngôn ngữ và Văn hóa Việt Nam, NXB Văn hóa Thông tin xuất bản 1998). Như vậy, khái niệm “*hiện thực*” chính là sự thật đã và đang xảy ra trong thực tại trên đất nước ta. Cuộc hội thảo của Ban Tuyên giáo Trung ương vừa qua có thể được gọi bằng một cách khác: “*Văn học nghệ thuật phản ánh sự thật của đất nước hôm nay*”. Muốn phản ánh được sự thật của đất nước hôm nay, việc trước tiên của chúng ta là phải nhìn ra sự thật, gọi đúng tên sự vật, không phải sự thật tô hồng hay sự thật bôi đen, mà sự thật đúng như nó đang tồn tại khách quan quanh ta.

Lâu nay, vẫn nghe dân gian xì xào nửa hư nửa thực rằng: “*Các thế lực thù địch (xin lỗi, tiên sư nó) nói cái gì hình như cũng đúng sắc đúng, Ban Tuyên giáo Trung ương (xin lỗi) nói cái gì hình như cũng sờ ai sai..*” thì quả là chưa chắc; bằng chứng là

trong hoàn cảnh đất nước mà sự thật trốn biệt như hôm nay, thì việc Ban Tuyên giáo Trung ương kêu gọi nhà văn chúng ta hãy mở mắt, từ bỏ giác Nam Kha vô tích sự quá dài để nhìn vào sự thật, nói lên sự thật đất nước, là một việc làm quá đúng.

Tất nhiên, sự thật mà Ban Tuyên giáo Trung ương kêu gọi nhà văn nhìn nhận được nhìn bằng mắt thường, chứ không phải sự thật bị mắt bắt dế, hay sự thật được nhìn bằng mắt kẻ khác, nhìn bằng những thấu kính ảo, kính lồi, kính lõm, hay chiếc gương chiếu yêu, chiếu bóng... Thâm ý của Ban Tuyên giáo Trung ương hình như muốn chúng ta tìm lại phong trào “*Nói thẳng, nói thật*” thời kỳ Đổi mới năm 1986-1987 do Tổng Bí thư Nguyễn Văn Linh phát động?

Tổng Bí thư Nguyễn Văn Linh, trong cuộc gặp mặt văn nghệ sĩ năm 1987, đã làm gương nói thẳng nói thật, khi ông đặt vấn đề rất ráo cho văn học nghệ thuật là nhà nghệ sĩ phải có tự do sáng tác; ông nói: “*Cởi trói như thế nào, cởi trói nói ở đây trước hết là Đảng phải cởi trói cho các đồng chí... Tôi cho rằng khi những sợi dây ràng buộc được cắt đi, sẽ làm cho văn học nghệ thuật như con chim tung cánh bay lên trời xanh..*”.

Rõ ràng, qua lời Tổng Bí thư Nguyễn Văn Linh, Đảng đã thừa nhận từng trói văn nghệ sĩ và trí thức rất nhiều năm. Lần này, Ban Tuyên giáo Trung ương, thông qua cuộc hội thảo cấp nhà nước “*Văn học nghệ thuật hướng vào sự thật của đất nước*” đã khuyến khích kẻ hèn này là chúng tôi nói lên sự thật, toàn là những sự thật chết người, sự thật mà chính quyền cố tình giấu diếm vì món lợi của quyền lực, với sự ngụy biện chống lại lẽ phải, chống lại chân lý: “*Nói ra sự thật lúc này không có lợi*”. Chẳng lẽ vì cái lợi, vì miếng ăn mà chúng ta đành phải nói dối hết đời ông đến đời cha, hết đời con đến đời cháu hay sao? Vậy chừng nào nhà nước Việt Nam mới cho người dân chúng tôi công khai nói ra sự thật đây? Chúng tôi đành lấy lời dạy của K. Marx làm bùa hộ mệnh: “*Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý*” để một lần cuối cùng nói ra sự thật của đất nước chúng ta, dầu có bị bị làm phiền, thậm chí bị tù đầy cũng mặc. Một kẻ nói dối, một dân tộc nói dối “*lộng giả thành chân*”, là một kẻ, một dân tộc không có tự do, không có độc lập, không có dân chủ, không có chân lý và lẽ phải... Khi một kẻ, một dân tộc phải núp vào sự dối trá để tồn tại, để đó, dân tộc đó là một kẻ yếu, một dân tộc yếu đang trên đường suy vong. Chỉ có kẻ mạnh, kẻ tự tin, kẻ có liêm sỉ, có đạo đức mới

không sợ sự thật, dù là sự thật đau đớn nhất, khủng khiếp nhất mà thôi.

Được lời như cời tấm lòng, chúng tôi xin kể ra SỰ THẬT ĐẤT NƯỚC qua mắt mình, cái mà nền văn học của chúng ta lâu nay lảng tránh, làm ngơ, mặc “quốc gia hưng vong”, “thất phu” thay vì “hữu trách” thì hầu như cánh “thất phu” nhà văn thầy đều “tác trách”... Chúng tôi mong 700 tờ báo của lẽ phải, tức báo của Đảng và nhà nước, hãy hạ cổ chỉ ra những sự thật mà chúng tôi gọi tên trong bài tham luận này đúng hay sai. Còn nếu quý vị dùng công an hay nhà tù để đối thoại với chúng tôi thì quý vị đã mặc nhiên thừa nhận chúng tôi nói đúng; chỉ vì đui lý mà quý vị mới phải dùng hạ sách là làm phiền chúng tôi, đe dọa chúng tôi thì quý vị đã không chính danh quân tử, dùng nền chính trị bá đạo ứng xử với người dân, khi người dân dám nói lên sự thật để hi vọng trên đất nước đau thương và cam chịu này le lối một nền chính trị vương đạo, dựa vào sự thật, lương tri và lẽ phải. Trong hàng trăm sự thật nhân tiền của đất nước, chúng tôi chỉ xin kể ra ba sự thật mà thôi.

Sự thật một

Chưa bao giờ số phận dân tộc ta, đất nước ta có nguy cơ tiêu vong như hôm nay: nước nhà đang bị giặc ngoại bang xâm lấn bằng cuộc chiến tranh ngọt ngào, chiến tranh ô môn thâm thiết và tặng hoa, tặng quà anh anh chú chú, bằng cách chiếm dần hai quần đảo chiến lược Hoàng Sa và Trường Sa, lấn chiếm dần dần biên giới đất liền và hải đảo, khiến nguồn lợi biển vô cùng tận của ta rồi sẽ mất hết, dân tộc ta không còn đường ra đại dương, coi như tiêu. Ngoại bang dùng chiêu bài “ý thức hệ” và “16 chữ vàng” làm dây trói vô hình, trói buộc Đảng cầm quyền và nhà nước Việt Nam phải nhân nhượng kẻ xâm lược hết điều này đến điều khác. Trên đất liền, ngoại bang dùng con bài khai thác bauxite, mua đất thời hạn 100 năm của 18 tỉnh lấy cơ trồng rừng, thực chất là công cuộc chiếm đất di dân theo kiểu vết dầu loang, theo kiểu “nở hoa trong lòng địch”. Đến nỗi, khi giặc chiếm Hoàng Sa rồi đặt tên quận huyện cho quần đảo này, sinh viên thanh niên biểu tình chống giặc lại bị nhà nước Việt Nam bắt. Vậy, nhà nước chúng ta hiện nay đứng về phía ngoại bang xâm lược hay đứng về phía nhân dân ta? Cũng chưa bao giờ như hôm nay, thiên nhiên và môi trường sống trên nước ta lại bị phá hoại khủng khiếp như thế: rừng bị triệt phá gần hết, sông ngòi đồng ruộng cạn kiệt nguồn nước, lụt lội kinh hoàng, khí trời bị ô nhiễm tới

mức cuối cùng, nước mặn xâm hại phá hủy các đồng bằng. Chỉ cần một trận mưa lớn là Hà Nội, Sài Gòn biến thành sông do quy hoạch xây dựng phản khoa học. Hạt lúa, củ khoai, mớ rau, tôm cá, thịt gia súc, gia cầm cũng đang bị các chất hóa học độc hại chứa trong thức ăn, các chất tăng trưởng, chất bảo quản độc hại ám sát, khiến sinh tồn của giống nòi có cơ biến dạng...

Đạo đức xã hội tha hóa tới mức cuối cùng, con người hầu như không còn biết tới liêm sỉ và lẽ phải... Một ông Chủ tịch tỉnh Nguyễn Trường Tô và rất nhiều quan chức cao cấp trong tỉnh Hà Giang chơi gái vị thành niên do ông hiệu trưởng trường trung học Sầm Đức Xương bắt các cháu nữ sinh là học sinh trong trường làm điểm, nhằm cống nạp cho các quan đầu tỉnh. Nghe nói ông Nguyễn Trường Tô, ông Sầm Đức Xương từng là những người nhiều năm liền được bằng khen vì thành tích học tập và làm theo đạo đức Hồ Chí Minh. Một sinh viên Nguyễn Đức Nghĩa từng là đoàn viên Thanh niên Cộng sản ưu tú, đã ra tay giết và cướp của chính người yêu cũ của mình một cách man rợ, không phải là cá biệt trong một xã hội con giết cha, vợ giết chồng, anh em giết nhau được đưa tin đầy tràn trên các trang báo lẽ phải. Lối sống vô đạo đức, hành vi vô luân, con người ứng xử với con người man rợ hơn dã thú đang là vấn nạn quốc gia, có thể đưa một dân tộc vốn có văn hóa, văn hiến bốn nghìn năm tới chỗ diệt vong... Không nhìn ra những nguy cơ chết người này, liệu 100 năm nữa Tổ quốc Việt Nam chúng ta còn tồn tại không? Dòng giống con Lạc cháu Hồng còn tồn tại không?

Nền giáo dục Việt Nam hôm nay là một nền giáo dục thiếu trung thực, đúng như ý kiến của ông Phó Thủ tướng Nguyễn Thiện Nhân đã công nhận. Đạo đức trong giáo dục Việt Nam hôm nay đồng nghĩa với đối trá: thầy đối trá thầy, trò đối trá trò, quản lý giáo dục báo cáo láo cốt lấy thành tích, nạn mua bán bằng, bán đề thi, mua quan bán tước đang là đại họa của nền giáo dục. Hầu hết sách giáo trình, sách giáo khoa... là sách đạo văn. Cán bộ có chức có quyền đưa nhau làm thực sĩ, tiến sĩ... lấy bằng thật nhưng học giả. Nạn dùng tiền mua bằng cấp, mua học hàm học vị đang diễn ra công khai trong cái chợ trời giáo dục Việt Nam. Việc Hà Nội vừa qua đưa chỉ tiêu “xóa mù tiến sĩ” cho cán bộ công nhân viên nhà nước đã nói lên học vị tiến sĩ chẳng còn giá trị gì cả. Có lẽ trong vài năm tới, sau việc Bộ Giáo dục ra chỉ tiêu đào tạo

thêm 23.000 tiến sĩ, sẽ dẫn tới chiến dịch xóa mù tiến sĩ trên phạm vi toàn dân. Nhiều ông cán bộ cấp cao có học vị tiến sĩ nhưng chưa có bằng tốt nghiệp đại học, thậm chí có vị chưa có bằng tốt nghiệp cấp 2 vẫn lấy được học vị tiến sĩ. Việc chính trị hóa môn văn, môn lịch sử, môn triết học, chính trị hóa nền giáo dục... đã tạo cơ sở cho sự đối trá làm bá chủ đất nước. Giáo dục như thế sao có thể đào tạo ra những công dân chân chính? Đây là dấu hiệu suy vong lớn nhất của dân tộc do nền giáo dục thiếu tính nhân văn, thiếu tính chân thật gây ra. Những quả bom B52 tinh thần là nền giáo dục đi chệch hướng chân thiện mỹ đang rải thảm lên tinh thần dân tộc, thì ai là người phải chịu trách nhiệm trước lịch sử đây?

Than ôi, sau những quả bom tinh thần có tên là giáo dục mà chế độ tự ném vào mình, chỉ cần ngoại bang ném bom thêm mấy quả bom thật vào hai đập thủy điện Sơn La và Hòa Bình là đồng bằng Bắc Bộ và cả Hà Nội sẽ biến mất, dân tộc sẽ biến mất... Hai đập thủy điện khổng lồ trên nghe đâu lại nằm trên vết nứt động đất... mới hải hùng làm sao? Đầu nguồn sông Hồng, đầu nguồn sông Mê Kông, Trung Quốc đã và đang xây hàng trăm đập thủy điện, khiến hai con sông chính của đất nước khô cạn dần, không còn đủ nguồn nước tưới cho hai đồng bằng chính nuôi sống dân tộc. Cách Móng Cái 60 km, tại Phòng Thành, Trung Quốc đang xây nhà máy điện hạt nhân rất lớn; nếu có sự cố kiểu Chernobyl vào mùa gió bắc, Hà Nội và dân đồng bằng Bắc Bộ có thể sẽ chết hết vì nhiễm phóng xạ hạt nhân...

Sự thật hai

Chưa bao giờ như hôm nay, trên đất nước ta, giặc nội xâm có tên là tham nhũng lại hoành hành ngang nhiên, kinh hãi như dịch hạch đến thế. Dân có tham nhũng không? Không! Thế thì ai là giặc nội xâm, là giặc tham nhũng? Thưa, chính quyền! Chỉ kẻ có chức có quyền mới tham nhũng được mà thôi. Vụ tham nhũng mới nhất như một đòn hiểm ác đánh một cú chí tử vào đất nước là tập đoàn Vinashin – một nắm đấm thép của chính phủ – đã cướp đi của nhân dân số tiền khổng lồ là 80.000 tỷ đồng. Cứ thử làm tròn dân số nước ta là 90 triệu người (thực ra dân số Việt Nam mới chỉ trên 85 triệu dân), vị chi mỗi người dân vừa bị tập đoàn quốc doanh Vinashin cướp đi gần 9.000.000đ. Chín triệu đồng với người nông dân là một nguồn vốn lớn: một gia đình nông dân có bốn nhân khẩu chẳng hạn, đã vừa bị

Vinashin cướp đi nhân tiền 36.000.000 đ. Đã có bao nhiêu tập đoàn Vinashin cướp hết tiền của nhân dân trong quá khứ, trong hiện tại chưa bị phát hiện? Những nắm đấm thép của chính phủ như các tập đoàn kinh tế: tập đoàn Than, tập đoàn Điện, tập đoàn Khoáng sản... đã và đang đâm chí tử vào hậu bao dân nghèo Việt Nam. Theo kiểm toán nhà nước, năm 2008, các tập đoàn kinh tế – nắm đấm thép – đã làm thất thoát 10 tỷ đô la. Năm 2009, số thất thoát (đổ tội cho lỗ vốn) cũng không nhỏ hơn số 10 tỷ đô la năm trước. Các tập đoàn kinh tế quốc doanh, các công ty quốc gia, chúng tỏ thành phần kinh tế rường cột của mô hình xã hội chủ nghĩa này đã hoàn toàn thất bại. Về quốc nạn tham nhũng, bà Phạm Chi Lan, chuyên viên kinh tế cao cấp của chính phủ đã phải cay đắng thừa nhận “*bọn nắm đấm thép – chúng nó ăn hết tiền của dân rồi*” như sau: “*Một khi vẫn còn các ông lớn chủ đạo vẫn ngốn hết nguồn lực của đất nước và thâu tóm hết quyền thiết kế chính sách có lợi cho mình, thì làm sao thắng nhờ động lực kinh tế tăng tốc được*” (Tuần Việt Nam 22-07-2010).

Tại sao nhà nước ta hiện nay vẫn có hai chính quyền công kênh, chông chéo nhau, giẫm đạp lên nhau: một chính quyền theo hệ Đảng và một chính quyền theo hệ nhà nước với hàng vạn ban thanh tra, hàng vạn chi bộ bốn năm sáu tốt, với hầu hết mấy triệu đảng viên gương mẫu đều đã học tập tốt đạo đức Bác Hồ, mà giặc tham nhũng lại ngang nhiên hoành hành trắng trợn từ vi mô đến vĩ mô đến như vậy? Quan tham nhìn từ xã trở lên không thấy lao động chân tay, không thấy lao động trí óc, chỉ sử dụng một thứ lao động có tên là LAO ĐỘNG LÃNH ĐẠO mà ai ai cũng giàu có hơn dân thường hàng trăm, hàng nghìn, hàng vạn, hàng triệu, hàng tỉ lần là sao? Chung quy lại, có phải là do thể chế sai, mô hình chính trị sai: VỪA ĐÁ BÓNG VỪA THỐI CÔI, VỪA ĐI THI, CHẤM GIẢI VỪA PHÁT GIẢI VỪA ĐƯỢC LÃNH GIẢI. NHÀ NƯỚC-ĐẢNG MỘT MÌNH MỘT CHỢ: VỪA THAM NHƯNG VỪA CHỐNG THAM NHƯNG? Xin hỏi: tay phải tham nhũng, liệu tay trái có dám cầm dao chặt được tay phải hay không?

Linh hồn triết học duy vật biện chứng Marxism nằm ở câu kinh mà đảng viên Cộng sản nào cũng phải thuộc lòng: “Mọi sự vật đều được cấu thành bởi các mặt đối lập thống nhất”. Chỉ trừ nền chính trị của nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam

không hề nằm trong quy luật vận động này của Marx, vì nó triệt tiêu đối lập chính trị!

Nền chính trị độc đảng, độc quyền của nước ta hôm nay đang chống lại biện chứng pháp Marxism. Trong phép biện chứng do Hegel sáng tạo, Marx tiếp thu, có ba nhiệm vụ sau: xuất đề, phản đề và tổng đề. Phản đề hay đối lập chính là linh hồn của biện chứng pháp Marxism. Chối bỏ đối lập, triệt đề cảm phản đề, cảm đối lập chính trị, nền chính trị của nước ta ngày nay đang chống lại chính cái lý thuyết chủ nghĩa cộng sản mà nó thể nghiệm đi theo, thành ra một nền chính trị thoái bộ, rất giống với các nền chính trị thần quyền thời Trung cổ bên châu Âu.

Hãy xem khẩu hiệu rất duy tâm, hoàn toàn chống lại thuyết Marxism của Đảng cầm quyền: “Đảng Cộng sản Việt Nam quang vinh MUÔN

NĂM”. Marx từng giải thích tại sao loài người thống khổ: vì loài người còn phân chia giai cấp. Mục đích của Marx là làm cho nhân loại tiến đến đại đồng, tức tiến đến thiên đường Cộng sản. Muốn đến thế giới Cộng sản, phải xóa bỏ các giai cấp: xóa bỏ giai cấp tư sản, xóa bỏ giai cấp vô sản, xóa bỏ nhà nước, xóa bỏ công an, quân đội, tất nhiên phải xóa bỏ cả Đảng Cộng sản, vì Đảng Cộng sản là đảng của giai cấp vô sản. Mà khi xóa bỏ giai cấp, thì đảng của giai cấp cũng không còn. Hồ “Đảng Cộng sản Việt Nam MUÔN NĂM” cầm bằng như hồ: “Xã hội loài người có giai cấp muôn năm!” Rõ ràng hồ như vậy là treo cổ chủ nghĩa Marx, là không chính danh, là tự xóa bỏ tính mục đích của Đảng Cộng sản.

(Còn một kỳ nữa)

Viết tại Sài Gòn 26-07-2010

© 2010 Trần Mạnh Hào

CHÀO MỪNG ĐẠI HỘI VIII NHÀ VĂN TRONG NƯỚC !

Cũng Đại hội, cũng rền rang ra phết!

Trừ dăm anh còn tất cả gia nô

Làm gia nô cho chính bọn rợ Hồ

Vào phe với những thằng buôn dân bán nước!

65 năm, đập nát tan Tổ quốc

Bởi Nam quan, Bản Giốc đã dâng rồi

Hoàng, Trường Sa đau đớn khép nụ cười

Vịnh Bắc Kỳ kể từ nay chấm dứt!

Biên giới Việt chúng đề ra ăn cướp

Lại một bày kỳ Hiệp ước kính dâng

Là Nhà văn? Sao hèn nhát, ngu đần

Cổ cúi mặt đớp miếng xương miếng xẩu!

65 năm chỉ biết khen hầu! hầu!

Một chút gì cũng bắt chước Tàu ô

Có tước hiệu mà không biết danh nhờ

Nước để mất rặt một phường cộng ngợm!

Nửa mai sau nơi suối vàng người tởm

Có dám gặp Trung, Triệu Nữ anh hùng

Có dám gặp Đại hoàng đế Quang Trung

Có dám gặp Đức Thánh Trần hưng Đạo?

Không noi gương Trần Bình Trọng, khuyến cáo:

“Ta thà làm một thằng quỷ nước Nam

để bảo tồn biên giới của nhà Nam

Còn hơn làm đế vương nơi đất Bắc!”

65 năm giặc Hồ chuyên gieo rắc

mầm ung thư cho nòi giống Việt Nam

Làm Nhà văn anh phải có tim gan

chống chọi lại những gì là bán nước!

Hợp cho lắm dưới quyền một lũ cướp

Chúng bảo sao nghe vậy, rõ nhục chưa?

Đổi chút cơm, lều đụt nắng che mưa

Không xấu hổ hỡi Nhà văn Xã nghĩa?

Bút Xuân Trần Đình Ngọc 09-08-2010

Tản mạn về Ngàn năm Thăng Long

Mai Thanh Truyết 12-08-2010

Chỉ còn non hai tháng nữa, Việt Nam sẽ tổ chức đại lễ Ngàn Năm Thăng Long. Buổi lễ sẽ diễn ra ngày 1-10-2010. Ông Lê Tiến Thọ, Thứ trưởng Bộ Văn hóa, Thể thao, và Du lịch, Chủ tịch Ban Chỉ đạo Quốc gia kỷ niệm 1000 năm Thăng Long là người tổ chức và điều hành buổi lễ này.

Kinh phí cho buổi lễ là 94 ngàn tỷ Đồng Việt Nam (VNExpress) tương đương với 4,5 tỷ Mỹ kim (1 tỷ Đồng # US\$50.000). Với một kinh phí tương đương gần 10% ngân sách quốc gia chỉ để cho “lễ hội”. Quả thật Việt Nam đi đầu so với thế giới về việc phí phạm cho những cuộc vui chơi vô bổ này.

Nhưng chưa hết, vì buổi lễ diễn ra vào giữa mùa mưa Hà Nội, cho nên sắc xuất mưa rất cao, và mái che của sân vận động Mỹ Đình, nơi hành lễ không đủ để che trên dưới 40.000 người dự khán. Vì vậy, có dự án dùng phi cơ “bắn mây” để ngăn mưa trong ngày khai mạc. Theo VNExpress, mỗi lần “bắn mây” trong 3 ngày có thể tiêu hết hơn 1 tỷ Mỹ kim.

Trên đây là kinh phí dự trừ cho 3 ngày “lễ hội”, nhưng chắc chắn kính phí thực sự sẽ “phải” lớn hơn nhiều vì những “rò rỉ” trong thời gian xây dựng và chuẩn bị!

Chương trình đại lễ rất đồ sộ. Theo dự trừ, ngày khai mạc sẽ được tiến hành tại vườn hoa tượng đài Lý Thái Tổ và đường Đinh Tiên Hoàng chung quanh hồ Hoàn Kiếm. Sẽ có diễn binh và diễu hành tại Quảng trường Ba Đình. **“Chương trình kỷ niệm sẽ được tổ chức trọng thể, sinh động, đậm đà bản sắc dân tộc, truyền thống lịch sử, văn hóa”**, đó là lời của một thành viên trong Ban chỉ đạo.

Nhưng cho đến hôm nay (12/8), nhiều người dân Hà Nội, cũng như trong nước vẫn không hiểu buổi lễ hội này có mục đích để “mừng” cái

gì? Vì, Ngày Đại lễ đã được Thủ tướng cộng sản ấn định khai mạc vào 1 tháng 10, rơi đúng vào ngày Quốc khánh của Trung Cộng. Đây là một sự trùng hợp vô tình hay cố ý, và chính vì vậy mà người dân hoang mang!

Vài dòng tản mạn trong bài viết nhằm mục đích khơi dậy vài tư ái dân tộc, nếu còn sót lại trong lòng người dân Việt ở cả trong lẫn ngoài nước.

Một ngàn năm Thăng Long là một ngày đánh dấu mốc thời gian từ lúc tổ tiên dân Việt giành lại nền độc lập tự chủ thoát khỏi gần 1000 năm bị giặc Tàu đô hộ. Mà nay, Việt Nam lại tổ chức đúng vào ngày quốc khánh của kẻ thù truyền kiếp (*cho đến ngày nay và cả ngàn sau nữa*).

Đây có phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên hay không? Cá nhân người viết nghĩ là không mà là một chủ đích có tính toán kỹ lưỡng của đảng Cộng sản Việt Nam.

Vì, qua quá trình lịch sử trong vòng vòng 20 năm trở lại đây, rõ ràng là đường lối, chính sách phát triển đều “rập khuôn” theo hướng phát triển của Tàu; thậm chí những sự khai thác khoáng sản, rừng phòng vệ, cùng những xây dựng khu kinh tế duyên hải miền Bắc đều nằm gọn trong tay những nhà đầu tư Trung Cộng.

Như vậy có phải là Độc lập chẳng? Như vậy có phải là Tự chủ chẳng?

Có xứng đáng tiêu tốn gần 10% ngân sách quốc gia cho những ngày lễ hội thể hiện một tinh thần nô lệ cho ngoại bang, trong lúc 1/3 dân số còn sống dưới mức nghèo tuyệt đối theo định nghĩa của Liên Hiệp Quốc là 1 Mỹ kim/ngày?

Trong Tuyên ngôn Thiên niên kỷ của Liên Hiệp Quốc mà VN đã phê chuẩn, trong đó một số giá trị căn bản giữ vai trò thiết yếu trong quan hệ quốc tế của thế kỷ 21 là:

- Về **Tự do**:...Điều hành đất nước theo nguyên tắc dân chủ, có sự tham gia của người dân và trên căn bản ý chí của người dân là bảo đảm tốt nhất cho việc thực hiện quyền tự do này.

- Về **Bình đẳng**:... Không được phép tước đoạt cơ hội thụ hưởng kết quả từ hoạt động phát triển của bất cứ cá nhân nào hoặc dân tộc nào.

- Về **Khoan dung**:... Con người phải tôn trọng lẫn nhau, trong sự đa dạng về tín ngưỡng, văn hóa, và ngôn ngữ.

Bản Tuyên ngôn còn nêu rõ ý thức và hành động về hòa bình, an ninh và giải trừ quân bị, về phát triển và xóa đói giảm nghèo, về việc bảo vệ môi trường chung, về nhân quyền, dân chủ và điều hành tốt, về việc bảo vệ những người dễ bị tổn thương...

Tất cả chỉ nhằm vào mục đích là thế giới cùng nhau phát triển theo chiều hướng toàn cầu hóa nhằm vào 3 mục tiêu: 1- Phát triển xã hội, 2- Tăng trưởng phúc lợi cho người dân, và 3- Bảo vệ môi trường.

Trong tất cả những ghi nhận trên của Bản Tuyên ngôn, Việt Nam cho đến hôm nay vẫn chưa thực hiện được điều gì cả mà còn làm cho đất nước, xã hội Việt Nam ngày càng tệ hại thêm lên. Người dân ngày càng trực diện với với nhiều nỗi đau thường trực, nào là tệ trạng nguồn nước sinh hoạt và thực phẩm tiêu dùng, nào là tệ trạng y tế cùng hạ tầng cơ sở như đường xá, cầu cống ngày càng xấu thêm, nào là tình trạng đạo đức suy đồi qua hệ thống giáo dục còn quá lạc hậu. Và còn bao nhiêu tệ trạng khác nữa!

Phải chăng đã đến lúc người dân cần phải đứng lên để tự cứu lấy mình?

Câu hỏi trên xin dành cho tất cả bà con trong và ngoài nước suy nghĩ, suy nghĩ để cùng tháo gỡ việc thực thi qua lệnh truyền trong quân đội TC là: **Lộ ố Nàm phò. Đều ố Nàm sinh. Chi ố Nàm tử**. Nghĩa là: Lấy vợ An Nam – Tiêu tiền An Nam - Ở đất An Nam.

Lịch sử sẽ ghi thêm một tội ác của cường quyền, cam tâm làm nô lệ và dẫn dắt cả dân tộc đi làm nô lệ cho kẻ thù truyền kiếp.

Ngàn năm Thăng Long sắp đến không phải để đánh dấu mỗi vinh quang của dân tộc mà là một dấu ấn, chuẩn bị cho chính sách đô hộ lần thứ 5 của giặc Tàu, tiếp nối ngàn năm Việt Nam bị Tàu đô hộ trong quá khứ.

*Mai Thanh Truyết
Nhớ về ngày Tết Kỷ Dậu,
Ngày Đại phá quân Thanh của
vua Quang Trung Nguyễn Huệ
12-08-2010*

“Chương trình kỷ niệm sẽ được tổ chức trọng thể, sinh động, đậm đà bản sắc văn hóa dân tộc, truyền thống lịch sử, văn hóa” (VTC News) để mừng cái gì đây?

Ngày Đại lễ đã được Thủ tướng Chính phủ ấn định khai mạc vào ngày 1 tháng 10. Tại sao lại là ngày 1 tháng 10? **1 tháng 10 là ngày gì? Đó là ngày Quốc Khánh của Trung Quốc!** Mao Trạch Đông tuyên bố thành lập nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa vào ngày 1

này”. Bà lập tức bị công an cô lập, bắt giữ, vì sợ tin tức lan đi gây bất lợi cho Đại lễ mà Nhà cầm quyền đang kỳ vọng.

Tướng cần nên biết Bà Hằng được nhà nước CSVN chính thức công nhận là một nhà ngoại cảm, là người đã sử dụng khả năng đặc biệt của mình trong gần 20 năm qua để giúp hàng ngàn gia đình tìm kiếm hài cốt người thân bị thất lạc trong chiến tranh. Thậm chí bà còn được các quan chức cao cấp của CSVN yêu cầu giúp tìm mộ của những người thân của họ.

Có tin cho rằng công an muốn bà phải phủ nhận những lời bà đã nói hoặc phải xác nhận là bà nói trong trạng thái không tinh táo. Bà Hằng đã phản ứng dữ dội và quả quyết trả lời rằng “*Nếu những lời tôi nói là đúng sự thật thì người đại diện của nước CHXHCNVN phải đích thân đứng ra xin lỗi tôi. Còn nếu sai thì tôi xin chịu mức án tù chung thân*”.

Câu chuyện nói trên chưa được kiểm chứng nhưng đang lan nhanh ở trong nước với một tốc độ không thể tưởng tượng nổi, và nó đã làm cho người ta lo ngại. Điềm gì đây? Nếu như lời tiên tri của nhà ngoại cảm này sẽ trở thành sự thật thì chuyện gì nữa sẽ xảy ra? Các “Đỉnh cao của trí tuệ loài người” đã dám nghĩ đến việc “bắn mây” để ngăn mưa thì các ngài sẽ làm gì để ngăn cầu Long Biên sụp đổ đây? Cầu Long Biên mà sụp trong ngày Đại lễ sẽ là một biểu tượng xấu, gây xôn xao lòng dân vốn đã đến lúc ngán ngẫm và mất lòng tin, sẽ kéo theo những phản ứng dây chuyền bất lợi cho nhà cầm quyền CSVN. Chuyện gì sẽ xảy ra đây? Thời gian không còn bao lâu nữa. Hãy chờ xem ...

*Trần Việt Trinh
12 tháng 8 năm 2010*

1000 năm Thăng Long hay 61 năm Quốc khánh Trung Cộng ?

.....*Trần Việt Trinh 12-08-2010*.....

Chỉ còn hơn 1 tháng nữa thôi, người dân trong nước và đặc biệt là người dân Hà Nội sẽ đón mừng ngày Kỷ niệm 1000 năm Thăng Long - Hà Nội. **Kỷ niệm 1000 năm Thăng Long - Hà Nội** là một sự kiện trọng đại trong lịch sử nước nhà. Nhà cầm quyền CSVN đang rầm rộ tổ chức.

Ngày khai mạc sẽ được tiến hành trọng thể tại Vườn hoa tượng đài Lý Thái Tổ và đường Đinh Tiên Hoàng, chung quanh hồ Hoàn Kiếm. Sẽ có “diễu” binh và “diễu” hành tại Quảng trường Ba Đình. Chương trình sẽ được khai mạc vào lúc 8 giờ sáng. Sau khi Chủ tịch Nguyễn Minh Triết đọc diễn văn kỷ niệm, 1000 con chim bồ câu cùng bong bóng bay sẽ được thả lên bầu trời. Mở đầu chương trình, 10 chiếc máy bay trực thăng bay theo đội hình hàng dọc, theo đường Hùng Vương từ hướng sông Hồng vào Hà Đông, mang cờ Đảng với dải lụa đỏ với dòng chữ “1000 năm Thăng Long - Hà Nội”. Ước tính sẽ có khoảng gần 10 ngàn người tham gia. Lực lượng diễn binh sẽ có 2,800 người và lực lượng diễn hành sẽ là 5,020 người. Diễn binh và diễn hành sẽ đi qua các đường Hùng Vương, Lê Hồng Phong, Tràng Thi, Tràng Tiền, Nhà hát Lớn Hà Nội, Quảng trường Cách mạng Tháng Tám, ...

tháng 10 năm 1949. Nhà cầm quyền CSVN đang làm cái gì đây? Nhà cầm quyền CSVN không ngần ngại bỏ ra hàng nghìn tỷ đồng đổ vào các công trình chuẩn bị cho Đại lễ bất kể dư luận trong nước cho rằng “đại lãng phí”, “không mang lại hiệu quả kinh tế, xã hội” và “thiếu thực tế” để bắt dân cả nước rầm rộ đón mừng ngày “1000 Năm Thăng Long - Hà Nội” hay đón mừng ngày Quốc Khánh của Trung Cộng? Chính quyền Hà Nội quan tâm đến ngàn năm văn hóa và văn hiến của nước nhà đến thế sao? Hay Hà Nội chịu bỏ ra hàng triệu hàng tỷ đô la chỉ để làm vui lòng Bắc Kinh, mừng ngày Quốc Khánh của Trung Quốc? Cũng may là cách đây 2 ngày giới lãnh đạo đã quyết định huỷ bỏ ý tưởng “bắn mây” chứ nếu không thì sáng kiến (hay tối kiến?) điên rồ này để ngăn mưa trong 3 ngày Đại lễ sẽ tiêu hết hơn một tỷ Mỹ kim tiền của dân.

Mới đây, nhà ngoại cảm nổi tiếng Phan Thị Bích Hằng đã lên tiếng cảnh báo về một nguy cơ làm chấn động dư luận trong nước. Bà phảng: “*Vào ngày Đại lễ kỷ niệm 1000 năm Thăng Long - Hà Nội thì cây cầu Long Biên chứng nhân lịch sử sẽ bị sụp và hàng nghìn người đang đi trên cây cầu đó sẽ tử vong. Và Đại tướng Võ Nguyên Giáp cũng sẽ từ trần vào dịp diễn ra Đại lễ*

SAU 30-04-1975

Tà đảng và tà quyền CSVN đã làm được gì cho đất nước và dân tộc Việt Nam

.....*Nguyễn Thế Phong 08-08-2010*-----

**phát biểu với tư cách Chủ tịch
Cộng đồng Người Việt Tự do
Úc châu trong cuộc biểu tình
chống ca nô VC Đam Vinh
Hưng tại Melbourne**

Kính thưa toàn thể quý vị cùng đồng bào,

35 năm sau khi người Việt tỵ nạn của chúng ta phải liêu chết bỏ nước ra đi, trốn thoát chế độ độc đoán tàn CSVN và tỵ nạn trên đất nước Úc này, đảng CSVN vẫn không buông tha hoặc để cho chúng ta và con cháu chúng ta yên. Chúng vẫn thô cánh tay dài lông lá, hôi hám và bần thủ của chúng sang tận nơi chúng ta cư ngụ để đánh phá, tuyên truyền và gây chia rẽ trong cộng đồng của chúng ta. Nhân dịp này chúng ta hãy thử nhìn lại xem trong 35 năm qua Tà quyền CSVN đã làm được cho quê hương dân tộc VN.

• Cha ông chúng ta đã nói “TỨC NƯỚC THÌ PHẢI VỠ BỜ”. Tà quyền CSVN đã đến hồi diệt vong vì lòng dân trong nước đã hết sức chịu đựng của con người, người dân không còn nhìn được nữa trước những hành động giết người vô tội một cách công khai, dã man và tàn bạo của đảng Cộng phỉ chỉ giới “thượng đội bá quyền Tàu Cộng, hạ đạp dân” “khôn nhà nhưng dại chợ” và thay vì dùng súng đạn và vũ lực để bảo vệ tổ quốc không rơi vào tay kẻ thù phương Bắc thì lại dùng súng đạn và vũ trang để đánh giết và áp bức dân lành vô tội.

• “TỨC NƯỚC THÌ PHẢI VỠ BỜ”. Hơn 35 năm cai trị đất nước không có chiến tranh nhưng nhìn lại lịch sử dựng nước và giữ nước của tà đảng CSVN trong thời gian này, chúng ta đã thấy gì?

- KHÔNG CHIẾN TRANH mà lại mất thác Bản Giốc, Ải Nam Quan, hàng ngàn cây số vuông biên giới,

- KHÔNG CHIẾN TRANH mà lại mất Hoàng Sa, Trường Sa và hàng chục ngàn hải lý bờ biển từ Bắc chí Nam vào tay Tàu Cộng. Đó là công trạng giữ nước của tà quyền CSVN.

- KHÔNG CHIẾN TRANH mà dân đi ra hải phận chủ quyền của quốc gia lại bị KÉ LẠ và TÀU LẠ bán, bắt đòi tiền chuộc và giết. Trong lịch sử gần 5000 năm giữ nước của dân tộc VN

và ngay cả trong lịch sử của cả thế giới cũng chưa hề có một thứ chính phủ nào “QUÁI ĐẢN”, khôn kiếp, bất tài, vô dụng và hèn nhát, chết tiệt như cái TÀ PHỦ CSVN hiện nay.

Có đời thưở nào một quốc gia có quân đội, có tàu chiến, có một hệ thống công an dày đặc lúc nào huyền hoan dọa dân cho rằng “làm cái gì đảng cũng biết tất” thế mà khi dân chài của mình bị Tàu Cộng đâm chìm, bắt, giết ngay trong hải phận do mình kiểm soát thì lại cho là bị “tàu lạ” hãm hại!!! Cứ y như là chuyện đĩa bay và người hành tinh khác vậy. Thật là nhục nhã! Vong linh của các dũng tướng Trần Nguyên Hãn, Trần Khánh Dư, Ngô Quyền chắc hẳn cũng đang sôi sục đối với thái độ hèn nhát khiếp nhược này của TÀ QUYỀN CSVN.

- KHÔNG CHIẾN TRANH 35 NĂM RỒI mà sao đất nước và dân chúng lúc nào cũng phập phồng lo sợ cho tánh mạng và sự an nguy của cá nhân và gia đình mình?

- KHÔNG CHIẾN TRANH 35 NĂM RỒI mà sao hơn 40% tức 34 triệu người dân VN hôm nay đang lâm vào cảnh nghèo đói, không có cơm ăn?

- KHÔNG CHIẾN TRANH 35 NĂM RỒI mà sao hàng trăm ngàn phụ nữ và trẻ em phải bán thân nuôi miệng từ thành thị đến thôn quê, từ VN ra đến Mã Lai, Lào, Campuchia, Singapore, Đài Loan?

- KHÔNG CHIẾN TRANH 35 NĂM RỒI mà sao hàng trăm ngàn thanh niên thiếu nữ VN bị nhà nước xuất khẩu ra nước ngoài lao động với những điều kiện làm việc còn thua cả súc vật và nô lệ thời Trung Cổ?

- KHÔNG CHIẾN TRANH 35 NĂM RỒI mà sao TÀ quyền lúc nào cũng sợ có nội loạn, biểu tình hay phản đối từ những người nông dân tay chỉ có cuốc xuống, từ những nhà văn trong tay chỉ có cây viết, từ những giáo dân trong tay chỉ có tràng hạt và xôi chuối, từ những vị tu sĩ, linh mục, giám mục, hoà thượng, tăng ni trong tay chỉ có cuốn kinh thánh hay kinh phật?

- KHÔNG CHIẾN TRANH 35 NĂM RỒI mà sao đảng sợ dân còn hơn cả sợ giặc xâm lăng?

- KHÔNG CHIẾN TRANH 35 NĂM RỒI mà sao đảng phải bỏ ra cả bạc tỷ

cho nghị quyết 36 hầu đánh bóng, tuyên truyền cho chế độ. Há đảng chẳng nghe qua câu “Hữu xạ tự nhiên hương” hay sao? Nếu đảng quá đúng, quá tốt tại sao lại phải tốn tiền bạc triệu bạc tỷ mua nước hoa để xịt? Hay là vì các xác chết XHCN ngày càng thúi quá nên phải xịt cho nhiều nước hoa để cho nó bớt khắm? Giống như các xác của tên đồ tể HCM tại Ba Đình, cái xác sinh và hôi thúi, mục rữa của tà đảng và tà quyền CSVN nên đem đi chôn chung với nhau càng sớm càng tốt để khỏi làm ô uế đất nước VN và bầu không khí dân chủ tự do của thế giới ngày nay.

- KHÔNG CHIẾN TRANH 35 NĂM RỒI mà sao đảng vẫn còn tiếp tục phân biệt giai cấp, thành phần hay là đảng vẫn muốn tiếp tục GÂY CHIẾN và tiếp tục tạo ra một thứ chiến tranh mà thế giới đã cho vào thùng rác, đó là CHIẾN TRANH GIAI CẤP?

TÀ ĐẢNG CSVN nên nhớ, hiện nay tại VN chỉ còn có 2 giai cấp đó là: giai cấp ĐẢNG TRỊ đàn áp, tà trị, thống trị, giàu bạc tỷ và giai cấp BỊ TRỊ TOÀN DÂN VN đã và đang bị tước đoạt quyền làm người, tự do, nhân phẩm và đời rách mà thôi. Kết quả của cuộc chiến này, ai là người tất thắng TÀ QUYỀN tất đã biết rất rõ rồi không cần phải nhắc tới: “DÂN VẠN ĐẠI - ĐẢNG NHẤT THỜI”

- KHÔNG CHIẾN TRANH 35 NĂM RỒI sao đảng vẫn còn cái tật GIẬT MÌNH và LO SỢ, phải chăng “CÓ TẬT GIẬT MÌNH” “ĂN VỤNG NÉN HAY LẮM LÉT”? Sợ ai, sợ cái gì, tại sao lại phải sợ? Lắm lét vì ăn vụng, ăn cái gì, tại sao lại phải lắm lét? Người CHÁNH danh, làm CHÁNH trị, là CHÁNH quyền, CHÁNH phủ tại sao lại phải sợ dân nổi dậy, tại sao đường đường là người đại diện một chánh phủ, quốc gia mà phải trốn chui trốn nhủi như những kẻ ăn trộm ăn cướp đi vô cửa hậu khi công du ở các nước trên thế giới là làm sao?

Câu trả lời rõ còn hơn ban ngày, đó là vì:

• CSVN không CHÁNH danh mà là TÀ danh! Hồ Chí Minh và Cộng đảng đã lợi dụng danh nghĩa và lòng yêu nước của các đảng phái và dân chúng để lập ra Việt Minh để rồi sau đó thủ tiêu, tàn sát và diệt trừ người Việt quốc gia chơn chánh cướp công và cướp chánh quyền.

• CSVN không đang làm CHÁNH trị mà đang TÀ trị! với những mưu mô xảo quyệt, dối trá, bất công, ma đạo và trị nước bằng TÀ sách chứ không phải bằng CHÁNH sách.

• CSVN không là CHÁNH quyền mà là TÀ quyền! Chúng không hề được dân tự do thật sự bầu lên mà là

LÀN ĐÀ CỦA ĐẢNG trong những tấm hình anh Tô Kim Châm 25-07-2010

một đảng cướp chánh quyền và độc tài độc đảng qua cái điều 4 hiến pháp của chúng.

• CSVN không hề là một CHÁNH phủ mà là một TÀ phủ! Cực kỳ tham ô, tàn ác, vơ vét, lũng đoạn và vô đạo đức.

Hôm nay đây chúng ta có mặt tại nơi đây không phải chỉ để phân đối sự hiện diện của đám văn công CSVN mà là để nói lên cho thế giới thấy CHÁNH nghĩa của người Việt tỵ nạn của chúng ta trong công cuộc tranh đấu giải thể TÀ quyền CSVN, giành lại quyền làm người cho 85 triệu người dân VN, quyền tự quyết cho dân tộc VN, chủ quyền của Tổ Quốc VN và vạch trần hành vi xảo trá, lừa phỉnh và chia rẽ của Nghị quyết 36 mà TÀ quyền CSVN đang thực hiện trên các cộng đồng người Việt hải ngoại hôm nay.

Hỡi những ai đang bị mất, ngậm miệng, giả điếc với lương tâm mình, để vì bã vinh hoa tạm bợ, đi theo làm tay sai cho TÀ quyền, TÀ đạo, TÀ trị CSVN hãy thức tỉnh để trở về với CHÁNH nghĩa Quốc gia, Dân tộc và Đồng bào.

Hãy phân biệt CHÁNH, TÀ. Hãy cải TÀ quy CHÁNH trước khi quá muộn. Xin đừng bán rẻ lương tâm CHÁNH trực của mình cho TÀ quyền CSVN bán dân hại nước. Xin đừng để những hành động hay suy nghĩ nông cạn của mình vô tình tiếp tục LÀM LỢI và HÀ HỐI TIẾP SỨC cho chế độ gian tà CSVN. Xin hãy nghĩ đến 85 triệu đồng bào đang đau khổ. Xin hãy nghĩ đến 500 ngàn đồng bào miền Bắc bị giết trong cuộc Cải cách Ruộng đất. Xin hãy nghĩ đến 8000 người dân cố đô Huế bị CS thâm sát trong tết Mậu Thân. Xin hãy nghĩ đến hàng vạn người dân vô tội bị thảm sát trên Đại lộ Kinh hoàng năm 1972. Xin hãy nghĩ đến gần 1 triệu người đã chết trên sóng biển mênh mông và nắm mồ của họ là lòng đại dương của biển Đông. Xin hãy nghĩ đến chồng, chú, cha anh và hàng trăm ngàn các quân dân cán chính VNCH đã chết hoặc bị tù đầy trong các nhà tù tập trung cải tạo. Xin hãy nghĩ đến Linh mục Nguyễn Văn Lý, Hoà thượng Thích Quảng Độ, Lê Thị Công Nhân, và biết bao những nhà tranh đấu dân chủ hiện đang bị tù đầy và bắt bớ bởi TÀ quyền CS tại VN. Xin hãy nghĩ đến Thái Hà, Đồng Chiêm, Bauxite Tây Nguyên, Hoàng Sa, Trường Sa, Bản Giốc, Nam Quan. Để cùng chúng tôi và toàn thể dân tộc lên tiếng chống lại chế độ TÀ đạo, TÀ danh, TÀ trị CSVN hiện nay.

Xin cảm ơn toàn thể quý vị.

Lãnh đạo đảng CSVN hy vọng vụ mua dâm nữ sinh tại tỉnh Hà Giang coi như đã khép lại sau cuộc họp bất thường của ban chấp hành đảng bộ tỉnh Hà Giang sáng ngày 25 tháng 7, dưới sự chủ trì của ông Trương Tấn Sang, ủy viên Bộ Chính trị, Thường trực Ban Bí thư, với quyết định khai trừ khỏi Đảng và đình chỉ chức Chủ tịch UBND tỉnh đối với ông Nguyễn Trường Tô. Thế nhưng, trong mắt của người dân, đặc biệt là các gia đình nạn nhân và những luật sư liên hệ, thì các quyết định kể trên chỉ đủ che một phần rất nhỏ sự loã lồ của cả cái mạng nhện những người đang nắm quyền.

Đầu tiên, vụ việc này xảy ra vào năm 2005, tức khi hai nạn nhân, học sinh Nguyễn Thúy Hằng và Nguyễn Thị Thanh Thuý và hàng chục em học sinh khác chưa đầy 15 tuổi. Ngoại trừ tại một vài bộ lạc bán khai, thì dù biện minh cách nào đi nữa, nhân loại ở đầu thế kỷ 21 đều xem những vụ mua bán dâm như tại Hà Giang là trọng tội "cưỡng dâm trẻ vị thành niên"! Vì vậy, việc bãi chức, bãi đảng tịch ông Tô không đủ và không liên hệ đến qui định của pháp luật. Đó là người vi phạm pháp luật phải bị truy tố và xét xử trước tòa. Nếu ngăn chặn điều này, rõ ràng lãnh đạo Đảng công khai cho phép đảng viên cao cấp của họ đứng ngoài vòng pháp luật.

Ở lứa tuổi 14, 15, dù tham gia tự ý hay bị ép buộc, khó có hệ thống xã hội hay luật pháp nước nào trên thế giới mà không xem các nữ sinh kể trên là các NẠN NHÂN và các em cần được chữa trị cả thể chất lẫn tâm lý. Nhưng Viện Kiểm sát Nhân dân Hà Giang thì khác. Họ bắt ngay 2 em, buộc cho chúng tội chủ mưu, rồi giam giữ. Và qua các thư kêu cứu của hai em Hằng và Thuý lọt ra ngoài, tình trạng còn bi đát hơn nữa. Hai em bị công an khủng bố, đe

dọa, bức cung. Cùng lúc đó, bên ngoài từ gia đình các nạn nhân khác bị đe dọa liên tục, bị cấm trả lời báo chí, bị ép từ chối luật sư biện hộ v.v... Thậm chí một em trong số các nạn nhân mất tích. Đây là một cô bé bán dâm cho ông Sầm Đức Xương nhưng không bị nhốt. Vì vậy, nếu không thay thế các nhân sự thuộc Viện Kiểm sát Nhân dân Hà Giang và hệ thống chỉ huy công an Hà Giang, thì rõ ràng lãnh đạo Đảng đồng ý cho hệ thống cầm quyền trả thù các gia đình nạn nhân trong vụ này và tiếp tục dùng các thủ thuật bạo hành bị miệng gia đình các nạn nhân trong những vụ tương tự trong tương lai.

Ông Tô không phải là người duy nhất có tên và số điện thoại trong danh sách những người mua dâm liên hệ. Chỉ riêng danh sách của 2 em Hằng và Thuý đã có tên 11 cán bộ nữa bên cạnh ông Tô. Nếu cộng hơn 12 danh sách mà công an Hà Giang đã có từ các nạn nhân, tổng số cán bộ liên hệ phải lên đến hơn 50 người. Dĩ nhiên, công an có thừa khả năng kiểm chứng bằng cách so lại hồ sơ các liên lạc điện thoại và ngày giờ luôn lưu giữ tại tổng đài. Và cũng từ kết quả kiểm chứng đó, lãnh đạo Đảng dư biết họ là những quan chức đang nắm quyền sinh sát tại Hà Giang. Vì vậy, khi có đủ các bằng chứng đó nhưng chỉ loại trừ một ông Tô, rõ ràng lãnh đạo Đảng đang bảo 50 ông Tô còn lại cứ kiên quyết "chỉ biết còn Đảng, còn mình" là sẽ tiếp tục sống khỏe, sống vui.

Một điều khác làm nhiều người quan tâm là thái độ của Bí thư tỉnh ủy Hà Giang, ông Hoàng Minh Nhất. Theo báo cáo của chính ông, thì khi biết vụ việc này mấy năm trước, ông đã "nhắc nhở" ông Tô "rút kinh nghiệm". Điều này cho thấy cả cấp chỉ huy của ông Tô cũng không thấy việc ông Tô làm là

vi phạm pháp luật hay sai trái luân lý. Đối với ông bí thư tỉnh ủy, đây chỉ là sự thiếu cẩn thận, cần dặn dò đàn em lần sau nhớ chùi mép kỹ là đủ. Rồi ông ra lệnh biến các nạn nhân thành tội phạm để đóng nút toàn bộ sự việc là xong. Vì vậy, khi chỉ loại ông Tô nhưng tiếp tục để ông Hoàng Minh Nhất ở chức vụ đứng đầu tỉnh Hà Giang, rõ ràng lãnh đạo Đảng xác nhận họ đồng tình với quan điểm đạo đức và cách giải quyết nhanh gọn của ông Nhất. Từ những sự kiện kể trên, người ta có thể hiểu được tại sao lãnh đạo Đảng ráng chuyển chủ đề từ "cưỡng hiếp trẻ vị thành niên" sang "buông thả trong lối sống"; tại sao chính trưởng ban Văn hóa Tư tưởng Trung ương Tô Huy Rứa phải ra lệnh cho báo chí lờ phai và mọi Hội Phụ nữ, Hội Bảo vệ Trẻ em v.v... im miệng; và tại sao toàn bộ danh sách các quan chức khác liên hệ trong vụ việc coi như không có.

Thật lạ, cắt hình anh Tô đi, người ta mới thấy cả một hệ thống người trần truồng chẳng khác gì anh Tô. Nhưng cũng từ bức nền trần truồng đó đã hiện lên những con người càng đáng quý và đáng trọng. Đây là những bàn tay đã loay toay sự việc đến quần chúng một cách mạnh mẽ qua làng báo lờ phai và khéo léo qua hệ báo lờ phai. Đây là những luật sư dám thụ lý hồ sơ của các nạn nhân bắt kể các hăm dọa từ cả Hà Giang và Hà Nội. Đây là những người đang vận động đồng bào cả nước giúp đỡ 2 em Hằng, Thúy và gia đình các nạn nhân.

Rõ ràng xã hội dân sự của tỉnh người vẫn có thể nảy mầm và phát triển dưới một chế độ độc tài. Chính những tình người chân thật này sẽ phản chiếu lên sự trần truồng đạo đức và băng hoại tâm hồn của hệ thống xã hội hiện tại, và cùng lúc gia tăng niềm khát khao và hy vọng trong mọi người để nỗ lực tìm kiếm những đổi thay.

Đơn kêu cứu của hai nạn nhân, học sinh Nguyễn Thúy Hằng và Nguyễn Thị Thanh Thúy

Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa VN
Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

ĐƠN KÊU CỨU

Kính gửi:
Bác Chủ tịch nước, bác Chủ tịch Quốc hội, bác Tổng bí thư.

Cháu là: Nguyễn Thúy Hằng, sinh năm 1991, bị tòa án huyện Vị Xuyên, tỉnh Hà Giang kết tội "Môi giới mại dâm" và phạt 6 năm tù giam. Cháu hoàn toàn bị oan ức, tòa án xử không công bằng. Bởi vì ngoài ông Sâm Đức Xương còn có các ông:

- Nguyễn Trường Tô là chủ tịch UBND tỉnh Hà Giang,
- Đinh Xuân Hùng, giám đốc Ngân hàng chính sách tỉnh Hà Giang,
- Ông Bích, trưởng ban tổ chức công an tỉnh,
- Ông Tiến, công an tỉnh Hà Giang,
- Ông Hương, cán bộ hải quan tại cửa khẩu Thanh Thủy,
- Ông Minh, cán bộ công an tỉnh Hà Giang và nhiều cán bộ nhà nước khác.

Tất cả những những ông này đều quan hệ tình dục và trả tiền cho cháu. Trong quá trình công an điều tra vụ án, cháu có khai toàn bộ nhưng hiện nay trong hồ sơ vụ án không có tài liệu nào thể hiện lời khai của cháu. Các cán bộ điều tra đều bảo cháu kí vào bản cung, sau đó mới hỏi cung. Lần làm việc nào cũng như vậy. Cháu viết đơn này mong được các bác minh oan cho cháu và trả lại công lý cho pháp luật, cho cháu.

Cháu xin được các bác cho cháu được tại ngoại vì ở trong trại cháu luôn bị vận động ép buộc không được khai đúng sự thật, không được mời luật sư. Cháu ở trong này hiện nay cháu rất lo lắng và sợ sệt đến cả tính mạng của mình.

Hà Giang, ngày 20-1-2010

**Người viết đơn
Nguyễn Thúy Hằng**

ĐƠN KÊU CỨU

Kính gửi:
Các bác, các cô lãnh đạo Đảng và Nhà nước
Tên cháu là: Nguyễn Thị Thanh

Thúy. Sinh ngày 01-01-1992.

Hiện nay cháu đang bị tạm giam tại trại tạm giam công an tỉnh Hà Giang.

Nay cháu được gặp luật sư Triển (cháu bị công an bắt viết đơn từ chối luật sư).

Chúng cháu bị thầy Xương đe dọa sẽ hạ thấp kết quả học tập, ép chúng cháu quan hệ tình dục với thầy. Từ đó, thầy còn bắt chúng cháu quan hệ với bạn bè của thầy gồm một số người sau đây:

- 1- Ông Hùng, giám đốc ngân hàng chính sách tỉnh (ĐT 0913.271.307).
- 2- Ông Tô, chủ tịch tỉnh (ĐT 09 13.271.133)
- 3- Ông Tiến, công an tỉnh, em ruột giám đốc công an tỉnh (ĐT 0912.061.622)
- 4- Ông Định, phó chủ tịch huyện Vị Xuyên
- 5- Ông Thành, giám đốc doanh nghiệp (ĐT 0912.144.888)
- 6- Ông Dũng, lái xe bưu điện tỉnh.

Và một số người khác nữa mà bạn bè cháu bị ép quan hệ cháu không biết hết.

Đây là lá đơn kêu cứu cháu viết bằng máu và nước mắt, kính mong các cô chú cứu cháu.

**Người viết đơn
Nguyễn Thị Thanh Thúy**

**Nạn nhân vô tội :
Em Nguyễn Thúy Hằng**

Sự thật phũ phàng về "XUẤT KHẨU LAO ĐỘNG" dưới chế độ Cộng sản Việt Nam —Vũ Phương Anh 15-07-2010—

(tiếp theo và hết)

* Phun máu vào người quan chức Việt Nam

Sau khi Ánh và Vang bị đánh, lúc đó đầu óc em rối bời, em toàn đi chân đất thôi. Em bảo mấy bạn đi xuống và nhìn thấy mấy người đó thân nhiên nói chuyện trong phòng, bắt tay, bắt chân nhau. Sau khi bọn em gõ cửa hai ba lần không mở, em mới đập tung cửa vào phòng và đi vào. Em lồi mồm người bị thương vào theo. Trong phòng có bà Khương, nếu coi hình sẽ thấy bà ta mặc áo xanh, quần trắng. Bà Khương ngồi cạnh Ánh. Lúc sau, Ánh ho một tiếng, máu phun đầy vào người bà Khương, bà mặc quần trắng, máu đỏ hết dưới quần luôn. Em bảo: "Thấy chưa? Các ông các bà nhìn thấy chưa? Các ông các bà đang hút máu những người lao động chúng tôi. Các ông các bà ăn trên xương máu của những phụ nữ chúng tôi". Em nói đúng như vậy.

Mấy người kia tán ra và bà Khương cũng lo đi thay quần áo luôn, và cũng từ hôm đó, bọn em được chú Thắng giúp đỡ về nước.

* Về nước

Thật sự đến bây giờ em cũng không biết vé máy bay ai lo cho bọn em, em không biết chú Thắng, tiến sĩ Nguyễn Đình Thắng có liên lạc với Bộ Lao động để lo vé máy bay cho bọn em không, em không rõ. Đến giờ phút này em cũng không biết vé ở đâu ra, nhưng em chắc chắn là có sự lên tiếng của Tiến sĩ Thắng và BPSOS, thì bọn em mới được về nước.

Ngày 24, 25 là chuyến bay đầu tiên, thì Ngọc, Ánh và mấy người ôm về trước. Về đến phi trường bị Công an giữ lại làm khó dễ, người nhà chờ ở ngoài la lối om sòm họ mới thả. Còn em, em đi chuyến gần như sau cùng. Em về vào ngày 27-3 nhưng không về nước.

* Phương Anh tìm cách trốn

Ông Trương Xuân Thanh nói với tất cả các bạn của em tại nhà ăn trước khi về nước: Vũ Phương Anh về đến phi trường Hà Nội sẽ bị bắt, vì Phương Anh đứng ra tổ chức đình công; Phương Anh nhận tiền của bọn phi chính phủ, rồi Phương Anh phá hoại tài sản; nghĩa là họ vu cho em đủ thứ tội.

* Kêu cứu

Ngay tối hôm đó, em kêu cứu chú Thắng luôn, em nói là bây giờ chú làm cách nào giúp Phương Anh không phải về VN. Lúc đó chú Thắng không có hứa hẹn gì hết, nhưng sau đó chú Thắng đã gửi sang giúp Phương Anh một khoản tiền. Đáng lẽ Phương Anh và một bạn nữa cũng gặp nguy hiểm tính cùng trốn ở lại, nhưng lý do là hai người không về cùng chuyến. Nếu như người đó mà cùng trốn thoát, thì chưa chắc Phương Anh đã trốn được, vì bọn đó sẽ dễ ý.

* Trốn chạy

Cầm được số tiền chú Thắng cho, em nhét vào cặp quần cùng với cái hộ chiếu. Hôm đó nhóm về không đông lắm, bọn nó kềm ra phi trường Jordan. Đáng lẽ em trốn ở phi trường Jordan, nhưng sân bay này nó làm như cái nhà giam ở giữa sân bay luôn, em nghĩ không trốn được. Em lén đi qua một chỗ khác. Em lại điện cho chú Thắng, vì lúc đó đi đâu em cũng có chút tiền rồi. Chú Thắng là người chỉ dẫn cho em từng li từng tí. Chú bảo em xem lại vé máy bay coi vé về Việt Nam ghé đâu. Em dò tìm thì thấy ghi về Bangkok. Chú Thắng nói, vậy là tốt rồi!

Khi về tới phi trường Bangkok, các bạn Phương Anh ngồi đó. Phương Anh rất buồn, không biết các bạn mình cũng như mình từ nay cuộc sống sẽ ra sao! Nhưng lúc đó ý chí rất mạnh, Phương Anh không nghĩ đến ai nữa. Vì ngay từ trước, Phương Anh đã nghĩ, nếu như mình

không may bị bắt, bị chúng nó đánh đập, bỏ tù, thì mình chỉ có một thân một mình thì OK, mình hy sinh được; nhưng em không muốn để cho các bạn của em còn con, còn cái, còn hàng trăm lao động, như vậy em không muốn; đó là cái điều em đã xác định ngay từ đầu.

Em đi vào một cái toilet nam, em đứng ở đó. Rất may có một anh Trung Quốc và một chị Việt Nam đi bên ngoài, nhưng em lại không dám nhờ chị Việt Nam, vì em sợ. Cứ nhìn thấy người Việt là sợ rồi! Em mới nói với anh Trung Quốc bằng tiếng Hoa: "Tôi đang gặp nguy hiểm, anh có thể đưa tôi ra được không?". Anh nói "Được". Lúc đó em mặc 2 quần jean, 2 cái áo thì tháo một quần, một áo bỏ đi, sau đó anh ấy khoác vai em cùng đi với một chị Việt Nam nữa. Đi qua cái chỗ để mà ghi Bangkok, thì anh đó ghi ở lại Bangkok một tuần.

* Gặp người của BPSOS ra đón

Em đi ra thì gặp một người (do Ts. Thắng cử đến), thấy cầm cái bảng đưa tên em lên. Lúc đó em rất là mừng và chạy ra, anh ấy đưa em lên taxi chạy thẳng vào khách sạn ở luôn. Ở 20 ngày trong khách sạn, hết rất nhiều tiền. Sau đó chú Thắng đã nói với anh đó để giúp đỡ cho em mua quần áo, rồi ăn uống, bởi vì em không có một cái gì, chỉ có mỗi 1 bộ quần áo mặc, một cái hộ chiếu và ít tiền chú Thắng cho. Sau khi mua quần áo và thuê nhà ở bên ngoài xong, lúc đó anh lại đưa em vào văn phòng Liên Hiệp Quốc, bắt đầu làm xin giấy ty nạn.

Nhưng mà nó long đong lật đật lắm! Người thông dịch cho em cứ cầm cuốn tự điển mà vừa nói vừa tra như thế này này, thì em thấy là đã không xong rồi, em không muốn như vậy, và hôm đó em trượt ty nạn lần đầu tiên. Em nói luôn với ông phỏng vấn rằng: "Tôi không thể trượt được, tôi không thể trượt ty nạn được". Lúc đó em khóc và ra ngoài kêu chú Thắng, chú tìm Luật sư, sau đó mới đậu.

Trong suốt hai năm liền, chú Thắng và tổ chức BPSOS giúp đỡ cho em về cái khoản tiền nhà, tiền ăn, tiền ở, rồi tiền học Anh văn; nói

chung, đủ các thứ tiền hết đều do BPSOS giúp đỡ cho em, nhưng mà em học Anh vẫn có 3 tháng thôi, vì có người không tốt, nghĩa là người ta tung hình của em lên, em không học nữa, và em chỉ học có đúng 3 tháng thôi.

*** Mong Cộng đồng giúp đưa nạn buôn lao động ra ánh sáng**

Em luôn luôn phải đổi chỗ ở, đổi không biết bao nhiêu lần, và cứ hễ có việc gì em lại gọi chú Thắng, bởi vì em không có một người thân nào nên cái gì cũng chỉ biết kêu chú Thắng; chú là ân nhân của em, cũng như các cô chú bác. Em được như ngày hôm nay, em không biết nói gì hơn, chỉ mong rằng chú Thắng và các cô, chú, bác đã giúp đỡ em trong thời gian qua, mong tiếp tục giúp đỡ em đưa vụ lao động Jordan này ra ánh sáng. Em không muốn để cái chính phủ Việt Nam ếm nhem như thế được!

*** Theo dõi, dụ dỗ và hãm dọa**

Có một người xưng là Nguyễn Xuân Việt, ông ấy gọi điện cho em, xưng tên và nói ông làm ở tòa Đại sứ Việt Nam. Em không biết ông ấy làm ở tòa Đại sứ VN tại Bangkok hay ở đâu, mà khi em gọi lại thì không được, điện thoại không hiện số lên. Ông ấy cứ bảo em là phải về Việt Nam, đất nước VN mình thế này thế kia, mình là người Việt Nam, không nên thế này, thế nọ, không nên nhẹ dạ cả tin đi theo cái bọn phi chính phủ!

Anh, chị hỏi em tại sao họ biết số phon của em ấy à? Là thế này:

Trong thời gian ở Bangkok, em vẫn liên lạc thường xuyên cho các bạn em ở Việt Nam, chỉ họ làm đơn gửi Ban Thanh tra, gửi Bộ Lao động, gửi báo Phụ Nữ Hà Nội và gửi Tòa án Nhân dân thành phố Hà Nội, báo Công an Nhân dân Hà Nội, gửi đủ thứ, nhưng hai năm xoay vòng nhau, cứ chỗ này đổ cho chỗ kia, em cũng nhờ chú Thắng và lên diễn đàn Paltalk để xin tiền.

Trong thời gian đó em lấy những hình ảnh quay được và các bài chú Thắng đưa lên nữa, em copy vào một cái đĩa gốc, em nhờ một anh (em không muốn nêu tên), anh này lấy quần áo ở Bangkok mang về VN bán, em nhờ anh đó cầm cái đĩa

mang về VN, và em đã xin tiền trên diễn đàn Paltalk được hơn 600 đô la Mỹ, em gửi về cho các chị em sao chép ra, sao ra thành nhiều đĩa gửi ở các tỉnh Ninh Bình, Bắc Giang, Nam Định là những tỉnh mà đi lao động xuất khẩu nhiều, là cứ đưa free, không lấy tiền, em còn chụp những cái hình đó ra làm thành tờ truyền đơn và đi ném những tờ rơi đó ở Bộ Lao động. Em nói mấy chị thuê mấy đũa đi xe ôm tới ném ở những nơi đó.

Khi chuyển đĩa thì có một chị ở Ninh Bình bị bắt, nó thu lại mấy chục đĩa và công an nó bắt, nó thu cái điện thoại của chị ta, thì ở trong cái điện thoại lưu lại số điện thoại của em Vũ Phương Anh. Đó, thì em nghĩ như vậy.

Ngoài ra có một người ở Bangkok biết số điện thoại của em, em không muốn nói ra làm gì, người ấy chưa có điện ty nạn, tính người đó không được tốt cho lắm.

Trong hai cái đó thì em không biết ai là người đưa số điện thoại của em ra. Người ta còn biết cả nơi em ở luôn, nên em cứ phải chuyển

phòng suốt!

Cho tới một hôm em đang ngồi nói chuyện trên “diễn đàn dân chủ”, em nói về vấn đề lao động xuất khẩu thì ông Việt này lại gọi đến và đe dọa. Khi em biết số đó, em gọi cho chú Thắng và hỏi bây giờ mình không có bằng chứng nó đe dọa, làm sao nói được?

Bấy giờ em cứ alô, alô. Em tắt đi, chạy qua phòng bên cạnh là A Hảo người Trung Quốc. Em bảo nó: “Mày cho tao mượn cái điện thoại nhanh lên” (em nói tiếng Hoa). Nó cho em mượn, em tháo cái thẻ “sim” của em ra, cho vào cái điện thoại của nó, xong rồi lấy cái thẻ “sim” của nó cho vào cái điện thoại của em, vì điện thoại của em thân tốt hơn. Em gọi và ngay lập tức nó (Nguyễn Xuân Việt) gọi lại liền. Đầu tiên em nói rất nhẹ nhàng, sau đó em cố ý nói sao cho nó bực lộ cái bản chất của nó ra. Nó xưng mày tao với em, và nói bắt được em sẽ băm ra từng mảnh.

Sau khi thấu được, em gửi tràn lan trên net và em bảo: Hôm nay tao cho biết tiếng nói của người! ●●●

Sự khốn nạn tột cùng của 2 kẻ gọi là "công an nhân dân"

Blogger Tạ Phong Tần 12-08-2010

Báo Lao Động ngày 10-8-2010 ghi lại lời kể của anh Nguyễn Tuấn Hùng (sinh viên năm thứ 4 trường Đại học Sư phạm Thái Nguyên) là người cầm lái xe máy chở người yêu Hoàng Thị Trà (sinh viên ĐHSPT) ngày 6-8-2010.

Diễn biến vụ án cho thấy sự khốn nạn tột cùng của hai kẻ được gọi là “Công an nhân dân” (sau này được biết đó là Thiếu úy Trương Đình Hoàng và Thượng sĩ Nguyễn Ngọc Hậu công tác tại Phòng CSGT Công an tỉnh Thái Nguyên).

“Tôi 6 tháng 8, Hùng chở Trà từ trường ĐHSPT về nhà người thân trên đường CMT8, cả hai đều không đội mũ bảo hiểm. Đến khu vực tượng đài liệt sĩ cạnh khách sạn Thái Nguyên, bất ngờ có hai người mặc thường phục ép xe Hùng bắt dừng lại. Không phải người ở thành phố (nhà Hùng ở Sông Công) sợ gặp phải người xấu nên Hùng đã tăng ga bỏ chạy. Hai người lạ vượt lên trước, Hùng quay đầu xe tiếp tục bỏ chạy thì nghe tiếng súng nổ chát chúa.” Thay vì mặc cảnh phục đàng hoàng và ra hiệu cho người vi phạm dừng lại thì 2 CSGT này có hành vi giống y như kẻ cướp (mặc thường phục, săn đuổi, ép xe gây nguy hiểm, bắn súng) thì ai mà không hoảng sợ bỏ chạy trước tình hình xã hội trộm cướp dưng “hàng nóng” nổi lên như rươi này, nhất là khu vực phía Bắc. Sự hiện diện của họ không bảo vệ trật tự an toàn cho dân mà chỉ làm cho người dân kinh hoàng tột độ. Như vậy, trước

khi em Trà bị bắn trúng vào đùi, thì 2 CSGT nọ đã bắn trước 2 phát đạn rồi, những phát đạn sau (trúng đích) rõ ràng là cố ý “tiêu diệt” kẻ “cứng đầu” chớ chẳng phải “vô tình” hay “lạc đạn” gì hết.

Không thấy được lỗi của mình, thay vì gọi cho đồng đội mặc cảnh phục, thông báo biên số xe người vi phạm để họ chặn lại thì 2 CSGT này lại cố tiếp tục hành vi nguy hiểm cho nạn nhân là rượt đuổi, ép xe khi xe đang chạy tốc độ nhanh và bắn thẳng vào người nạn nhân. “Càng hoảng, Hùng tăng ga vượt qua đường tròn trung tâm hướng ra đường CM Tháng 8. Nhưng chỉ được một đoạn, chiếc xe máy của hai người lạ mặt đã vượt lên ép đầu xe của Hùng khiến chiếc xe đổ nghiêng. Hùng kết thúc đoạn rượt đuổi với nét mặt thất thần: “Khi em đang loay hoay chưa kịp dựng xe đã nghe thấy tiếng súng nổ chói tai, ngoảnh lại thấy Trà đã đâm máu ở vùng đùi. Trà chỉ kịp kêu: Em bị bắn rồi”.

“Ngay sau khi tiếng súng nổ, nhiều người dân quanh đó đã xúm lại. “Hai người mặc thường phục phân bua là công an đang truy bắt tội phạm và vẫn đứng nguyên đó để mặc Trà đâm đĩa trong máu.” Hùng tiếp chuyện. Một lúc sau mới có người nói tên Quân đến giúp Hùng đưa Trà vào bệnh viện. Khi hai người thanh niên truy đuổi định nhặt vỏ đạn rơi gần chiếc xe máy, người dân đã không đồng ý và một phụ nữ tên Việt nhà ở gần đó đã tạm giữ chiếc vỏ đạn. Được biết, vỏ đạn sau đó đã được giao lại cho cơ quan công an.”

Sau khi nạn nhân Trà bị thương, máu ra xối xả, 2 CSGT nọ đã giờ thủ đoạn vu khống cho nạn nhân là “tội phạm” nhằm mục đích ngăn cản quần chúng nhân dân đứng can thiệp vào vụ việc, mặc tình cho họ tự tung tự tác trên sinh mạng đang bị “treo trên sợi tóc” của nạn nhân, không nhanh chóng cấp cứu nạn nhân và phi tang dấu vết phạm tội của mình.

“Ngay sau đó, lực lượng chức năng đã đến chở hai chiếc xe gắn máy đi mà không lập biên bản hiện trường. Tại nơi xảy ra vụ việc, chỉ

còn lại vũng máu.” Phải chăng kẻ thù ác hung hăng kia biết trước hành vi của họ sẽ được “chống lưng” nên mặc sức thể hiện uy quyền, xem thường tính mạng người dân vô tội?

Tuy nhiên, “Thiên bất dung gian”, “có người dân còn khăng định, biết hai thanh niên truy đuổi là CSGT, biết họ trước từng làm ở khu vực bến xe Thái Nguyên và biết cả tên người đến đưa hai chiếc xe máy ra khỏi hiện trường” và người dân “ngộ ý sẵn sàng làm chứng vì nhìn thấy người thanh niên mặc thường phục ngồi phía sau xe gắn máy nổ súng vào Trà.”

“Đến ngày hôm sau (ngày 7 tháng 8, khi lên CA Thành phố để ký biên bản vi phạm hành chính vì vi phạm luật giao thông tối 6 tháng 8, Hùng mới khẳng định được hai người truy đuổi mình có chức năng kiểm soát giao thông. Bởi ngoài hai lỗi về không đội mũ bảo hiểm, biên bản ghi lỗi thứ ba là: “Không chấp hành hiệu lệnh của người kiểm soát giao thông.” Hùng không chấp nhận lỗi này vì: “Không có dấu hiệu gì để phân biệt người đó là người kiểm soát giao thông.”

Người dân ở Thái Nguyên càng bức xúc hơn vì nếu đã là công an kiểm soát giao thông có được phép rượt đuổi và bắn súng trên đường như vậy không? Mẹ của Nguyễn Tuấn Hùng thắc mắc: “Con tôi vi phạm luật giao thông, không đội mũ bảo hiểm nhưng có đáng bị bắn không?”

Câu hỏi rất đơn giản, lãnh đạo công an Thái Nguyên chưa trả lời thắc mắc của mẹ anh Hùng, nhưng căn cứ vào các quy định pháp luật hiện hành, tôi xin được trả lời với bà ngay rằng:

Hành vi không đội mũ bảo hiểm khi tham gia giao thông là vi phạm hành chính thuộc loại nhẹ nhất, được quy định tại Nghị định số 34/2010/NĐ-CP ngày 20-4-2010 của chính phủ. Không có quy định pháp luật nào cho phép CA bắn người vi phạm về an toàn giao thông.

Ngày 23-7-2010, anh Nguyễn Văn Khương chở người yêu đi mua sắm bằng xe máy không đội mũ bảo hiểm, cũng bị CSGT huyện Tân

Yên (Bắc Giang) đuổi bắt và đánh chết trong trụ sở công an huyện.

Tin mới nhất, Vietnamnet cho hay, ngày 7-8-2010, anh Trần Duy Hải (ngụ phường Cái Kề, quận Ninh Kiều, thành phố Cần Thơ) bị công an huyện Châu Thành A, tỉnh Hậu Giang bắt vì “nghi vấn liên quan đến một vụ cướp giết.” Ngày 8-8-2010, gia đình được báo anh Hải đã chết. Cơ quan chức năng đã khám nghiệm hiện trường và mô tử thi để xác định nguyên nhân cái chết của anh Hải, nhưng chưa có kết luận.

Hoàng Thị Trà, Ng. Tuấn Hùng coi như may mắn hơn các nạn nhân kể trên vì bị hành hung chỗ đông người và có nhiều người dân chứng kiến, nhiều người biết rõ kẻ thù ác.

Có một nguyên tắc đơn giản mà ai cũng biết là: “Muốn người khác tin mình, trước hết anh hãy chứng minh anh là người đáng tin.” 2 CSGT Trương Đình Hoàng và Nguyễn Ngọc Hậu không hề chứng minh cho người dân biết họ là CSGT một cách “đanh chính ngôn thuận” mà lại thể hiện bề ngoài, hành vi giống y như 2 kẻ cướp hung hãn, báo sao anh Hùng không lái xe bỏ chạy? Sau đó, đơn vị của 2 CSGT này lại lập biên bản vi phạm hành chính ghi lỗi “không chấp hành hiệu lệnh của người kiểm soát giao thông” để lấp liếm, bào chữa cho hành vi gây nguy hiểm đến tính mạng người dân (rượt đuổi, ép xe, bắn người) của đồng đội mình.

Lạm dụng quyền lực nhà nước để thực hiện hành vi nguy hiểm đến tính mạng người dân, xem thường luật pháp, gây án xong lại tiếp tục vu khống cho nạn nhân hồng phi tang chứng cứ tội ác. Hành vi đó chỉ có thể gọi bằng cụm từ “khốn nạn tột cùng” của những kẻ được gọi là công an nhân dân ở Thái Nguyên.

Nguồn: Blog Tạ Phong Tần

